

O SINGURĂ ALEGERE
ÎL VA ELIBERA

FOUR

O ANTOLOGIE DIVERGENT

VERONICA ROTH

CU DOI ANI ÎNAINTE CA TRIS PRIOR

să facă alegerea care avea să-i schimbe viața, fiul de șaisprezece ani al liderului Abnegației a trecut prin același lucru. Transferul lui Tobias către Neînfricare reprezintă șansa de a o lua de la capăt. Aici, el nu va fi strigat pe numele dat de părinți. Aici, el nu va permite ca teama să îl transforme într-un copil înspăimântat.

Proaspăt botezat „Four”, el află în timpul inițierii că va izbândi în Neînfricare. Însă inițierea este doar începutul, iar Four trebuie să-și revendice locul în ierarhia Neînfricaților. Deciziile lui îi vor afecta pe viitorii novici și vor scoate la iveală secrete care ar putea să-i pună în primejdie propriul viitor – și viitorul întregului sistem de facțiuni.

Doi ani mai târziu, Four este pregătit să acționeze, dar cursul lucrurilor este încă neclar. Totuși, prima novice care sare în plasă ar putea schimba totul. Alături de ea, calea de a salva lumea ar putea deveni limpede. Alături de ea, el ar putea fi din nou Tobias.

Veronica Roth completează seria DIVERGENT cu un volum adiacent palpitant, relatat din perspectiva îndrăgitului și celebrului personaj Tobias. Cele patru povestiri incluse în această ediție – TRANSFERATUL, NOVICELE, FIUL și TRĂDĂTORUL –, alături de trei scene inedite, oferă cititorilor o privire electrizantă asupra trecutului și sentimentelor lui Tobias, pregătind totodată terenul către saga trilogiei DIVERGENT.

VERONICA ROTH

FOUR

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GARIB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactare: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare: MIHAELA CIUFU

Four: A Divergent Collection
Copyright © 2014 by Veronica Roth
Four: The Transfer: A Divergent Story
Copyright © 2013 by Veronica Roth
Four: The Initiate: A Divergent Story
Copyright © 2014 by Veronica Roth
Four: The Son: A Divergent Story
Copyright © 2014 by Veronica Roth
Four: The Traitor: A Divergent Story
Copyright © 2014 by Veronica Roth

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

București, 2015

ISBN 978-606-8723-07-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROTH, VERONICA

Four / Veronica Roth ; trad.: Shauki al-Gareeb. –

București: Corint Books, 2015

ISBN 978-606-8723-07-5

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

*Cititorilor mei,
care sunt înțelepți și curajoși*

INTRODUCERE

Când am început să scriu *Divergent*, am făcut-o din perspectiva lui Tobias Eaton, un băiat din Abnegație, care avea o relație destul de tensionată cu tatăl său și care de-abia aștepta să scape de facțiunea lui. M-am blocat după vreo treizeci de pagini, întrucât naratorul nu era chiar potrivit pentru romanul pe care voiam să-l scriu; patru ani mai târziu, când am reluat povestea, am găsit personajul perfect prin prisma căruia puteam s-o fac, de data aceasta o fată din Abnegație, care voia să afle din ce plămădă era făcută. Însă Tobias n-a dispărut niciodată — el a intrat în poveste întruchipându-l pe Four, instructorul, prietenul, iubitul și egalul lui Tris. El a fost mereu un personaj pe care voiam să-l explorez în profunzime, deoarece, ori de câte ori apărea pe pagină, prindea viața în fața ochilor mei. Pentru mine, e un personaj extrem de puternic, datorită felului în care continuă să învingă adversitățile, ba chiar reușind, de câteva ori, să crească prin ele.

Primele trei povestiri, „Transferatul”, „Novicele” și „Fiul”, se desfășoară înainte ca el să o fi întâlnit pe Tris, urmând drumul din Abnegație către Neînfricare, pe măsură ce își descoperă puterile. În ultima, „Trădătorul”, care se suprapune, din

punct de vedere cronologic, cu jumătatea romanului *Divergent*, el face cunoștință cu Tris. Mi-am dorit foarte mult să includ momentul în care cei doi s-au întâlnit, dar, din nefericire, nu încâpea în planul poveștii — însă îl puteți găsi la sfârșitul cărții.

Seria urmărește evoluția lui Tris din momentul în care preia controlul asupra propriei sale vieți și identități; iar acum, datorită acestor povestiri, îl descoperim pe Four făcând același lucru. Restul, cum se spune, e istorie.

— VERONICA ROTH

TRANSFERATUL

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

IES DIN SIMULARE cu un țipăt. Buzele mă înțepă și, când iau mâna de la gură, văd că am sânge pe buricele degetelor. Probabil că mi le-am mușcat în timpul testului.

Femeia Neînfricată care îmi administrează testul de aptitudini — mi-a spus că o cheamă Tori — îmi aruncă o privire ciudată în timp ce-și strânge părul la spate și îl leagă într-un coc. Brațele îi sunt pline de tatuaje — flăcări și raze de lumină și aripi de șoim.

— Când te aflai sub simulare... erai conștient că ceea ce se-ntâmpla nu era real? mă întreabă Tori, oprind aparatul.

Tonul și expresia îi sunt relaxate, însă e o relaxare studiată, deprinsă după ani și ani de exercițiu. O recunosc imediat ce o văd. Mereu o recunosc.

Brusc, sunt conștient de bătăile inimii mele. Asta mi-a spus tata că se va întâmpla. Mi-a spus că voi fi întrebat dacă am fost conștient în timpul simulării, și mi-a spus și ce să răspund.

— Nu, îi zic lui Tori. Dacă aș fi fost, crezi că mi-aș mai fi mestecat buza?

Tori mă studiază preț de câteva secunde, apoi își mușcă cercelul din buză, înainte să spună:

— Felicitări! Ai obținut un rezultat perfect pentru Abnegație.

Încuviințez din cap, însă cuvântul „Abnegație” e ca un laț înfășurat în jurul gâtului meu.

— Nu ești mulțumit? mă întreabă ea.

— Membrii facțiunii mele vor fi.

— Nu te-am întrebat ce vor crede ei, ci ce crezi tu.

Buzele și ochii lui Tori se inclină la colțuri, de parcă ar atârna niște greutatea pe ele. De parcă ar fi intristat-o ceva.

— Încăperea asta e extrem de sigură, adaugă ea. Aici poți să spui ce vrei.

Azi-dimineață, înainte să ajung la școală, știam deja care aveau să fie alegerile testului meu de aptitudini. Am ales mâncarea în locul armei. M-am pus în fața câinelui pentru a salva fetița. Știam că, după ce urma să fac acele alegeri, testul avea să se sfârșească și eu aveam să primesc Abnegația drept rezultat. Și chiar dacă tatăl meu nu m-ar fi pregătit și nu mi-ar fi controlat de la distanță fiecare secundă a testului de aptitudini, nu știu dacă aș fi făcut alte alegeri. Așadar, la ce mă așteptam? Ce facțiune voiam?

Pe toate. Pe toate, în afară de Abnegație.

— Sunt mulțumit, spun eu pe un ton ferm.

Nu-mi pasă ce-mi spune ea — asta nu e o încăpere sigură. Nu există nicio încăpere sigură, niciun adevăr sigur, niciun secret sigur pe care să-l poți dezvălui.

Încă simt colții câinelui care m-au prins de braț, sfâșiindu-mi pielea. Dau din cap spre Tori și pornesc spre ușă, însă, chiar înainte să ies, ea mă apucă de cot.

— Tu trebuie să trăiești cu această alegere, spune ea. Toți ceilalți vor trece peste și își vor vedea în continuare de viață, indiferent de decizia pe care o vei lua. Însă tu n-o vei face niciodată.

Deschid ușa și ies.

Mă întorc la cantină și mă așez la masa Abnegației, printre oamenii care de-abia mă cunosc. Tatăl meu nu mă lasă să merg la aproape niciun eveniment al comunității. El pretinde că îi voi cauza probleme, că sigur voi face ceva pentru a-i distruge reputația. Nu-mi pasă. Sunt mult mai fericit în camera mea, în acea casă liniștită, decât să fiu înconjurat de oamenii respectuoși și umili din Abnegație.

Totuși, datorită absenței mele constante, ceilalți oameni sunt precauți în prezența mea, convinși că ceva nu este în regulă cu mine, că sunt bolnav sau imoral sau ciudat. Nici măcar cei care dau din cap să mă salute nu vor să mă privească în ochi.

Mă așez și mă apuc cu mâinile de genunchi, studiind celelalte mese, pe măsură ce elevii își termină testele de aptitudini. Masa Erudiților e plină de materiale de citit, însă nu toți învață — pur și simplu sunt puse de spectacol acolo, iar ei fac schimb de conversații în loc de idei, mutându-și imediat privirile în cărți atunci când cred că cineva îi urmărește. Cei din Candoare vorbesc cu voce tare, ca de obicei. Cei din Prietenie râd, zâmbesc, scoțând mâncare din buzunare și împărțind-o cu ceilalți. Neînfricații sunt stridenți și gălăgioși, tolăniți pe mese și scaune, sprijinindu-se unii de alții, lovindu-se unii pe alții și provocându-se unii pe alții.

Îmi doream oricare altă facțiune. Oricare, în afară de a mea, unde toți oamenii au ajuns deja la concluzia că nu merit să am parte de atenția lor.

Într-un târziu, o femeie Erudită intră în cantină și ridică mâna pentru a face liniște. Cei din Abnegație și Erudiție

se potolesc imediat, însă e nevoie ca ea să strige „Liniște!” pentru ca toți cei din Neînfricare, Prietenie și Candoare să o observe.

— Testele de aptitudini au luat sfârșit, ne informează ea. Aduceți-vă aminte că nu aveți voie să discutați rezultatele cu nimeni, nici măcar cu prietenii sau familia. Ceremonia Alegerii va avea loc mâine, la Butuc. Vă rugăm să fiți acolo cu cel puțin zece minute înainte de începerea evenimentului. Sunteți liberi!

Toți oamenii gonesc spre ieșire, excepție făcând cei de la masa noastră — noi așteptăm ca toți ceilalți să iasă înainte ca măcar să ne ridicăm în picioare. Știu calea pe care o vor alege colegii mei din Abnegație pentru a ieși de aici, mergând pe culoar, ieșind pe ușile principale și oprindu-se în stația de autobuz. E posibil să stea acolo mai bine de o oră, lăsându-i pe alții să se urce înaintea lor. Nu cred că mai pot suporta această tăcere.

În loc să-i urmez, mă strecor pe o ușă lateralnică și ies pe o alee de lângă școală. Nu e pentru prima oară când aleg această rută, dar, de obicei, o străbat lent, nedorind să fiu văzut sau auzit. Astăzi, tot ceea ce vreau e să fug.

Sprintez spre capătul aleii și ies pe strada pustie, sărind peste o gaură din asfalt. Jacheta mea largă fâlfâie în vânt, așa că o trag de pe umeri, lăsând-o să fluture în urma mea precum un steag, înainte să-i dau drumul. Îmi suflec mânecile cămășii în timp ce alerg, transformând sprintul în pas alergător atunci când trupul meu nu mai face față. Am senzația că întregul oraș gonește pe lângă mine într-un vârtej amețitor, imbinând clădirile una cu alta. Aud pocnetele pantofilor mei de parcă sunetul e făcut de altcineva.

Într-un târziu, trebuie să mă opresc, căci mușchii pur și simplu mă ustură. Mă aflu pe tărâmul pustiit al celor fără facțiune, care se întinde între sectorul Abnegației și sediul Erudiției, sediul Candorii și locurile noastre comune. La fiecare întrunire a facțiunilor, liderii noștri, care de obicei vorbesc prin intermediul tatălui meu, ne îndeamnă să nu ne temem de cei fără facțiune, să îi tratăm ca pe niște ființe umane, nu ca pe niște creaturi distruse și rătăcite. Însă mie nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar trebui să-mi fie teamă de ei.

Urc pe trotuar, astfel încât să pot arunca o privire pe ferestrele clădirilor. De cele mai multe ori nu văd decât piese de mobilier vechi, fiecare încăpere fiind aproape goală, cu gunoaie pe podea. Când cei mai mulți locuitori ai orașului au plecat — presupun că asta s-a întâmplat, de vreme ce populația noastră actuală nu e suficientă pentru a ocupa toate clădirile —, sigur nu au făcut-o în grabă, întrucât spațiile pe care le-au ocupat sunt extrem de curate. Nu a rămas nimic interesant prin ele.

Totuși, când trec pe lângă una dintre clădirile din colț, observ ceva înăuntru. Încăperea e la fel de goală ca celelalte pe lângă care am trecut, însă dincolo de ușa interioară văd un cărbune aprins.

Mă încrunt și mă opresc în fața ferestrei, ca să văd dacă se deschide. La început nu se clintește, dar apoi o zgudui puțin și se ridică. Mai întâi îmi introduc umerii, apoi picioarele, și cad grămadă pe jos. Coatele mă ustură când se freacă de podea.

În clădire miroase a mâncare gătită, a fum și a sudoare. Mă îndrept spre cărbunele aprins și sunt atent dacă se aude vreo

voce care să mă avertizeze de prezența celor fără facțiune aici, însă e liniște deplină.

În următoarea încăpere, ferestrele sunt innegrite cu vopsea și noroi, însă câteva raze de lumină tot reușesc să pătrundă prin ele, așa că pot să văd că pe toată suprafața podelei sunt imprăștiati așternuturi de paie rulate și conserve vechi cu bucățele de mâncare uscată. În mijlocul încăperii se află un grătar mic. Cei mai mulți cărbuni sunt albi, deja folosiți, însă unul e încă aprins, sugerând că cineva a fost aici recent. Și, judecând după mirosul și abundența de conserve vechi și pături, sigur e vorba de *mai mulți* oameni.

Mereu am crezut că cei fără facțiune locuiau fără vreo comunitate, izolați unii de alții. Acum, privind spre acest loc, mă întreb de ce am crezut asta. Ce i-ar opri să formeze grupări, așa cum am făcut noi? E în natura noastră.

— Ce cauți aici? mă întreabă o voce care mă străbate precum o descărcare electrică.

Mă răsucesc pe călcăie și văd în camera cealaltă un bărbat murdar, cu chipul bolnăvicios, ștergându-și mâinile pe un prosop zdrențăros.

— Eu doar... Privesc spre grătar: Am văzut un foc. Asta-i tot.

— Aha!

Bărbatul vără colțul prosopului înapoi în buzunar. Poartă o pereche de pantaloni negri din Candoare, peticiți cu o bucată de material albastru din Erudiție, și o cămașă din Abnegație, identică cu cea pe care o port eu. Bărbatul e subțire ca o trestie, dar pare vânjos. Suficient de vânjos ca să mă rănească, deși nu cred c-o va face.

— Presupun că trebuie să-ți mulțumesc, zice el. Totuși, n-a luat nimic foc pe-aici.

— Văd și eu. Ce e locul ăsta?

— Casa mea, spune el cu un zâmbet rece.

Îi lipsește un dinte.

— Nu mă gândeam că voi avea musafiri, așa că nu mi-am bătut capul să fac curățenie.

Trec cu privirea de la el la conservele împrăștiate.

— Probabil că te foiești destul de mult dacă ai nevoie de atâtea pături.

— N-am mai întâlnit niciodată un Bățos care să fie atât de băgăcios, spune el. Se apropie de mine și se încruntă: Îmi pari cunoscut.

Știu că nu e cu puțință să-l fi văzut vreodată, mai ales unde locuiesc eu, înconjurat de case identice în cel mai monoton cartier al orașului, înconjurat de oameni cu haine gri identice și cu tunsori identice. Apoi mă fulgeră un gând: oricât de tare ar încerca tatăl meu să mă țină ascuns, el rămâne liderul consiliului, unul dintre cei mai importanți oameni din orașul nostru, și încă semănă cu el.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat, spun eu pe tonul pe care îl folosesc cei din Abnegație. Plec.

— Te cunosc! insistă bărbatul. Tu ești fiul lui Evelyn Eaton, nu-i așa?

Înlemnesc la auzul numelui ei. Au trecut câțiva ani buni de când l-am auzit ultima oară, deoarece tatăl meu nu vrea să-l rostească, nici măcar să-l recunoască atunci când îl aude. Să fiu din nou legat de ea, chiar și într-o asemănare la nivel facial, pare ciudat, ca și când ai pune pe tine o haină care nu-ți mai vine.

— Cum de-ai cunoscut-o?

Probabil că a cunoscut-o destul de bine pentru a o vedea în chipul meu, care e mai palid decât al ei, cu ochi albaștri în locul celor căprui-închis. Cei mai mulți oameni nu ne-au studiat suficient pentru a observa toate lucrurile pe care le aveam în comun: degetele lungi, nasurile acviline, sprâncenele drepte și încruntate.

El șovăie puțin.

— Uneori organiza acțiuni de voluntariat alături de cei din Abnegație. Împărțea mâncare, pături și haine. Are un chip memorabil. În plus, era căsătorită cu un lider al consiliului. Nu o cunoștea toată lumea?

Uneori știu când oamenii mint, deoarece există o anumită presiune pe care o exercită asupra mea cuvintele lor incomode și eronate, la fel cum o Erudită se simte atunci când citește o frază incorectă din punct de vedere gramatical. Ori-cum ar fi cunoscut-o pe mama, nu e prin prisma faptului că ea i-a oferit cândva un castron cu supă. Însă îmi doresc atât de tare să aud mai multe despre ea, încât nu insist.

— A murit, nu știai? îl întreb eu. Acum doi ani.

— Nu, nu știam, spune el, adoptând o mină ușor tristă. Îmi pare rău s-aud asta.

Mă simt ciudat să mă aflu în acest loc umed și rece, care miroase a trupuri vii și a fum, printre aceste conserve care sugerează sărăcie și eșecul de a te adapta. Dar, totuși, există și ceva atrăgător aici — un aer de libertate, refuzul de a aparține acestor categorii arbitrare pe care le-am creat pentru noi înșine.

— Presupun că Ceremonia ta are loc mâine, având în vedere cât de îngrijorat ești, spune bărbatul. Ce facțiune ai ales?

— N-am voie să spun niciunui om, răspund eu în mod automat.

— Eu nu sunt un om, spune el. Eu sunt un nimeni. Asta înseamnă să fii fără facțiune.

Tot nu-i spun nimic. Interdicția de a divulga rezultatul testului meu de aptitudini, sau oricare alt secret, e înscrisă în matریța care mă face și mă reface zilnic. E imposibil să mă schimb acum.

— Ah, un om care respectă regulile, zice el, de parcă ar fi dezamăgit. Mama ta mi-a spus odată că inerția a fost cea care a condus-o către Abnegație. Era cel mai ușor drum. Bărbatul ridică din umeri. Crede-mă când îți spun, tinere Eaton, că merită să alegi cel mai dificil drum.

Simt un val de mânie. Nu ar trebui să-mi spună povești despre mama mea, de parcă ea i-ar aparține lui și nu mie, nu ar trebui să mă facă să pun la îndoială fiecare lucru pe care mi-l amintesc despre ea, doar pentru că e posibil ca ea să-i fi dat odată de mâncare. Nu ar trebui să-mi spună nimic — el e un nimeni, un om fără facțiune, izolat de restul lumii, un zero barat.

— A, da? îi răspund eu. Uite unde te-a adus acest drum dificil. Supraviețuind cu niște conserve și dormind în clădiri dărăpănate. Nu mi se pare deloc spectaculos.

Pornesc spre ușa pe care a intrat bărbatul. Știu că voi găsi prin spate o ușă care va da pe o alee; nu-mi pasă unde e ușa, atâta timp cât pot ieși de-aici cât mai repede cu putință.

Îmi croiesc drum prin încăpere, având grijă să nu calc pe vreo pătură. Când ajung pe hol, bărbatul spune:

— Prefer să mănânc dintr-o conservă, decât să fiu sufocat de o facțiune.

Nu privesc în urmă.

...

Când ajung acasă, mă așez pe prima treaptă și, preț de câteva minute, inspir adânc aerul rece al primăverii.

Mama a fost cea care m-a învățat să fur astfel de momente, momente de libertate, cu toate că ea n-a știut. Am observat-o făcând asta, furișându-se afară pe ușă după miezul nopții, când tata dormea, strecurându-se înapoi în casă când lumina soarelui tocmai se iveau în spatele clădirilor. Fura momentele chiar și atunci când era cu noi, spălând vasele cu ochii închiși, atât de deconectată, încât nici măcar nu mă auzea când vorbeam cu ea.

Însă am mai învățat un lucru observând-o — momentele de libertate se sfârșesc la un moment dat.

Mă ridic, scuturându-mi pantalonii gri, și deschid ușa. Tatăl meu stă pe fotoliul din camera de zi, înconjurat de hârtii. Mă îndrept de spate, astfel încât să nu mă poată admonesta că stau gârbovit. Pornesc spre scări. Poate c-o să mă lase să mă duc în cameră fără să mă bage în seamă.

— Povestește-mi cum a fost la testul de aptitudini, spune el, făcându-mi semn să mă așez pe canapea.

Traversez încăperea, pășind cu grijă peste un teanc de hârtii de pe covor, și mă așez în locul indicat, pe margine, astfel încât să mă pot ridica imediat.

— Ei bine?

Își scoate ochelarii și se uită la mine lung, așteptând un răspuns. Remarc tensiunea din glasul lui, cea care apare numai după o zi dificilă la serviciu. Ar trebui să am grijă.

— Ce rezultat ți-a ieșit?

Nici măcar nu mă gândesc să refuz să-i răspund.

— Abnegație.

— Nimic altceva?

Mă încrunt.

— Nu, firește că nu.

— Nu te uita așa la mine! exclamă el, iar încruntarea mi se risipește. Nu s-a întâmplat nimic bizar cu testul tău?

În timpul testului știam unde mă afluam — știam că, deși aveam senzația că stăteam în cantina școlii, eu eram, de fapt, întins pe un scaun din camera de testare, conectat la o mașinărie printr-un șir de cabluri. Asta a fost ciudat. Dar nu vreau să vorbesc cu el despre acest lucru, nu când văd că stresul freamătă înlăuntrul lui, pregătindu-se de furtună.

— Nu, spun eu.

— Nu mă minți! exclamă el și mă apucă strâns de braț.

Nu mă uit în ochii lui.

— Nu mint, spun eu. A ieșit Abnegație, așa cum mă așteptam. Femeia de-abia s-a uitat la mine când am ieșit din sală. Ți jur!

Îmi dă drumul. Brațul îmi pulsează în locul în care el m-a strâns.

— Bine, spune el. Sunt sigur că ai multe lucruri la care trebuie să te gândești. Ar trebui să te duci în camera ta.

— Da, domnule!

Mă ridic și traversez încăperea, extrem de ușurat.

— A, adaugă el. Diseară voi avea în vizită câțiva membri din consiliu, așa că va trebui să iei cina mai devreme.

— Da, domnule!

Înainte ca soarele să apună, înșfac niște mâncare din cămară și din frigider: două chifle și morcovi cruzi cu tot cu frunze, o bucată de brânză și un măr, câteva bucăți necondimentate de

carne de pui. Măncarea are același gust — praf și aluat. Stau cu ochii pe ușă, astfel încât să nu dau ochii cu colegii tatei. Nu i-ar face deloc plăcere dacă m-aș afla aici când sosesc ei.

Tocmai îmi termin paharul de apă, când apare primul membru al consiliului, așa că o tai prin camera de zi înainte ca tata să ajungă la ușă. El așteaptă cu mâna pe clantă și cu sprâncenele ridicate spre mine, în timp ce eu mă strecor pe după stâlpul balustradei. Gesticulează spre scări, și le urc iute în timp ce el deschide ușa.

— Bună seara, Marcus!

Recunosc vocea lui Andrew Prior. E cel mai apropiat prieten al tatei la muncă, ceea ce nu prea înseamnă mare lucru, întrucât nimeni nu îl cunoaște *cu adevărat* pe tata. Nici măcar eu.

Din capul scărilor mă uit la Andrew, care își șterge tălpile pantofilor de preșul de la ușă. Uneori îi văd pe el și pe membrii familiei lui, o unitate perfectă a Abnegației, Natalie și Andrew, și fiul și fiica lor — nu sunt gemeni, însă la școală, ambii sunt mai mici cu doi ani decât mine —, cu toții mergând serioși pe trotuar și salutând din cap trecătorii. Natalie organizează acțiunile de voluntariat pentru cei fără facțiune — probabil că mama a cunoscut-o, cu toate că ea nu prea mergea la evenimentele sociale ale Abnegației, preferând să-și păstreze secretele așa cum mi le păstrez și eu pe ale mele, ascunse bine în această casă.

Andrew își intersectează privirea cu a mea, iar eu pornesc în fugă spre dormitor, închizând ușa în urma mea.

Aparent, camera mea e la fel de goală și de curată ca toate celelalte camere din Abnegație. Cearșafurile și păturile gri sunt întinse cu grijă peste salteaua subțire, iar manualele de

școală sunt stivuite într-un teanc perfect pe birou. Lângă ferestruica ce de-abia aruncă seara niște raze de soare se află un scrin în care se găsesc câteva seturi de haine identice. Prin acea ferestruică pot vedea casa de alături, care seamănă perfect cu cea în care locuiesc eu, excepție făcând faptul că se află la un metru și jumătate mai la est.

Știu cum inerția a condus-o pe mama către Abnegație, dacă într-adevăr acel bărbat spunea adevărul atunci când afirmase că vorbise cu ea. Îmi imaginez c-o să mi se întâmple și mie mâine, când voi sta cu un cuțit în mâna printre bolurile facțiunilor. Există patru facțiuni pe care nu le știu sau în care nu am încredere, care desfășoară practici pe care nu le înțeleg, și numai una care îmi este familiară, previzibilă, comprehensibilă. Dacă alegerea Abnegației nu îmi va oferi o viață plină de fericire, cel puțin îmi va oferi un loc confortabil.

Mă așez pe marginea patului. *Ba nu, n-o va face*, gândesc în sinea mea, iar apoi alung gândul din minte, deoarece știu de unde s-a ivit: din acel cotlon copilăros al meu, căruia îi este teamă de bărbatul care se întreține cu prietenii în camera de zi. Bărbatul ai cărui pumni îi cunosc mai bine decât îi cunosc îmbrățișarea.

Mă asigur că ușa e închisă și văr spătarul scaunului sub clanță pentru a fi liniștit. Apoi mă ghemuiesc lângă pat și scot de sub el cufărul pe care îl țin acolo.

Mama mi l-a dăruit când eram mic și i-a spus tatei că era pentru păturile de prisos și că îl găsisese pe o alee. Dar când l-a pus în camera mea, nu l-a umplut cu păturile de prisos. A închis ușa, și-a dus degetul la buze și l-a pus pe pat, lăsându-mă pe mine să-l deschid.

În interiorul cufărului se afla o sculptură albastră. Arăta ca un val de apă, dar era de fapt sticlă, limpede, lustruită, fără cusur.

— Ce anume face? am întrebat-o eu atunci.

— Nu face nimic special, a spus ea și a zâmbit, însă zâmbetul îi era încordat, ca și când se teme de ceva. Dar s-ar putea să facă ceva aici, înăuntru. Și s-a bătut cu palma în piept, chiar deasupra sternului. Uneori, anumite lucruri fac asta.

De atunci, am început să umplu cufărul cu obiecte pe care alții le numeau nefolositoare: rame vechi de ochelari, fragmente din plăci de sistem aruncate, bujii, cabluri, gâtul unei sticle sparte, o lamă de cuțit ruginită. Nu știu dacă eu sau mama le-am fi considerat frumoase, dar fiecare dintre aceste lucruri mi-au intrat în suflet așa cum a făcut acea sculptură, sub forma unor obiecte secrete, valoroase, chiar dacă asta se întâmpla din cauză că oamenii le ignorau.

În loc să mă gândesc la rezultatul testului meu de aptitudini, iau fiecare obiect și îl răsucesc în mână, până când memorez fiecare particulă din el.

Mă trezesc speriat la auzul pașilor lui Marcus pe hol, chiar lângă camera mea. Sunt întins în pat, cu obiectele împrăștiate peste tot în jurul meu. Pașii lui încetinesc în timp ce se apropie de ușă, așa că adun bujiile și bucățile din plăcile de sistem și cablurile și le arunc înapoi în cufăr și îl încui, apoi vârf cheia în buzunar. Îmi dau seama în ultima secundă, în timp ce clanța începe să se miște, că am uitat de sculptură, așa că o ascund sub pernă și împing cufărul sub pat.

Apoi mă arunc spre scaun și îl trag de sub clanță, astfel încât tata să poată intra.

Când o face, privește suspicios scaunul din mâinile mele.

— Ce căuta ăla aici? întrebă el. Încerci să mă împiedici să intru?

— Nu, domnule!

— Asta e a doua oară când m-ai mințit azi! zice Marcus. Nu mi-am educat fiul să fie un mincinos.

— Eu...

Nu știu ce să spun, așa că închid gura și duc scaunul înapoi unde îi este locul, în spatele teancului perfect de manuale.

— Ce făceai aici și nu voiai ca eu să văd?

Strâng tare speteaza scaunului și privesc lung spre cărțile de școală.

— Nimic, îngăim eu.

— Trei minciuni, spune el, iar vocea îi este calmă, dar dură precum cremenea.

Pornește spre mine și, din instinct, dau înapoi. Dar în loc să mă apuce de haină, se apleacă și trage cufărul de sub pat, încercând să-l deschidă. Nu se clintește.

Teama îmi traversează stomacul precum un cuțit. Mă apuc de tivul tricoului, dar nu-mi pot simți buricele degetelor.

— Maică-ta pretindea că era pentru pături, spune el. Zicea că ți-e frig noaptea. Dar eu mereu m-am întrebat — dacă tot are pături, de ce îl ții incuiat?

Întinde mâna, cu palma în sus, și ridică din sprâncene. Știu ce vrea — cheia. Și trebuie să i-o dau, întrucât vede că mint;

mă citește ca pe o carte deschisă. Scot cheia din buzunar și i-o întind. Acum nu-mi mai pot simți palmele și încep să respir sacadat, așa cum mi se întâmplă de fiecare dată când știu că el e pe cale să explodeze.

Închid ochii în timp ce deschide cufărul.

— Ce sunt astea?

Măinile i se mișcă neglijent printre obiecte neprețuite, împrăștiindu-le în stânga și-n dreapta. Le scoate unul câte unul și le aruncă spre mine.

— Pentru ce îți trebuie *ăsta*, sau *ăsta*...?

Tresar, din nou și din nou, și nu am niciun răspuns. N-am nevoie de ele. N-am nevoie de niciunul dintre ele.

— *Ăsta e plin* cu obiecte ce frizează slăbiciunea! zbiară el și împinge cufărul de pe marginea patului, astfel încât conținutul i se împrăștie pe jos. Otrăvește cu egoism casa asta!

Nici fața nu mi-o mai pot simți.

Măinile lui se izbesc de pieptul meu. Mă împleticesc îndărăt și mă lovesc de scrin. Apoi își duce mâna la spate pentru a mă lovi, iar eu spun, înecat de frică:

— Tată, Ceremonia Alegerii!

El se oprește cu mâna ridicată și eu *mă fac mic*, lipindu-mă de scrin, având privirea prea împăienjenită pentru a putea distinge ceva. De obicei, el încearcă să nu-mi învinețească fața, mai ales când urmează zile ca cea de mâine, în care oamenii vor sta cu ochii pe mine în timpul alegerii.

Își coboară mâna și, preț de o secundă, cred că violența a luat sfârșit, că furia i s-a domolit. Dar apoi spune:

— Bine. Stai aici!

Mă reazem de scriin. Nu sunt atât de prost să cred c-o să plece, c-o să mediteze la asta și-o să vină înapoi să-și ceară scuze. Nu face niciodată asta.

Se va întoarce cu o curea, iar dungile adânci pe care mi le va face pe spate vor putea fi ascunse cu ușurință de o cămașă și de o expresie obedientă.

Mă întorc și simt un fior străbătându-mi șira spinării. Mă apuc cu mâinile de marginea scriinului și aștept.

În acea noapte dorm pe burtă, căci durerea îmi străpunge fiecare gând, și toate obiectele dragi mie sunt distruse și împrăstiate pe podea. După ce m-a lovit până când am fost nevoit să-mi vâr pumnul în gură pentru a-mi înăbuși țipătul, a călcat în picioare toate obiectele, până ce le-a distrus sau strâmbat, făcându-le de nerecunoscut, apoi a izbit cufărul de perete și capacul i-a sărit din balamale.

Gândul răsare la suprafață: *Dacă alegi Abnegația, nu vei putea niciodată să scapi de el.*

Îmi îngrop fața în pernă.

Dar nu sunt suficient de puternic pentru a rezista acestei inerții a Abnegației, acestei temeri care mă împinge pe drumul ales de tatăl meu.

A doua zi dimineață fac un duș rece, nu ca să-mi conserv resursele, așa cum ne sfătuiesc cei din Abnegație, ci pentru că îmi amortește spatele. Mă îmbrac încet cu hainele mele simple și largi și mă așez în fața oglinzii de pe hol, ca să mă tund.

— Lasă-mă pe mine, spune tata din celălalt capăt al holului. La urma urmei, e Ziua Alegerii tale.

Pun mașina de tuns pe marginea panoului glisant și încerc să mă îndrept de spate. El stă în spatele meu, iar eu îmi feresc privirea când aparatul începe să bâzâie. Nu există decât o singură apărătoare pentru lamă, o singură lungime de păr acceptabilă pentru persoanele de sex masculin din Abnegație. Tresar când degetele lui îmi poziționează capul și sper că nu vede cum până și cea mai ușoară atingere a lui mă îngrozește.

— Știi la ce să te-aștepti, îmi spune el.

Îmi acoperă vârful urechii cu o mână în timp ce îmi trece mașina pe la tâmplă. Astăzi încercă să-mi protejeze urechea spre a nu fi ciupită de aparat, iar ieri m-a bătut cu o curea. Gândul curge prin mine asemenea unei otrăvi. Aproape că e amuzant. Aproape că vreau să râd.

— Vei sta la locul tău; când îți strigă numele, te duci în față să-ți iei cuțitul. Apoi te tai și îți picuri sângele în bolul potrivit.

Privirile ni se întâlnesc în oglindă și el încercă o urmă de zâmbet. Mă atinge pe umăr și îmi dau seama că acum avem aproape aceeași înălțime, aceeași mărime, cu toate că mă simt în continuare mult mai mic.

Apoi adaugă pe un ton blând:

— Tăietura de cuțit o să doară câteva secunde. Apoi vei face alegerea și totul va lua sfârșit.

Mă întreb dacă își aduce aminte ce s-a întâmplat ieri sau dacă a ascuns amintirea într-un compartiment separat din mintea lui, ținând jumătatea de monstru la distanță de jumătatea de tată. Însă eu nu am acele compartimente și îi văd toate identitățile aruncate una peste alta, monstru și tată și bărbat și lider de consiliu și văduv.

Și, brusc, inima îmi bate atât de tare, chipul mi-e atât de fierbinte, încât de-abia mai rezist.

— Nu-ți face griji, mă descurc cu durerea, îi spun. Sunt obișnuit de-acum.

Preț de o secundă, ochii lui sunt ca niște pumnale în oglindă, iar furia mea puternică a dispărut, fiind înlocuită de bine cunoscuta teamă. Însă el nu face decât să oprească mașina de tuns, să o pună pe marginea poliței oglinzii și să coboare scările, lăsându-mă pe mine să mătur părul de pe jos, să-l scutur de pe umeri și de pe ceafă, să pun mașina înapoi în sertarul de la baie.

Apoi mă întorc în cameră și mă uit la obiectele distruse de pe jos. Le adun cu grijă într-o grămăjoară și le arunc în coșul de lângă birou, bucată cu bucată.

Înfiorându-mă, mă ridic. Picioarele îmi tremură.

În acel moment, gândindu-mă la realitatea crudă care mă așteaptă, la rămășițele distruse ale puținelor lucruri dragi pe care le aveam, gândesc: *trebuie să plec*.

E un gând puternic. Îi simt forța vibrând înlăuntrul meu precum dangătul unui clopot, așa că îl gândesc din nou. *Trebuie să plec*.

Mă îndrept spre pat și vâr mâna sub pernă, unde sculptura mamei e încă întreagă, albastră și strălucitoare în lumina dimineții. O pun pe birou, lângă teancul de cărți, și ies din dormitor, închizând ușa în urma mea.

Jos, sunt prea agitat pentru a mânca, însă îmi umplu gura cu o bucată de pâine prăjită, astfel încât tata să nu înceapă să mă ia la întrebări. N-ar trebui să-mi fac griji. Acum se preface că nu mă vede, se preface că nu mă înfior de fiecare dată când trebuie să mă aplec pentru a lua ceva.

Trebuie să plec. E o incantație acum, o mantră, singurul lucru de care mă mai pot ancora.

El termină de citit știrile pe care Erudiții le publică în fiecare dimineață și eu termin de spălat vasele. Ieșim împreună din casă, fără să ne vorbim. Mergem pe trotuar, și el salută vecinii zâmbind, și totul este mereu într-o ordine perfectă pentru Marcus Eaton, excepție făcând fiul lui. Excepție făcând eu; eu nu sunt în ordine, eu sunt într-o constantă dezordine.

Și, totuși, asta mă face fericit azi.

Ne urcăm în autobuz și stăm pe culoar, pentru a-i lăsa pe alții să se așeze pe scaunele din jurul nostru, imaginea perfectă a respectului celor din Abnegație. Îi privesc pe ceilalți urcându-se, fete și băieți gălăgioși din Candoare, Erudiți cu priviri curioase. Îi privesc pe ceilalți oameni din Abnegație ridicându-se și oferindu-și locurile. Astăzi ne îndreptăm cu toții spre același loc — Butucul, un stâlp negru din depărtare, cu cei doi colți ai lui care străpung cerul.

Când ajungem, tata își pune o mână pe umărul meu în timp ce ne îndreptăm spre intrare, trimitându-mi șocuri de durere prin trup.

Trebuie să plec.

E un gând disperat, iar durerea nu face decât să-l ațâțe cu fiecare pas în timp ce urc scările spre etajul la care se desfășoară Ceremonia Alegerii. Fac eforturi să respir, însă nu e din cauză că mă dor picioarele, ci din cauza inimii mele slăbite, care se întărește din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trece. Lângă mine, Marcus își șterge broboanele de sudoare de pe frunte, și toți ceilalți oameni din Abnegație strâng din buze pentru a nu respira prea tare, căci nu vor să dea impresia că se plâng.

Ridic ochii spre scările din fața mea, iar această idee, această nevoie, această șansă de scăpare mă mistuie pe dinăuntru.

Ajungem la etajul care trebuie și toți oamenii se opresc să-și recapete răsuflarea înainte să intre. Încăperea e în penumbră, cu ferestrele acoperite și scaunele așezate în jurul cercului de boluri care conțin sticlă, apă, pietre, cărbuni și pământ. Îmi găsesc locul alocat, între o fată din Abnegație și un băiat din Prietenie. Marcus se oprește în fața mea.

— Știi ce trebuie să faci, zice el, dându-mi senzația că și-o spune lui însuși, nu mie. Știi care e alegerea potrivită. Știu că și tu știi.

Mă uit într-un punct de lângă ochii lui.

— Ne vedem mai târziu, îmi spune el.

Se îndreaptă către sectorul Abnegației și se așază în primul rând, alături de alți câțiva lideri din consiliu. Treptat, oamenii umplu sala, cei care sunt pe cale să aleagă stând în picioare într-un pătrat de la margine, cei care au venit să asiste așezați pe scaunele din mijloc. Ușile se închid și urmează un moment de liniște în timp ce reprezentatul Neînfricaților în consiliu se îndreaptă spre pupitru. Îl cheamă Max. Apucă cu degetele marginea pupitrului și văd, chiar și de-aici, că încheieturile lor sunt învinețite.

Oare în Neînfricare ești învățat să te lupți? Probabil.

— Bine ați venit la Ceremonia Alegerii! spune Max și tonul lui grav umple cu ușurință încăperea.

Nu are nevoie de microfon; vocea lui e suficient de tare și de puternică pentru a-mi penetra craniul și a se înfășura în jurul creierului meu.

— Astăzi vă veți alege facțiunile. Până acum ați urmat drumul părinților voștri, regulile părinților voștri. Astăzi vă veți alege propriul drum, vă veți crea propriile reguli.

Aproape că îl văd pe tata strâmbându-se cu dispreț la auzul acestui discurs tipic al Neînfricaților. Îi cunosc obiceiurile prea bine, aproape că o fac și eu, cu toate că nu împărtășesc același sentiment. Nu am nicio opinie concretă asupra Neînfricaților.

— Cu mult timp în urmă, strămoșii noștri și-au dat seama că fiecare dintre noi, fiecare individ, era responsabil pentru răul care sălășluiește în lume. Însă nu s-au pus de acord asupra cauzei răului, spune Max. Unii spuneau că era necinstea...

Mă gândesc la minciunile pe care le-am spus, ani la rândul, despre vânătaia asta sau tăietura aia, la minciunile prin omisiune pe care le spuneam când îi păstram secretele lui Marcus.

— Unii spuneau că era ignoranța, unii că agresiunea...

Mă gândesc la pacea pe care o aduc livezile din Prietenie, la libertatea pe care aş găsi-o acolo, departe de violență și de cruzime.

— Unii spuneau că egoismul era cauza.

E pentru binele tău sunt vorbele pe care le spunea Marcus înainte de prima lovitură. Ca și când bătaia era un gest de sacrificiu din partea lui. Ca și când el era cel care suporta durerea. Ei bine, nu l-am văzut pe el șchiopătând prin bucătărie azi-dimineață.

— Iar ultimul grup spunea că lașitatea era de vină.

Din sectorul Neînfricaților se aud câteva urale, iar ceilalți Neînfricați râd. Mă gândesc la teama care a pus stăpânire pe mine aseară, până ce n-am mai putut s-o simt, până ce n-am mai putut să respir. Mă gândesc la anii care m-au făcut praf și pulbere sub călcâiul tatălui meu.

— Așa am ajuns la facțiunile noastre: Candoare, Erudiție, Prietenie, Abnegație și Neînfricare, spune Max, zâmbind. În ele găsim administratori și profesori și sfătuitoari și lideri și protectori. În ele găsim sentimentul de apartenență, sentimentul de comunitate, propriile noastre vieți. Își drege vocea: Dar gata cu asta! Să trecem la treabă! Veniți aici, luați-vă cuțitul și apoi faceți alegerea pe care o doriți. Prima persoană e Zellner, Gregory.

Mi se pare normal ca durerea să mă însoțească din vechea viață în cea nouă când cuțitul îmi va pătrunde în palmă. Totuși, nici măcar azi-dimineață nu știam ce facțiune aș alege drept refugiu. Gregory Zellner ține mâna sângerândă deasupra bolului cu pământ, alegând Prietenia.

Prietenia pare alegerea potrivită pentru refugiu, cu viața ei pașnică, cu livezile ei frumos mirositoare, cu oamenii ei zâmbitori. În Prietenie aș găsi soiul acela de acceptare după care am tânjit toată viața și poate că în timp mă va învăța să am încredere în mine, să mă simt împăcat cu propria mea persoană.

Dar pe măsură ce îi privesc pe oamenii din acea secțiune, în roșul și galbenul lor, văd doar oameni întregi și sănătoși, capabili de a se înveseli unii pe ceilalți, capabili de a se suporta unii pe ceilalți. Sunt prea perfecți, prea buni, pentru ca o persoană ca mine să fie împinsă de furie și teamă în brațele lor.

Ceremonia se desfășoară cu repeziciune.

— Rogers, Helena.

Ea alege Candoarea.

Știu cum se desfășoară inițierea din Candoare. Am auzit într-o zi niște șoapte la școală. Acolo aș fi nevoit să-mi dezvălui toate secretele, să le dezgrop cu unghiile. Ar trebui să

mă jupoi de viu pentru a mă alătura celor din Candoare. Nu, nu pot face asta.

— Lovelace, Frederick.

Frederick Lovelace, îmbrăcat în albastru din cap până-n picioare, își taie palma și lasă sângele să picure în apa Erudiției, transformând-o într-o nuanță mai închisă de roz. Învăț destul de ușor pentru Erudiție, însă mă cunosc suficient de bine pentru a recunoaște că sunt prea volatil, prea emotiv, pentru un asemenea loc. M-ar asfixia, iar eu îmi doresc să fiu liber, nu să fiu aruncat într-o altă închisoare.

Nu durează mult până ce e strigată și fata din Abnegație de lângă mine.

— Erasmus, Anne.

Anne — alta care n-a fost în stare să-mi adreseze mai mult de două cuvinte — pornește împleticită pe culoar, îndreptându-se spre pupitrul lui Max. Acceptă cuțitul tremurând toată, își taie palma și o ține deasupra bolului Abnegației. Pentru ea e ușor. Nu trebuie să fugă de nimic, ci să se întoarcă într-o comunitate primitoare și binevoitoare. Și, în plus, din Abnegație nu s-a mai transferat nimeni de câțiva ani buni. E cea mai loială facțiune, conform statisticilor pe care le furnizează Ceremonia Alegerii.

— Eaton, Tobias.

Nu mă simt agitat când străbat culoarul spre bolurile facțiunilor, cu toate că încă nu mi-am ales locul. Max îmi întinde cuțitul, iar eu strâng degetele în jurul mânerului. E neted și rece, cu lama curată. Un cuțit nou și o alegere nouă pentru fiecare persoană.

Când mă îndrept spre centrul încăperii, spre centrul bolurilor, trec de Tori, femeia care mi-a administrat testul de

aptitudinii. *Tu trebuie să trăiești cu această alegere*, mi-a spus ea. Are părul strâns la spate și văd un tatuaj întinzându-i-se peste claviculă. Ochii ei îi ating pe-ai mei cu o forță neobișnuită, iar eu îi întorc privirea liniștit în timp ce mă așez printre boluri.

Cu ce alegere pot trăi? Nu Erudiție, nici Candoare. Sub nicio formă Abnegația, locul de care încerc să scap. Nici măcar Prietenia, unde sunt prea distrus pentru a mă putea simți în largul meu.

Adevărul e că-mi doresc ca alegerea mea să fie asemenea unui pumnal în inima tatălui meu, să-l străpungă și să-i provoace numai durere, rușine și dezamăgire.

Există o singură alegere care poate face asta.

Mă uit la el, privindu-l cum dă din cap, și îmi tai adânc palma, atât de tare, încât îmi aduce lacrimi în ochi. Clipesc pentru a le alunga și strâng mâna pumn, pentru a lăsa sângele să se adune acolo. Ochii lui seamănă la perfecție cu ai mei, un albastru închis care într-o astfel de lumină difuză dau senzația de negru, pur și simplu niște adâncituri în craniu. Spatele îmi zvâcnește și mă pișcă, iar cămașa îmi strânge pielea tumefiată; pielea pe care el a lovit-o cu acea curea.

Deschid palma deasupra cărbunilor. Am senzația că îmi ard stomacul, umplându-mă din cap până-n picioare cu foc și fum.

Sunt liber.

Nu aud uralele Neînfricaților, ci doar un zumzăit.

Noua mea facțiune e asemenea unei creaturi cu multe brațe, întinzându-se spre mine. Mă îndrept spre ea și nu îndrăznesc să mă uit înapoi pentru a vedea privirea tatei. Sunt

bătut cu mâinile pe spate, felicitat pentru alegerea făcută, și mă îndrept spre locurile din spatele grupului, cu mâna plină de sânge.

Mă așez alături de ceilalți novici, lângă un Erudit brunet care mă analizează și mă ignoră dintr-o singură privire. Poate că nu arăt cine știe ce în straiile mele de Abnegație, înalt și costeliv după creșterea bruscă de anul trecut. Sângele țâșnește din tăietură, curgând peste încheietura mâinii și picurând pe podea. Am apăsat prea tare cuțitul.

Pe măsură ce ultimii mei colegi își fac alegerile, apuc tivul cămășii mele gri din Abnegație între degete și trag tare, rupând o bucată de material din față, pe care o înfășor în jurul mâinii, astfel încât să opresc sângerarea. Oricum n-o să mai am nevoie de aceste haine.

Neînfricării din față noastră se ridică în picioare de îndată ce ultima persoană alege și pornesc în pas alergător spre ușile sălii, luându-mă cu ei. Mă întorc fix în dreptul ușilor, neputând să mă abțin, și îl văd pe tata ca o stană de piatră în primul rând, înconjurat de alți câțiva membri din Abnegație. Pare de-a dreptul uluit.

Îmi scapă un mic zâmbet. Am făcut-o, am reușit să aduc acea expresie pe chipul lui. Nu sunt copilul perfect din Abnegație, condamnat să fie devorat de către sistem, pentru ca mai apoi să intre în anonim. În schimb, sunt primul transferat de la Abnegație la Neînfricare din ultimii zece ani.

Mă întorc și alerg pentru a-i ajunge pe ceilalți, nedorind să fiu lăsat în urmă. Înainte să ies din sală, îmi desfac nasturii cămășii cu mâneci lungi și o las să cadă pe jos. Tricoul gri pe care îl port pe dedesubt e și el cu câteva numere mai mare,

dar e mai închis la culoare, potrivindu-se mai bine cu veșmintele negre ale Neînfricaților.

Ei dau năvală pe scări, deschizând uși, răsând și strigând. Spatele mă arde, la fel și umerii, plămânii și picioarele, și, brusc, nu sunt sigur de alegerea pe care am făcut-o, de acești oameni pe care i-am revendicat. Sunt atât de gălăgioși și de sălbatici! Oare îmi voi putea găsi locul printre ei? Nu știu.

Bănuiesc că n-am de-ales.

Îmi fac loc printre ei, căutându-i pe colegii mei novici, însă se pare c-au dispărut. Mă mut într-o parte a grupului, sperând să aflu încotro ne îndreptăm, și văd șinele de tren suspendate deasupra străzii din fața noastră, înconjurată de o cușcă cu gratii din lemn și metal. Neînfricații urcă scările și se împărășie pe peron. La baza scărilor sunt atât de mulți oameni, încât nu văd nicio modalitate de a urca, însă știu că dacă nu urc degrabă scările, s-ar putea să pierd trenul, așa că mă hotărâsc să-mi fac loc printre ei. Trebuie să scrâșnesc din dinți pentru a nu-mi cere scuze de fiecare dată când împing pe cineva la o parte cu coatele.

— Nu alergi deloc rău, spune Tori, apropiindu-se de mine pe peron. Ținând cont că ești un puști din Abnegație.

— Mersi! spun eu.

— Știi ce urmează să se-ntâmpale, nu-i așa? Se întoarce și arată cu mâna spre lumina din depărtare, care aparține unui tren ce se apropie cu repeziciune. N-o să se oprească. Pur și simplu o să incetinească un pic. Și dacă nu apuci să te sui, s-a zis cu tine. Fără facțiune o să scrie pe fruntea ta. Uite-așa de ușor e să fii dat afară.

Încuviințez cu o mișcare a capului. Nu mă surprinde că probele inițierii au început deja, că au început din clipa în care

am ieșit de la Ceremonia Alegerii. Și nu sunt surprins că Neînfricații vor să afle din ce sunt făcut. Urmăresc trenul apropiindu-se — acum îl pot auzi șuierând pe șine.

Tori îmi zâmbește.

— O să te descurci aici, nu-i așa?

— Ce te faci să crezi asta?

Ridică din umeri.

— Pari genul de om dispus să lupte, asta-i tot.

Trenul înaintează spre noi ca un tunet, iar Neînfricații încep să se adune. Tori fuge spre marginea peronului, iar eu o urmez imediat, imitându-i poziția și mișcările în timp ce se pregătește să sară. Se apucă de mânerul aflat la marginea ușii și se aruncă înăuntru, așa că procedez și eu la fel. La început mi-e greu să mă prind, dar apoi reușesc să mă salt în vagon.

Însă nu sunt pregătit pentru curba pe care o ia trenul, astfel că mă împleticesc și mă izbesc cu fața de peretele metalic. Mă apuc de nasul care îmi zvâcnește.

— Bună treabă! spune unul dintre Neînfricați.

E mai tânăr decât Tori, cu tenul închis la culoare și cu zâmbetul până la urechi.

— Eleganța e pentru Erudiții ăia increzuți, spune Tori. El a reușit să se urce în tren, Amar, asta e tot ceea ce contează.

— Totuși, ar trebui să se afle în celălalt vagon. Alături de ceilalți novici, spune Amar.

Mă studiază, dar nu în felul în care a făcut-o transferatul Erudit acum câteva minute. Pare mai degrabă curios, de parcă sunt o ciudățenie pe care trebuie să o examineze îndeaproape pentru a o înțelege.

— Dacă e prieten cu tine, bănuiesc că e în regulă. Cum te cheamă, Bătosule?

Numele îmi vine pe buze imediat ce el pune întrebarea și sunt pe cale să-i răspund așa cum fac mereu, că mă cheamă Tobias Eaton. Ar trebui să fie ceva firesc, dar, în acel moment, nu suport să-mi rostesc numele cu voce tare, nu aici, printre acești oameni care speram să fie noii mei prieteni, noua mea familie. Nu mai pot — *nu mai vreau* — să fiu băiatul lui Marcus Eaton.

— Poți să mă strigi „Bătosul” dacă vrei, mi-e indiferent, spun eu, încercând glumele acide ale Neînfricaților, pe care până acum nu le auzisem decât pe culoare și în sălile de clasă.

Vântul năvălește în vagon când trenul începe să prindă viteză, și e *zgomotos*, vâjâindu-mi în urechi.

Tori îmi aruncă o privire ciudată și, preț de o clipă, mi-e teamă c-o să-i spună lui Amar numele meu, pe care sunt sigur că și-l amintește de la testul de aptitudini. Însă ea pur și simplu incuviințează ușor din cap și, ușurat, mă întorc spre ușa deschisă, ținându-mă în continuare de mâner.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte c-aș putea refuza să-mi dau numele sau că aș putea da unul fals, să-mi clădesc o nouă identitate. Aici sunt liber — liber să le vorbesc răspicat oamenilor, liber să îi refuz și liber chiar să mint.

Zăresc strada printre traversele de lemn care susțin liniile de tren, cu un nivel mai jos de noi. Însă în față, vechile șine fac loc celor noi, iar peroanele se înalță din ce în ce mai tare, înconjurând acoperișurile clădirilor. Urcușul începe treptat, așa încât nu l-aș fi observat dacă nu m-aș fi uitat în jos în timp ce

ne îndepărtam din ce în ce mai tare de pământ, apropiindu-ne din ce în ce mai tare de cer.

Teama mă face să fiu nesigur pe picioare, așa că mă îndepărtez de ușa deschisă și mă ghemuiesc lângă un perete în timp ce aștept să ajungem la destinație.

Sunt tot în acea poziție — ghemuit lângă perete, cu capul în mâini —, când Amar mă împinge cu piciorul.

— Bășosule, ridică-te! spune el pe un ton amabil. A sosit timpul să sărim.

— Să sărim? Il întreb.

— Da, răspunde el cu un rânjet. Trenul nu se oprește pentru nimeni.

Mă ridic. Materialul pe care l-am înfășurat în jurul mâinii e îmbibat de sânge. Tori stă chiar în spatele meu și mă împinge spre ușă.

— Lăsați novicii mai întâi! strigă ea.

— Ce faci? o întreb eu nervos, uitându-mă încruntat la ea.

— Îți fac o favoare! îmi răspund ea, împingându-mă din nou spre ușa deschisă.

Ceilalți Neînfricați îmi fac loc, rânjind cu toții, de parcă aș fi o farfurie cu mâncare. Îmi târâi picioarele spre marginea vagonului, apucându-mă de mâner atât de tare, încât vârfurile degetelor îmi amorțesc. Mă uit să văd unde se presupune c-ar trebui să sar — în față, linia de tren îmbrățișează acoperișul unei clădiri și apoi cotește. De aici, distanța pare mică, dar pe măsură ce ne apropiem, devine din ce în ce mai mare, iar moartea mea iminentă pare tot mai verosimilă.

Tremur din cap până-n picioare în timp ce Neînfricării din primele vagoane încep să sară. Niciunul nu ratează acoperișul, dar asta nu înseamnă că eu nu voi putea fi excepția. Îmi desprind degetele de mâner și privesc atent acoperișul, împingându-mă cu toată forța.

Impactul îmi vibrează prin tot corpul și cad în patru labe, simțind cum pietricelele de pe acoperiș îmi pătrund în palma rănită. Îmi privesc degetele. Am senzația că timpul a înaintat brusc, săritura mea dispărând cu totul din memorie.

— Să-mi bag picioarele! exclamă cineva din spatele meu. Mă bucuram și eu că mai târziu aveam să desprindem de pe asfalt o clătită Bătoasă.

Mă uit în jos furios și mă ridic pe vine. Acoperișul se leagănă sub picioarele mele — nu știam că o persoană poate să fie amețită de frică.

Totuși, știu că tocmai am trecut de două probe ale inițierii: m-am suit într-un tren aflat în mișcare și am ajuns pe acoperiș. Acum, întrebarea e, cum fac Neînfricării ca să *coboare* de pe acoperiș?

O clipă mai târziu, Amar se suie pe cornișă, iar eu primesc răspunsul:

O să ne pună să sărim.

Închid ochii și mă prefac că nu sunt aici, ingenunchind pe aceste pietre, cu acești oameni nebuni, plini de tatuaje, care mă inconjoară. Am venit aici pentru a evada, însă asta nu e o evadare, e pur și simplu un alt tip de tortură și e prea târziu să scap de ea. Așadar, singura mea speranță e să supraviețuiesc.

— Bun venit în Neînfricare! strigă Amar. Unde îți învingi temerile și încerci să nu mori în tot acest timp, sau pleci ca un laș. Nu mă surprinde că anul ăsta am bătut recordul la cei mai puțini oameni transferați din alte facțiuni.

Neînfricații care îl inconjoară pe Amar lovesc cu pumnul aerul și chiuie, de parcă sunt mândri că nimeni nu vrea să li se alătore.

— Singura modalitate de a intra de pe acest acoperiș în sediul Neînfricaților este să săriți, spune Amar, deschizând larg brațele pentru a indica spațiul gol care îl inconjoară.

Se lasă ușor pe spate și își flutură brațele, ca și când ar fi gata să cadă, apoi se redresează și zâmbește. Iau o gură mare de aer și o rețin în piept.

— Ca de obicei, le ofer șansa novicilor de a sări primii, indiferent că sunt sau nu sunt născuți Neînfricați.

Sare de pe cornișă și gesticulează spre ea, ridicând din sprâncene.

Grupul de tineri Neînfricați din apropierea acoperișului fac schimb de priviri. Într-o parte se află băiatul Erudit de mai devreme, o fată din Prietenie, doi băieți din Candoare și o fată din Candoare. Suntem doar șase.

Unul dintre Neînfricați face un pas în față, un băiat cu tenul închis la culoare, care ridică mâinile pentru a-și îndemna prietenii să ovaționeze.

— Haide, Zeke! strigă una dintre fete.

Zeke sare pe cornișă, însă și-a calculat greșit distanța și se înclină brusc, pierzându-și echilibrul. Strigă ceva neinteligibil și dispăre. Fata din Candoare icnește, ducând mâna la gură, însă prietenii Neînfricați ai lui Zeke izbucnesc în hohote de

răs. Nu cred că acela a fost momentul dramatic și eroic pe care îl plănuiise.

Zâmbind, Amar gesticulează din nou spre cornișă. Născuții Neînfricați se aliniază în spatele ei, urmați de băiatul din Eru-diție și de fata din Prietenie. Știu că trebuie să mă alătur lor, că trebuie să sar și eu, indiferent de părerea pe care o am cu privire la asta. Mă îndrept înțepenit spre rândul format, de parcă articulațiile îmi sunt niște balamale ruginite. Amar se uită la ceas și îi trimite să sară la intervale de treizeci de secunde.

Rândul se micșorează, dizolvându-se.

Brusc, a dispărut și am rămas doar eu. Mă sui pe cornișă și aștept semnalul lui Amar. Soarele apune pe după clădirile din depărtare, însă formele lor nu îmi par cunoscute din acest unghi. Lumina aurie strălucește aproape de orizont și vântul se întetește din lateralul clădirii, ridicându-mi hainele de pe trup.

— Sari! îmi spune Amar.

Închid ochii și rămân paralizat; nici măcar nu pot să sar. Nu fac decât să mă înclin și să cad. Stomacul mi se desprinde și mâinile încep să mi se agite prin aer în căutare de ceva, orice lucru de care să se poată prinde, însă nu e nimic, doar cădere, aerul și căutarea frenetică a pământului.

Apoi cad pe o plasă.

Se strânge în jurul meu, învăluindu-mă în niște corzi puternice. Câțiva oameni de pe margine îmi fac semn să cobor. Vâr degetele în plasă și mă împing înspre ei. Aterizez în picioare pe o platformă de lemn și sunt primit de zâmbetul unui bărbat cu ten cafeniu-închis și cu articulațiile degetelor învinețite. Max.

— Bătosul! Mă bate pe spate, făcându-mă să mă infior. Mă bucur să văd c-ai ajuns până aici! Du-te și te alătură colegilor tăi novici. Sunt sigur că Amar o s-apară în câteva secunde.

În spatele lui se află un tunel cu pereții din piatră. Sediul Neînfricaților e sub pământ — bănuiam că aveam să-l găesc agățat de niște sfori putrede pe o clădire înaltă, o reprezentare a celor mai groaznice coșmaruri ale mele.

Încerc să cobor treptele pentru a mă alătura celorlalți transferați. Se pare că picioarele îmi funcționează din nou. Fata din Prietenie îmi zâmbește.

— A fost surprinzător de amuzant, zice ea. Eu sunt Mia. Ești bine?

— Se pare că încearcă să nu vomite, spune unul dintre băieții din Candoare.

— Omule, las-o să curgă, adaugă celălalt băiat din Candoare. Ne-ar face plăcere să asistăm la un spectacol.

Răspunsul meu sosește de nicăieri.

— Gura mică! le-o trântesc eu.

Spre surprinderea mea, tac cu toții. Bănuiesc că n-au întâlnit mulți oameni din Abnegație care să le spună să tacă.

Câteva secunde mai târziu, îl văd pe Amar rostogolindu-se peste marginea plasei. Coboară treptele cu o expresie sălbatică, răvășit și pregătit pentru următoarea cascatorie dementă. Le face semn tuturor novicilor să se apropie de el și ne adunăm în semicerc la intrarea în tunel.

Amar își împreunează mâinile în fața lui.

— Numele meu e Amar, spune el. Sunt instructorul vostru de inițiere. Am crescut aici, iar acum trei ani am absolvit

inițierea cu laude, ceea ce înseamnă că mă voi ocupa de nou-veniți cât timp vreau eu. Ce noroc pe capul vostru! Cei născuți Neînfricați și transferații își vor desfășura aproape toate antrenamentele fizice separat, astfel încât Neînfricații să nu-i rupă în două pe transferați...

Auzind acestea, Neînfricații din cealaltă latură a semicercului zâmbesc arogant.

— Însă anul acesta vom încerca ceva diferit. Eu și liderii Neînfricaților dorim să vedem dacă aflarea temerilor voastre înainte de începerea antrenamentului vă vor pregăti mai bine pentru restul inițierii. Așadar, înainte ca măcar să vă lăsăm să luați cina în sala de mese, vom încerca să ne descoperim mai bine pe noi înșine. Urmați-mă!

— Și dacă eu nu vreau să mă descopăr? întrebă Zeke.

Tot ce trebuie să facă Amar e să-i arunce o privire pentru ca băiatul să se facă nevăzut în grupul celor născuți Neînfricați. Amar e diferit față de toți cei pe care i-am cunoscut — amabil într-o clipă și sever în următoarea, uneori ambele în același timp.

Ne conduce prin tunel, apoi se oprește în fața unei uși construite în perete, pe care o deschide cu umărul. Îl urmărim într-o încăpere umedă și rece, care are un geam uriaș în capătul opus al peretelui. Deasupra noastră pălpâie câteva ne-oane, iar Amar își face de treabă cu un aparat care seamănă cu cele folosite la administrarea testelor de aptitudini. Aud un picurat constant — apa din tavan se scurge într-o băltoacă din colțul încăperii.

Dincolo de geam se întinde o încăpere mare și goală. În fiecare colț există camere de filmat — oare au camere prin tot sediul?

— Aceasta este sala peisajului fricii, ne anunță Amar, fără să-și ridice privirile. Un peisaj al fricii e o simulare în care vă confrunțați cu cele mai groaznice temeri ale voastre.

Pe o masă de lângă mașinărie se află un șir de seringi. Par foarte sinistre în lumina pâlپătoare, ca și când ar fi niște instrumente de tortură, cuțite, lame și vătraie incinse.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă Eruditul. Nu aveți cum să știți care sunt cele mai groaznice temeri ale noastre.

— Eric, nu-i așa? întrebă Amar. Ai dreptate, eu nu știu care sunt cele mai groaznice temeri ale tale, dar serul pe care am să ți-l injectez va stimula acele părți ale creierului tău care procesează frica, iar tu vei proiecta de unul singur obstacolele din simulare, ca să spun așa. În această simulare, spre deosebire de cea a testului de aptitudini, vei fi conștient că ceea ce vezi nu e real. Între timp, eu mă voi afla în această încăpere, controlând simularea, și am să comand programului integrat în serul simulării să se mute la următorul obstacol imediat ce pulsul inimii tale atinge un anumit nivel — cu alte cuvinte, imediat ce te liniștești sau înfrunți temerea într-un mod semnificativ. Când rămâi fără temeri, programul va lua sfârșit și tu te vei „trezi” din nou în acea sală, cunoscând și mai bine lucrurile care te înspăimântă.

Ridică o seringă și îi face semn lui Eric.

— Permite-mi să-ți satisfac curiozitatea de Erudit, spune el. Intri primul.

— Dar...

— Dar, spune Amar pe un ton blând, eu sunt instructorul tău de inițiere și e spre binele tău să faci ce ți se spune.

Eric rămâne nemișcat preț de o clipă, apoi își scoate sacoul albastru, îl împătorește în două și îl pune pe spătarul unui scaun. Mișcările îi sunt lente și intenționate — bănuiesc că pentru a-l irita pe Amar pe cât de mult posibil. Eric se apropie de Amar, care îi introduce aproape violent seringă în gât. Apoi îl conduce în cealaltă cameră.

Odată ce Eric se află în mijlocul încăperii, Amar se conectează cu niște electrozi la aparatul de simulare și apăsă pe ecranul calculatorului pentru a porni programul.

Eric stă nemișcat, cu mâinile pe lângă corp. Ne privește prin geamul uriaș și o clipă mai târziu, cu toate că nu s-a mișcat, am senzația că privește spre altceva, ca și când simularea tocmai a început. Însă nu țipă, nu se zbate și nici nu plânge, așa cum te-ai aștepta de la un om care e pus față-n față cu cele mai groaznice temeri ale lui. Pulsul, înregistrat pe monitorul din fața lui Amar, se ridică neîncetat, precum o pasăre care-și ia zborul.

Îi este teamă. Îi este teamă, dar nu face nicio mișcare.

— Ce se întâmplă? mă întrebă Mia. Serul ăsta funcționează?

Încuviințez din cap.

Privesc cum Eric ia o gură mare de aer și o eliberează pe nas. Trupul îi tremură, se infioară, ca și cum pământul se cutremură sub el, însă respirația îi este lentă și regulată, mușchii încleștându-se și relaxându-se la fiecare câteva secunde, ca și când se încordează accidental și apoi își repară greșeala. Mă uit la pulsul inimii de pe monitor și văd că scade din ce în ce mai tare, până când Amar tastează pe ecran, forțând programul să continue.

Asta se întâmplă din nou și din nou, cu fiecare temere nouă. Număr temerile în timp ce ele trec în tăcere, zece, unsprezece, douăsprezece. Apoi Amar tastează pe ecran pentru ultima oară, iar trupul lui Eric se relaxează. Clipește, lent, apoi ne zâmbeste.

Observ că născuții Neînfricați, care au mereu câte o remarcă de făcut, sunt deosebit de tăcuți. Asta înseamnă că am dreptate în ceea ce simt — Eric este o persoană de care trebuie să te fe-rești. Poate chiar o persoană de care trebuie să te temi.

* * *

Timp de o oră îi urmăresc pe ceilalți novici înfruntându-și temerile, alergând și sărind și ridicând arme invizibile și, în unele cazuri, întinzându-se cu fața în jos pe podea, plângând în hohote. Uneori, privindu-i cum fac față temerilor care îi torturează, îmi pot da seama cât de cât cu ce au de-a face, însă, în cea mai mare parte a timpului, numai ei și Amar cunosc dușmanii pe care încearcă să-i înfrunte.

Stau în spatele sălii, făcându-mă din ce în ce mai mic de fiecare dată când el strigă următoarea persoană. Și apoi rămân singur în sală, iar Mia tocmai își termină simularea, fiind scoasă din peisajul fricii atunci când se ghemuiește lângă peretele din spate, cu capul în mâini. Se ridică epuizată și iese din sală fără să mai aștepte ca Amar să-i acorde permisiunea. El aruncă o privire spre ultima seringă de pe masă, apoi se uită la mine.

— Bășosule, am rămas doar noi doi, zice el. Hai, vino să terminăm cu asta.

Mă aflu în fața lui. De-abia simt când pătrunde acul; nu am avut niciodată probleme cu vaccinurile, cu toate că unii

dintre novici au început să lăcrimeze înainte de injecție. Întru în sală și mă așez cu fața spre geam, care din partea asta arată ca o oglindă. Cu o clipă înainte ca simularea să intre în funcțiune, mă văd pe mine însumi așa cum probabil m-au văzut ceilalți, gârbovit și îngropat în tricoul larg, înalt și costeliv și însângerat. Încerc să stau drept și sunt surprins de cum se schimbă lucrurile, surprins de umbra de putere în care mă văd înainte ca sala să dispară.

Imaginile umplu spațiul treptat, conturul orașului nostru, gaura din asfalt la câteva etaje mai jos, cornișa de sub picioarele mele. Vântul se întetește în jurul meu, mai puternic decât era mai devreme, biciuindu-mi hainele atât de tare, încât le face să pocnească, și împingându-mă din toate părțile. Clădirea începe să se înalțe cu mine deasupra, îndepărtându-mă din ce în ce mai tare de pământ. Gaura se astupă cu asfalt tare.

Vreau să mă îndepărtez de marginea ei, dar vântul nu mă lasă. Inima îmi bate mai tare și mai repede când îmi dau seama ce trebuie să fac; trebuie să sar din nou, iar de data asta există posibilitatea să mă fac una cu pământul.

O clătită Bătoasă.

Îmi scutur mâinile, închid ochii strâns și zbier printre dinții încleștați. Apoi îi permit vântului să mă doboare, plonjând cu repeziciune. Mă izbesc de pământ.

O durere intensă și orbitoare îmi străbate trupul, chiar dacă e numai pentru o secundă.

Mă ridic, ștergându-mi praful de pe obraji, și aștept următorul obstacol. Habar nu am ce va fi. Nu am stat să mă gândesc care îmi vor fi temerile sau ce ar însemna să mă descotorosesc de ele, să le înving. Mă gândesc că, dacă n-aș avea

nicio temere, aş putea fi invincibil, puternic, de neoprit. Această idee mă seduce timp de câteva secunde, înainte să fiu lovit cu putere în moalele capului.

Apoi ceva mă loveşte din stânga, şi din dreapta, şi sunt închis într-o cutie suficient de mare cât să încapă doar trupul meu. La început, şocul mă împiedică să mă panichez, iar apoi inspir aerul închis şi privesc în bezna desăvârşită în timp ce măruntaiele mi se comprimă din ce în ce mai tare. Nu mai pot să respir. Nu mai pot.

Îmi muşc buza pentru a mă împiedica să suspin — nu vreau ca Amar să mă vadă bocind, nu vreau să le spună Neînfricaţilor că sunt un laş. Trebuie să gândesc, nu pot să gândesc, simt că mă sufoc în această cutie. Peretele pe care îl am în spate e identic cu cel din amintirea mea, de când aveam doar câţiva ani şi eram închis în bezna holului de sus drept pedeapsă. Nu eram niciodată sigur când avea să se termine, câte ore mai trebuia să stau acolo, alături de acei monştri imaginari care se căţărau pe mine pe întuneric, cu bocetele mamei răsunând prin perete.

Lovesc neincetat peretele din faţa mea, apoi îl râcăi, deşi aşchiile îmi pătrund în pielea de sub unghii. Îmi ridic antebraţele şi lovesc cutia cu toată greutatea trupului, din nou şi din nou, închizând ochii pentru a mă preface că nu sunt aici, că nu sunt aici. *Lasă-mă să ies lasă-mă să ies lasă-mă să ies lasă-mă să ies!*

— Gândeşte-te ce trebuie să faci, Băţosule! strigă o voce, făcându-mă să rămân nemişcat.

Îmi aduc aminte că asta e o simulare.

Gândește-te ce trebuie să faci. De ce anume am nevoie pentru a ieși din cutia asta? Am nevoie de-o unealtă, de ceva mai puternic decât mine. Lovesc ceva cu piciorul și mă aplec să-l ridic. Dar când ajung cu mâna jos, partea superioară a cutiei se mișcă odată cu mine, astfel că acum nu mă mai pot ridica. Îmi înăbuș un strigăt și găsesc cu degetele vârful ascuțit al unei răngi. O vâr între plăcile care formează colțul din stânga al cutiei și împing cât de tare pot.

Toate plăcile se desfac în același timp și cad pe jos în jurul meu. Ușurat, iau o gură mare de aer.

Apoi, în fața mea apare o femeie. Nu-i recunosc chipul, și hainele îi sunt albe, deci nu aparține niciunei facțiuni. Pornesc spre ea, când, deodată, îmi apare în față o masă pe care se găsesc un pistol și un glonț. Mă încrunt.

Asta e o temere de-a mea?

— Cine ești? o întreb eu, iar ea nu-mi răspunde.

E limpede ce trebuie să fac — să încarc pistolul și să trag cu el. Groaza se instalează în fiecare colțișor din mine, mai puternică decât oricare altă temere. Gura mi se face iască și băjbăi cu mâinile după glonț și pistol. Nu am mai ținut niciodată până acum o armă, așa încât îmi ia câteva secunde să aflu cum se deschide camera pistolului. În acele clipe mă gândesc la lumina care i se scurge din privire, această femeie pe care n-o cunosc, pe care n-o știu suficient de bine cât să-mi pese de ea.

Mi-e teamă — mi-e teamă de ceea ce mi se va cere să fac în Neînfricare, de ceea ce voi dori să fac.

Mi-e teamă de acea violență care s-ar putea ascunde în lăuntrul meu, violența făurită de tatăl meu și de anii de tăcere la care m-a supus facțiunea mea.

Introduc glonțul în cameră, apoi ridic arma cu ambele mâini, tăietura din palmă zvâcnind neîncetat. Îmi îndrept privirea spre chipul femeii. Buza de jos îi tremură, iar ochii i se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău, spun eu, apăsând pe trăgaci.

Văd gaura întunecată pe care i-o face glonțul în trup, iar femeia cade la pământ, evaporându-se într-un nor de praf în urma impactului.

Însă groaza nu dispare. Știu că mai urmează ceva; o simt crescând în interiorul meu. Marcus încă n-a apărut, dar o va face, știu asta la fel cum îmi știu propriul nume. Numele nostru.

Sunt învăluit de un cerc de lumină și văd la marginea lui niște pantofi gri, ponosiți, care se plimbă fără oprire. Marcus Eaton pășește în cercul de lumină, dar nu e acel Marcus Eaton pe care îl cunosc eu. Cel din fața mea are două cavități în loc de ochi și o gaură mare și neagră în loc de gură.

Un alt Marcus Eaton stă lângă el și, treptat, în jurul meu apar din ce în ce mai multe versiuni monstruoase ale tatălui meu, cu gurile lor căscate și știrbe deschizându-se larg, cu capetele lor înclinându-se în unghiuri bizare. Îmi fac mâinile pumn. Nu e real. E evident că nu e real.

Primul Marcus își desfăce cureaua și o scoate din jurul taliei, gaică cu gaică, iar ceilalți Marcuși procedează la fel. În timp ce ei fac asta, curelele se transformă în sfori de metal cu țepi în vârf. Își târâie curelele pe podea, limbile lor negre și uleioase alunecând peste marginile gurilor lor întunecate. Trag în spate sforile de metal, iar eu țip din toți rărunchii și îmi protejez capul cu brațele.

— E pentru binele tău, spun Marcușii în cor, pe niște voci metalice.

Simt durere — mă distrug, mă taie, mă sfășie. Cad în genunchi și îmi acopăr urechile cu mâinile, de parcă asta m-ar putea proteja, însă nu există nimic care să mă poată proteja, nimic. Țip din nou și din nou, însă durerea persistă, la fel și vocea lui.

— Nu voi tolera în casa mea un comportament care frizează slăbiciunea! Nu mi-am educat fiul să fie un mincinos!

Nu pot să aud, nu vreau să aud.

În mintea mea apare, fără să vreau, o imagine cu sculptura mamei. O văd acolo unde am pus-o pe birou, iar durerea începe să scadă. Îmi canalizez toate gândurile asupra ei și asupra celorlalte obiecte distruse, împrăștiate prin cameră, asupra capacul cufărului sărit din balamale. Îmi aduc aminte de mâinile mamei, cu degetele lor subțiri, închizând cufărul, încuindu-l și întinzându-mi cheia.

Rând pe rând, vocile dispar, până ce nu mai rămâne niciuna.

Îmi las mâinile pe pământ, așteptând următorul obstacol. Articulațiile degetelor mângâie podeaua, care e rece și murdară. Aud pași și mă pregătesc pentru ceea ce urmează, dar apoi aud vocea lui Amar.

— Asta-i tot? întrebă el. Asta-i tot ce ai? Dumnezeuule, măi, Bățosule!

Se oprește în dreptul meu și îmi întinde mâna. O iau și îl las să mă ridice în picioare. Nu mă uit la el. Nu vreau să-i văd expresia. Nu vreau să știu ceea ce știe deja, nu vreau să devin novicele patetic care a avut o copilărie dificilă.

— Ar trebui să-ți găsim un alt nume, spune el pe un ton relaxat. Ceva mai dur decât „Bătosul”. Ceva gen „Făișul” sau „Ucigașul” sau ceva asemănător.

Auzind acestea, mă uit la el. Îmi oferă o urmă de zâmbet. Văd o oarecare compasiune în el, dar nu la fel de multă pe cât credeam că voi vedea.

— Nici eu n-aș vrea să le spun celorlalți oameni numele meu, adaugă el. Hai să mergem să mâncăm ceva.

Odată ajunși în sala de mese, Amar mă conduce la masa novicilor. Există deja câțiva Neînfricați așezați la mesele din jur, privind spre celălalt capăt al încăperii, unde bucătarii tatuati și plini de piercinguri încă pregătesc mâncarea. Sala de mese e o cavernă luminată pe dedesubt de niște lămpi albastre, conferind tuturor lucrurilor o strălucire sinistă.

Mă așez pe unul dintre scaunele libere.

— Hei, Bătosule! Arăți de parcă mai ai puțin și leșini, zice Eric, iar unul dintre băieții din Candoare rânjește.

— Ați supraviețuit cu toții, ne spune Amar. Felicitări! Ați reușit să treceți de prima zi a inițierii, cu diferite grade de succes. Apoi aruncă o privire spre Eric. Totuși, niciunul dintre voi nu s-a descurcat la fel de bine ca Four.

Arată spre mine în timp ce vorbește. Mă încrunt — patru? Se referă la temerile mele?

— Hei, Tori! strigă Amar peste umăr. Ai mai auzit vreodată de cineva care să aibă doar patru temeri în peisajul fricii?

— Ultimul record a fost de șapte sau opt. De ce? întrebă Tori.

— Am aici un transferat care are doar patru temeri.

Tori arată cu degetul spre mine, iar Amar încuviințează din cap.

— Înseamnă că avem un nou record, concluzionează ea.

— Bravo! Imi spune Amar, după care se întoarce și pornește spre masa lui Tori.

Toți ceilalți novici se uită la mine, tăcuți și cu ochii cât cepele. Înainte de peisajul fricii, eu eram doar o persoană pe care ei o puteau călca în picioare pentru a-și face intrarea la Neînfricare. Acum sunt ca Eric — o persoană de care trebuie să se ferească, poate chiar o persoană de care trebuie să se teamă.

Amar mi-a oferit mai mult decât un nume. Mi-a oferit putere.

— Cum spunei că te cheamă cu adevărat? Începe cu un *E...*? mă întreabă Eric, făcând ochii mici, de parcă ar ști ceva, însă nu e sigur dacă e momentul să îl împărtășească.

Se prea poate ca și ceilalți să-și amintească vag numele meu de la Ceremonia Alegerii, așa cum eu mi le amintesc pe ale lor — niște litere dintr-un alfabet, îngropate sub o negură agitată în așteptarea alegerii mele. Dacă acum aș face un lucru, ceva puternic, care să le rămână întipărit în minte, dacă aș deveni un adevărat Neînfricat în ochii lor, poate că m-aș putea salva.

Șovăi preț de câteva clipe, apoi îmi pun coatele pe masă și ridic din sprânceană spre el.

— Numele meu e Four! rostesc eu răspicat. Dacă-mi mai spui o singură dată „Bășos”, o s-avem o problemă.

El își dă ochii peste cap, dar știu că m-am făcut înțeles.
Acum am un nume nou, ceea ce înseamnă că pot fi altcineva.
Cineva care nu trebuie să suporte comentariile răutăcioase
ale Erudiților atotștiutori. Cineva care poate riposta.
Cineva care e pregătit să lupte.
Four.

NOVICELE

SALA DE ANTRENAMENT miroase a efort — un amestec de sudoare, praf și teniși. Articulațiile degetelor mă înțeapă de fiecare dată când lovesc cu pumnul în sacul de box, după ce o săptămână de antrenamente Neînfricate m-a lăsat cu răni deschise.

— Bănuiesc c-ai văzut panourile, zice Amar, reze-mându-se de cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Și ți-ai dat seama că mâine te lupți cu Eric. Altminteri n-ai mai fi aici, ci în sala peisajului fricii.

— Mai vin și pe-aici din când în când, zic eu, după care mă îndepărtez de sac și îmi scutur mâinile.

Uneori le strâng atât de tare, încât încep să-mi pierd sensibilitatea din buricele degetelor.

Eram cât pe ce să pierd prima luptă, care a fost contra fetei din Prietenie, Mia. Nu știam cum să o bat fără să o lovesc, și nu am putut s-o lovesc — cel puțin, nu până când nu m-a apucat de gât și a început să mi se întunece vederea. Atunci, instinctele au preluat controlul și am lăsat-o lată cu un singur cot în mandibulă. Încă mă simt vinovat când mă gândesc la asta.

Aproape că am pierdut și a doua luptă, împotriva băiatului mai mare din Candoare, Sean. L-am epuizat, căci mă

ridicam în picioare de fiecare dată când credea că terminase cu mine. El nu știa că suportarea durerii e unul dintre cele mai vechi obiceiuri ale mele, unul pe care l-am învățat de mic, asemănător cu rosul unghiei de la degetul mare sau cu ținutul furculiței în mâna stângă în loc de dreapta. Acum am fața brăzdată de tăieturi și vânătăi, dar le-am arătat de ce anume sunt în stare.

Măine, adversarul meu va fi Eric. Pentru a-l învinge, voi avea nevoie de mult mai mult decât o mișcare inteligentă sau de insistență. Voi avea nevoie de o abilitate pe care n-o posed, de o forță pe care încă n-am deprins-o.

— Da, știu, râde Amar. Vezi tu, îmi petrec mult timp încercând să înțeleg care-i treaba cu tine, așa c-am început să pun întrebări în stânga și-n dreapta. Se pare că ești prezent aici în fiecare dimineață și în peisajul fricii în fiecare seară. Nu-ți petreci deloc timpul împreună cu ceilalți novici. Ești mereu epuizat și dormi buștean.

O broboană de sudoare îmi alunecă în dosul urechii. O șterg cu degetele mele bandajate, după care îmi trec brațul peste frunte.

— Știai că a te alătura unei facțiuni înseamnă mai mult decât să treci de inițiere, zice Amar, vărându-și degetele în lanțul de care atârnă sacul de box, testându-i rezistența. Cei mai mulți Neînfricați își întâlnesc cei mai buni prieteni, iubitele, iubiiții, ce-o fi, în timpul inițierii. La fel și dușmanii. Însă am senzația că tu ești hotărât să n-ai parte de așa ceva.

I-am văzut pe ceilalți novici împreună, punându-și piercinguri și apărând la antrenamente cu nasurile, urechile și buzele roșii și găurite, sau construind la masă turnuri din

resturile de mâncare. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că-aș putea fi unul dintre ei sau că ar trebuie să încerc să fiu.

Ridic din umeri.

— Sunt obișnuit să fiu singur.

— Ei bine, văd că ești pe cale să o iei razna și nu vreau să fiu acolo când asta o să se întâmple, zice el. Hai cu mine. În seara asta ne adunăm pentru un joc Neînfricat.

Trag de bandajele care îmi acoperă încheieturile degetelor. N-ar trebuie să ies să mă joc. Ar trebui să stau aici și să muncesc, iar apoi să adorm, astfel încât mâine să fiu pregătit de luptă.

Însă acea voce, cea care spune „ar trebui”, sună acum ca și când i-ar aparține tatălui meu, poruncindu-mi să fiu cuminte, să mă izolez. Iar eu am venit aici deoarece eram pregătit să mă *opresc* din a asculta acea voce.

— Mă ofer să-ți îmbunătățesc statutul de Neînfricat doar pentru că mi-e milă de tine, spune el. Nu fi prost și acceptă această oportunitate.

— Bine, îi spun eu. Ce jucăm?

Amar pur și simplu zâmbește.

— Jocul se numește Provocarea.

Lauren, o fată Neînfricată, se ține de mânerul aflat în lateralul vagonului, însă se leagănă întruna și am senzația că o să cadă, dar apoi chicotește și se retrage înăuntru, ca și când trenul nu s-ar afla suspendat la vreo două etaje deasupra străzii, ca și când nu și-ar rupe gâtul dacă ar cădea.

În mâna liberă are o sticlă argintie. Asta explică multe.

Își înclină capul și continuă:

— Prima persoană alege pe cineva și îl provoacă să facă ceva. Apoi, acea persoană bea ceva, duce la bun sfârșit provocarea și alege pe altcineva. Și când toți oamenii au trecut de provocare — sau au murit încercând s-o facă —, ne îmbătăm puțin și ne întoarcem acasă legănându-ne pe picioare.

— Și cum câștigi? strigă un Neinfriecat din celălalt capăt al vagonului, un băiat care se sprijină de Amar de parcă ar fi prietenii la cataramă sau chiar frați.

Nu sunt singurul novice din acest vagon. Vizavi de mine se află Zeke, primul care a sărit în plasă, și o fată cu păr șaten și breton drept și cercei în buză. Ceilalți sunt mai mari, cu toții membri ai Neinfriecării. Sunt foarte dezinvolți, sprijinindu-se unii de alții, lovindu-se în glumă sau ciufulindu-și părul. E camaraderie sau prietenie sau flirt, lucruri care nu-mi sunt deloc familiare. Încerc să mă relaxez, petrecându-mi brațele în jurul genunchilor.

Chiar sunt un Bătos.

— Câștigi prin a nu fi un mic tontălău, spune Lauren. Și, hei, o regulă nouă, câștigi și prin a nu pune întrebări tâmpite. Ținând cont că sunt păstrătoarea alcoolului, am să-ncep eu, adaugă ea. Amar, te provoc să intri în biblioteca Erudiților, în timp ce toate Nasurile învață, și să strigi ceva obscen.

Pune la loc dopul sticlei și i-o aruncă. Toți ceilalți ovaționează în timp ce Amar scoate dopul și ia o dușcă.

— Să-mi spui doar când ajungem unde trebuie! strigă el peste aclamații.

Zeke gesticulează spre mine.

— Hei, ești transferat, nu-i așa? Four?

— Da, răspund eu. Ai avut o săritură tare mișto!

Îmi dau seama, mult prea târziu, că ceea ce am spus s-ar putea să-l deranjeze — momentul lui de triumf, furat de un pas greșit și de pierderea echilibrului. Însă el nu face decât să râdă.

— Mda, nu a fost unul dintre cele mai strălucite momente ale mele, recunoaște el.

— Nu e ca și când s-au oferit alții să spargă gheața, intervine fata de lângă el. Apropo, eu sunt Shauna. E adevărat că ai avut doar patru temeri?

— De-aici mi se trage și numele, spun eu.

— Uau! face ea, dând din cap. Pare impresionată, ceea ce mă face să mă îndrept de spate, apoi adaugă: Bănuiesc că te-ai născut pentru a fi Neînfricat.

Ridic din umeri, de parcă ceea ce spune ar putea fi adevărat, cu toate că eu sunt sigur că nu e. Ea nu știe că am venit aici pentru a scăpa de viața care îmi fusese hărăzită, că mă zbat din răputeri pentru a trece de inițiere, astfel încât să nu fiu nevoit să recunosc că sunt un impostor. Născut în Abnegație, cu rezultat de Abnegație, într-un refugiu Neînfricat.

Zâmbetul îi piere, ca și cum a întristat-o ceva, însă nu pun întrebări.

— Cum merg luptele? mă întreabă Zeke.

— Destul de bine, îi răspund, fluturând mâna spre chipul meu invinețit. După cum se poate vedea.

— Uită-te la asta!

Zeke își întoarce capul, arătându-mi o vânătaie mare de sub mandibulă.

— Pentru asta trebuie să-i mulțumesc domnișoarei de lângă mine, adăugă el, arătând cu degetul spre Shauna.

— M-a bătut! exclamă Shauna. Însă am reușit și eu o dată să-i trag una tare. Pierd întruna...

— Nu te deranjează că te-a lovit? o întreb eu.

— De ce m-ar deranja?

— Nu știi. Poate pentru că... ești fată?

Ridică din sprâncene.

— Ce? Crezi că nu pot să suport loviturile ca toți ceilalți novici, doar pentru că am părți anatomice diferite?

Gesticulează spre bustul ei și mă trezesc holbându-mă în locul indicat, doar pentru o fracțiune de secundă, înainte de a-mi reaminti să mă uit în altă parte. Mă îmbujorez.

— Scuze, îngăim eu. Nu voiam să insinuez asta. Pur și simplu nu sunt obișnuit. Cu nimic din toate astea.

— Stai liniștit, înțeleg, spune ea, și nu pare mânișoasă. Dar ar trebui să știi că în Neinfricare nu contează dacă ești fată sau băiat. Important e să ai curaj.

Amar se ridică, își pune mâinile în șolduri într-un gest teatral și pornește spre ușa vagonului. Trenul începe să coboare ușor și Amar nu se ține de nimic, ci pur și simplu se leagănă odată cu mișcările vagonului. Toată lumea se ridică, iar Amar e primul care sare, aruncându-se în noapte. Ceilalți îl urmează, iar eu îi las pe oamenii din spatele meu să mă împingă spre ieșire. Nu mă tem de viteza trenului, ci doar de înălțimi, însă aici trenul e atât de aproape de pământ, încât, atunci când sar, o fac fără niciun pic de teamă. Aterizez în picioare, poticnindu-mă vreo câțiva pași înainte să mă opresc.

— Uită-tindu-mă cu nevoie.

Îmi întin

Nu am p
beau, așa că
cât de relaxat
să nu mă simt
încap, așa că

Alcoolul
repejor și mă

— Bună t
luându-l de g
deja cunoștin

— Doar p
că și tu trebu
Amar și întor
teni cu părin

— Erau?

— Păi, tai
Zeke.

— Și părin

El ridică d

— Au mu
Rânjește de p
devenit un m

Face cu r
aruncare.

— Cum a

— Uită-te la tine, ești deja expert, zice Amar, înghiontindu-mă cu cotul. Hai, ia o gură. Arăți de parc-ai avea mare nevoie.

Imi întinde sticla.

Nu am pus niciodată gura pe alcool. Cei din Abnegație nu beau, așa că nici măcar nu era disponibil. Totuși, am văzut cât de relaxați îi face pe oameni, iar eu îmi doresc cu disperare să nu mă simt de parcă aș fi învăluit într-o piele în care nu încap, așa că nu șovăi: iau sticla și beau.

Alcoolul mă arde și are gust de medicament, dar alunecă repejor și mă încălzește.

— Bună treabă! exclamă Amar, după care se duce la Zeke, luându-l de gât și lipindu-i capul de pieptul lui. Văd c-ai făcut deja cunoștință cu tânărul meu prieten Ezekiel.

— Doar pentru că maică-mea îmi spune așa, nu înseamnă că și tu trebuie s-o faci, protestează Zeke, împingându-l pe Amar și întorcându-se spre mine. Bunicii lui Amar erau prieteni cu părinții mei.

— Erau?

— Păi, taică-meu a murit, la fel și bunicii lui, mă lămurește Zeke.

— Și părinții tăi? Il întreb pe Amar.

El ridică din umeri.

— Au murit când eram mic. Accident de tren. Foarte trist. Rânjește de parcă nu ar fi. Iar bunicii mei au sărit când am devenit un membru oficial al Neînfricaților.

Face cu mâna un gest de cădere libere, sugerând o aruncare.

— Cum adică au sărit?

— Of, nu-i povesti cât sunt aici, spune Zeke, clătînând din cap. Nu vreau să-i văd expresia.

Amar nu-l bagă în seamă.

— Uneori, bătrânii Neinfricați se aruncă în adâncurile necunoscute ale prăpastiei când ajung la o anumită vârstă. Ori fac asta, ori sfârșesc prin a fi fără facțiune, îmi explică Amar. Iar bunicul meu era tare bolnav. Avea cancer. Bunica mea nu voia să-și continue viața fără el.

Ridică privirea spre cer, iar luna i se oglindește în privire. Pentru o clipă, am impresia că îmi arată o latură secretă a lui, una ascunsă cu grijă pe sub straturile de șarm și umor și bravură Neinfriată, iar asta mă sperie, căci acea latură secretă e dură, rece și tristă.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Măcar am putut să-mi iau rămas-bun. De obicei, moartea vine chiar dacă ai apucat sau nu să-ți iei la revedere de la cei dragi.

Latura secretă se risipește cu un zâmbet, iar Amar pornește în pas alergător spre restul grupului, ținând sticla în mână. Eu rămân în spate cu Zeke, care înaintează în salturi, cumva neîndemânic și elegant în același timp, precum un câine sălbatic.

— Și tu? întreabă Zeke. Ai părinți?

— Unul, îi spun. Mama mea a murit acum ceva timp.

Îmi amintesc înmormântarea, discuțiile șoptite ale celor din Abnegație, care ne umpleau casa și împărtășeau durerea noastră. Ne-au adus de mâncare pe tăvi de metal, acoperite cu folie de aluminiu, ne-au curățat bucătăria și au adunat în cutii toate hainele mamei, astfel încât să nu mai

rămână nicio urmă de-a ei. Îmi amintesc cum murmurau că a murit din cauza unor complicații ale sarcinii. Însă aveam o amintire cu ea, cu câteva luni înainte să fi murit, stând în fața scrinului, punându-și o cămașă largă peste tricoul mulat, care îi scotea în evidență abdomenul plat. Clatin ușor din cap, alungând amintirea. A murit. E o amintire nesigură a unui copil.

— Și tatăl tău a fost de acord cu alegerea pe care ai făcut-o? mă întreabă el. Știi doar că se apropie Ziua pentru Vizite.

— Nu, spun eu distant. Nu a fost deloc de acord cu alegerea mea.

Tata nu va veni la Ziua pentru Vizite. Sunt sigur de asta. N-o să mai vorbească în veci cu mine.

Sectorul Erudiției e mai curat decât oricare altă parte a orașului; au îndepărtat fiecare firisor de gunoi și pietriș de pe stradă și au acoperit toate fisurile cu smoală. Simt că trebuie să pășesc cu grijă pentru a nu distruge trotuarul cu bacheții mei. Ceilalți Neînfricați umblă neglijenți, iar încălțările lor imită răpăitul ploii.

Toate sediile facțiunilor au voie să țină lumina aprinsă la miezul nopții în holurile principale, însă în toate celelalte părți trebuie să fie întuneric. Aici, în sectorul Erudiției, toate clădirile care alcătuiesc sediul Erudiției sunt ca niște stâlpi de lumină. Ferestrele pe lângă care trecem ni-i arată pe Erudiți stând la niște mese lungi, cu nasurile îngropate în cărți și ecrane sau vorbind în șoaptă unii cu alții. La fiecare masă sunt atât tineri, cât și bătrâni, în veșminte albastre impecabile și cu părul pieptănat cu grijă, mai bine de jumătate dintre ei

purtând ochelari. Vanitate, ar spune tatăl meu. Sunt atât de preocupată să par inteligentă, încât se fac de râs pentru asta.

Mă opresc ca să mă uit la ei. Mie nu mi se par vanitoși. Mi se pare că arată ca niște oameni care se străduiesc să se simtă la fel isteți pe cât se presupune c-ar trebui să fie. Dacă asta înseamnă că trebuie să poarte ochelari fără a fi nevoiți s-o facă, eu nu am de ce să-i judec. Ei reprezintă un refugiu pe care eu l-aș fi putut alege. În schimb, am ales refugiul care râde de ei, care îl trimite pe Amar în holul lor principal pentru a-i deranja.

Amar ajunge la ușile clădirii principale și le deschide. Noi ne uităm de afară, râzând. Arunc o privire spre portretul lui Jeanine Matthews, care atarnă pe peretele opus. Are părul blond strâns la spate, iar sacoul albastru-închis până la gât. E drăguță, însă nu acesta este primul lucru care îmi atrage atenția la ea, ci severitatea.

Și, dincolo de asta ... Ar putea fi imaginația mea, dar nu cumva pare puțin speriată?

Amar dă fuga în holul principal, ignorând protestele Erudiților de la recepție, și strigă:

— Hei, Nasurilor! Ia priviți aici!

Toți Erudiții din holul principal își ridică privirile din cărți sau ecrane, iar Neînfricații izbucnesc în hohote de râs când Amar se întoarce cu spatele, arătându-le fundul. Erudiții din spatele recepției încearcă să-l prindă, dar Amar își ridică pantalonii și o taie din loc, alergând spre noi. O rupem și noi la fugă, sprintând departe de ușile sediului.

Nu mă pot abține — râd și eu, și mă surprinde că mă doare burta de la atâta râs. Zeke aleargă lângă mine și ne

îndreptăm spre linia de tren, intrucât nu avem unde în altă parte să fugim. Erudiții care ne urmăresc renunță după un cvartal, iar noi ne oprim pe o alee, sprijinindu-ne de zidul din cărămidă, pentru a ne recăpăta răsuflarea.

Amar ajunge ultimul, cu mâinile ridicate, și noi ovaționăm. Ridică sticla de parcă ar fi un trofeu și o îndreaptă spre Shauna.

— Tinerico, spune el. Te provoc să escaladezi sculptura din fața clădirii Nivelurilor Superioare.

Ea prinde sticla când el i-o aruncă și ia o gură.

— S-a făcut! zice, zâmbind cu gura până la urechi.

Când îmi vine și mie rândul, aproape toți sunt beți, clătănându-se la fiecare pas și râzând la orice glumă, indiferent cât de proastă e. În pofida aerului rece, mie mi-e cald, însă continui să am mintea limpede și să mă bucur de tot ceea ce ne oferă noaptea: mirosul bogat al mlaștinii și sunetul răsetelor colorate, negrul albăstrui al cerului și contururile tuturor clădirilor care se profilează pe el. Mă dor picioarele după atâtea alergări, plimbări și cățărări, iar eu tot nu am fost provocat.

Acum ne apropiem de complexul Neînfricaților. Clădirile rămase în picioare se înalță în mijlocul ruinelor.

— Cine a mai rămas? întreabă Lauren, iar ochii ei împăienjeniți ne scrutează pe fiecare în parte până ce ajunge la mine. Ah, novicele din Abnegație care are un nume numeric. Four, nu-i așa?

— Da, spun eu.

— Un Bățos?

Băiatul care stătea confortabil lângă Amar se uită la mine, vorbind impleticit. El e cel care ține sticla, cel care va stabili următoarea provocare. Până acum am văzut oameni escaladând clădiri înalte, i-am văzut sărind în puțuri întunecate și umblând prin clădiri pustii pentru a ieși cu un robinet sau un scaun de birou, i-am văzut fugind goi-puşcă pe alei și vârându-și ace prin lobii urechilor, fără a-i amorți înainte. Dacă mi s-ar cere să născocesc o provocare, n-aș putea să mă gândesc la vreuna. E bine că sunt ultima persoană rămasă.

Simt un fior în piept, de la emoții. Oare ce-o să mă pună să fac?

— Bășoșii sunt țăfnoși, zice băiatul liniștit, de parcă ar fi un fapt incontestabil. Așadar, pentru a demonstra că acum ești cu adevărat un Neinfricat... te provoc să-ți faci un tatuaj.

Văd tatuajele lor, care se întind peste încheieturi, brațe, umeri și gâturi. Cerceii metalici din urechi și nasuri și buze și sprâncene. Pielea mea e albă, vindecată, întreagă. Însă nu se potrivește cu persoana mea — ar trebui să fiu plin de cicatrice, de însemne, așa cum sunt ei, nu cu amintiri despre durere, cu cicatrice care arată prin ce am trecut.

Ridic dintr-un umăr.

— Bine.

Îmi aruncă sticla, pe care o golesc, deși băutura îmi înțepă gâtul și buzele și e amară ca otrava.

Pornim spre Turlă.

Când ne răspunde la ușă, Tori este îmbrăcată cu o pereche de boxeri bărbătești și cu un tricou, iar părul îi atârnă peste

partea stângă a feței. Când mă vede, ridică din sprâncene. E clar că am trezit-o dintr-un somn adânc, însă nu pare deloc mânișă — ci ușor morocânoasă.

— Te rog! o imploră Amar. E pentru o Provocare.

— Four, ești sigur că vrei ca o femeie obosită să-ți tatueze pielea? Cerneala asta nu se duce la spălat, spune ea.

— Am încredere în tine, îi zic.

N-am de gând să mă sustrag de la provocarea asta, nu după ce i-am văzut pe toți îndeplinindu-și-le pe-ale lor.

— OK, spune Tori, căscând. Ce nu fac eu pentru tradiția Neînfricaților. Vin imediat, mă duc să-mi pun niște pantaloni.

Închide ușa între noi. Pe drum m-am tot gândit ce mi-aș dori să-mi tatuez și unde. Nu m-am putut hotărî — gândurile imi erau prea incețoșate. Încă sunt.

Câteva secunde mai târziu, Tori iese îmbrăcată în pantaloni, dar încă desculță.

— Dacă o să am probleme pentru că am aprins lumina la ora asta, o să pretind c-au fost niște vandali pe-aici și-am să dau nume.

— OK, spun eu.

— Există o intrare prin spate. Haideți! spune ea, făcându-ne semn să mergem.

O urmez prin camera de zi, care e destul de ordonată, cu excepția foilor de hârtie împrăștiate peste masa de cafea, fiecare cu câte un desen diferit. Unele dintre ele sunt aspre și simple, ca cele mai multe tatuaje pe care le-am văzut, în vreme ce altele sunt mai complexe și mai detaliate. Probabil că Tori e echivalentul Neînfricat al artistului.

Mă opresc în dreptul mesei. Una dintre coli înfățișează toate simbolurile facțiunilor, fără cercurile care de obicei le leagă. Arborele Prieteniei stă la bază, formând un soi de sistem de rădăcini pentru ochiul Erudiției și balanța Candorii. Deasupra lor, mâinile Abnegației arată de parcă leagănă flăcările Neînfricării. E ca și când simbolurile cresc din unul într-altul.

Ceilalți m-au depășit. Pornesc în pas alergător pentru a-i ajunge, trecând prin bucătăria lui Tori — și ea imaculată, cu toate că electrocasnicele sunt demodate, robinetul ruginit și ușa frigiderului închisă cu ajutorul unei cleme uriașe. Ușa din spate e deschisă și dă într-un coridor scurt și rece, care se deschide spre atelierul de tatuaje.

Am mai trecut prin dreptul lui, dar nu am intrat niciodată, fiindcă eram sigur că nu aveam să găsec niciun motiv pentru a-mi ataca trupul cu ace. Bănuiesc că acum am un motiv — acele ace sunt o formă de a mă separa de trecutul meu, nu doar în ochii colegilor mei Neînfricați, ci și în ochii mei, de fiecare dată când mă uit la propria mea reflexie.

Pereții încăperii sunt plini de desene. Peretele de lângă ușa este complet dedicat simbolurilor Neînfricării, unele negre și simple, altele colorate și de-abia recognoscibile. Tori aprinde lumina de deasupra unuiia dintre scaune și aranjează acele de tatuaj pe o tavă de alături. Ceilalți Neînfricați se împărștie pe băncile și scaunele din jurul nostru, ca și când sunt pregătiți să asiste la un soi de spectacol. Simt cum mi se încălzesc obraji.

— Principiile de bază ale tatuajului, spune Tori. Cu cât ai mai puțină carne sub piele sau cu cât ești mai osos într-o anumită zonă, cu atât mai dureros va fi tatuajul. Având

În vedere că e primul, cel mai bine ar fi să-l facem pe, nu știu, braț sau ...

— Pe o fesă, sugerează Zeke, pufnind amuzat.

Tori ridică din umeri.

— N-ar fi pentru prima dată. Sau pentru ultima.

Mă uit la băiatul care m-a provocat. El ridică din sprâncene spre mine. Știu la ce se așteaptă el, la ce se așteaptă cu toții — că îmi voi face ceva mic, pe un braț sau un picior, ceva care poate fi ascuns cu ușurință. Arunc o privire spre peretele cu simboluri. Unul dintre desene îmi atrage atenția în mod special: o reprezentare artistică a flăcărilor.

— Pe ala! spun eu, arătându-i-l.

— Am înțeles, zice Tori. Te-ai gândit unde îl vrei?

Am o cicatrice — o vagă scobitură în genunchi, pe care am câpâtat-o când eram mic și am căzut pe trotuar. Mi s-a părut întotdeauna tâmpit că durerea pe care am cunoscut-o nu a lăsat niciun semn vizibil; uneori, fără vreo metodă de a mi-o dovedi, încep să mă îndoiesc că am trăit așa ceva, gândindu-mă că amintirile dispar de-a lungul timpului. Îmi doresc să existe ceva care să-mi aducă aminte că rănilor, deși se vindecă, nu dispar pentru totdeauna — le duc cu mine peste tot, mereu, și asta e cursul lucrurilor, cursul cicatricelor.

Asta va reprezenta tatuajul pentru mine: o cicatrice. Și mi se pare adecvat să certifice cea mai groaznică amintire a durerii pe care o am.

Îmi pun mâna pe cutia toracică, aducându-mi aminte de vânătăile pe care le-am avut și de frica pe care am simțit-o pentru propria mea viață. Tatăl meu a avut câteva nopți dificile după ce mama a murit.

— Ești sigur? întrebă Tori. E cel mai dureros loc cu puțință.

— Perfect, spun eu și mă așez pe scaun.

Neînfricații chiuie și încep să treacă de la unul la altul o nouă sticlă, mai mare decât ultima și de culoarea bronzului în locul de argintiu.

— Carevasăzică, azi avem în scaun un masochist. Minunat!

Tori se așază pe taburetul de lângă mine și își pune o pereche de mănuși de cauciuc. Mă aplec în față, ridicându-mi tivul tricoului, iar ea înmoale un tampon de vată în alcool medicinal, frecându-mă pe coaste cu el. E pe cale să se îndepărteze de mine, când se încruntă și mă trage de piele cu buricele degetelor. Alcoolul îmi pătrunde în pielea de pe spate care încă nu mi s-a vindecat, făcându-mă să tresar.

— Four, cum s-a întâmplat asta? mă întrebă ea.

Îmi ridic privirea și observ că Amar se uită atent la mine, încruntându-se.

— E novice, îi explică Amar. E normal să fie cu *toți* tăiați și învinețiți. Ar trebui să-i vezi cum șchiopătează împreună prin sediu. E de-a dreptul trist.

— Eu am una uriașă pe genunchi, se oferă Zeke. E cea mai bolnăvicioasă culoare albastră...

Zeke își ridică cracul pantalonului pentru a le arăta celorlalți vânătaia lui, făcându-i pe toți să-și dezvăluie propriile vânătăi, propriile cicatrice:

— Am căpătat-o când m-au scăpat după ce am coborât de pe linia de zbor.

— Ei bine, eu am o plagă înjunghiată când ți-a scăpat ție mâna în timpul aruncărilor de cuțite, așa că suntem chit.

Tori se uită fix la mine preț de câteva secunde și sunt sigur că nu crede o iotă din explicația lui Amar, însă nu mai pune nicio întrebare. În schimb, pornește acul, umplând aerul cu un bzzăit, iar Amar îmi aruncă sticla.

Alcoolul încă îmi arde gâtul când acul de tatuaj îmi atinge coastele, iar eu tresar, dar, cumva, nu mă deranjează durerea.

O accept cu plăcere.

A doua zi, când mă trezesc, mă dor toate. În special capul.

O, Doamne Dumnezeule, capul meu!

Eric stă pe marginea saltelei de lângă mine, legându-și și-țeturile. Pielea din jurul piercingurilor lui din buză pare roșie — probabil că și le-a pus recent. N-am fost prea atent.

Se uită la mine.

— Arăți ca dracu'.

Mă ridic în capul oaselor și această mișcare bruscă îmi face capul să-mi zvâcnească și mai tare.

— Sper că, atunci când vei pierde, n-ai să folosești asta drept scuză, zice el, aruncându-mi un zâmbet ușor disprețuitor. Pentru că te-aș fi bătut oricum.

Se ridică, se întinde și iese din dormitor. Îmi legăn capul în mâini preț de câteva secunde, după care mă ridic să fac un duș. Trebuie să stau cu jumătate de trup sub apă și jumătate în afară, din cauza cernelii de pe coaste. Neînfricații au rămas cu mine ore întregi, așteptând să îmi fie finalizat tatuajul, iar când am plecat, toate sticlele erau goale. Tori a ridicat degetele mari în semn de aprobare în timp ce ieșeam din atelierul de tatuaje, iar Zeke și-a pus o mână peste umerii mei și a spus:

— Cred că acum ești Neînfricat.

Aseară m-au bucurat cuvintele lui. Acum îmi doresc să am vechiul meu cap, cel care era concentrat și hotărât și nu avea senzația că niște omuleți cu ciocane se mutaseră în el. Las apa rece să se mai reverse câteva minute peste mine, apoi arunc o privire spre ceasul de pe peretele băii.

Zece minute până la începerea luptei. Am să întârzii. Și Eric are dreptate — o să pierd.

Îmi apăs fruntea cu mâna în timp ce alerg spre sala de antrenament, călcând pe ștaifurile pantofilor. Când dau buzna pe ușă, văd că novicii transferați și câțiva novici născuți Neînfricați stau la marginea sălii. Amar se află în centrul ringului, uitându-se la ceas. Îmi aruncă o privire aspră.

— Ce frumos din partea ta să ni te alături, spune el.

Remarc în sprâncenele lui ridicate că acea camaraderie de aseară nu se extinde și în sala de antrenament. Arată spre pantofii mei.

— Leagă-ți șireturile și nu mă mai face să-mi pierd timpul!

De cealaltă parte a ringului, Eric își trosnește degetele, cu grijă, privindu-mă fix în tot acest timp. Îmi leg iute șireturile și bag vârful de dedesubt, astfel încât să nu mă deranjeze.

Când ajung față-n față cu Eric, nu simt decât bătăile inimii, durerea de cap și arsura de pe coaste. Apoi Amar se dă înapoi, iar Eric gonește și se aruncă spre mine, iute, pumnul său lovindu-mă fix în mandibulă.

Mă împleticesc îndărăt, ținându-mă de față. Toată durerea se adună în mintea mea. Ridic mâinile pentru a para următoarea lovitură. Capul îmi bubuie și văd piciorul lui Eric

mișcându-se. Încerc să mă răsucesc pentru a evita lovitura, însă piciorul lui mă izbește fix în coaste. Am senzația că în partea stângă a trupului meu a avut loc o descărcare electrică.

— E mai ușor decât credeam, afirmă Eric.

Mă înroșesc de rușine, însă profit de deschiderea arogantă pe care mi-o lasă și îi aplic un upercut în stomac.

Îmi trage o palmă peste ureche, făcând-o să țiuie, și îmi pierd echilibrul; trebuie să ating pământul cu degetele pentru a-l recăpăta.

— Știi, zice Eric liniștit, cred că mi-am dat seama care-i numele tău adevărat.

Ochii îmi sunt împăienjeniți de la vreo șase tipuri diferite de durere. Nu știam că există atât de multe variante, precum aromele, acid și foc și pumni și înțepături.

Mă lovește din nou, de data asta încercând spre față, însă nimerind în schimb clavicula. Își scutură mâna și spune:

— Ar trebui să-l spun cu voce tare? Să îl dezvălui tuturor?

Are numele meu între dinți, Eaton, o armă mult mai amenințătoare decât picioarele sau coatele sau pumnii lui. Cei din Abnegație spun, pe voci șoptite, că problema celor mai mulți Erudiți e egoismul, însă eu cred că mai degrabă e aroganța, mândria pe care o afișează când știu lucruri pe care alții nu le știu. În acel moment, copleșit de teamă, o recunosc ca fiind slăbiciunea lui Eric. El nu crede că îl pot răni la fel de tare pe cât mă poate răni el pe mine. El crede că sunt tot ceea ce a presupus de la bun început că sunt: umil, altruist și pasiv.

Simt cum durerea mea se transformă în furie și îl apuc de braț pentru a-l ține în loc în timp ce-l lovesc din nou și din

nou și din nou. Nici măcar nu văd unde îl lovesc; nu văd, nu simt și nu aud nimic. Sunt pustiu, singur, nu exist.

Apoi, la un moment dat, îi aud țipetele și îl văd apucându-se de față cu ambele mâini. Sângele îi curge șuvoi pe bărbie și îi pătează dinții. Încearcă să scape de mine, însă îl țin cât pot de bine, ca și când viața mea ar depinde de asta.

Îl lovesc puternic în coaste, astfel că-și pierde echilibrul. Îl privesc în ochi pe deasupra mâinilor lui împreunate.

Ochii îi sunt înlăcrimați și lipsiți de concentrare. Sângele îi strălucește pe piele. Mă gândesc că eu i-am făcut-o, că eu sunt vinovatul, iar frica se întoarce pe furiș, de data asta diferită — mă tem de ceea ce sunt, de ceea ce aș putea deveni.

Articulațiile degetelor îmi zvâcnesc și ies din ring fără să mi se acorde permisiunea.

Sediul Neînfricaților este un loc bun pentru a-ți reveni, întunecat și plin de locuri secrete și liniștite.

Găsesc un coridor în apropierea Carierei și mă așez cu spatele rezemat de perete, lăsând ca răceala pietrei să mă pătrundă. Durerea de cap a revenit, laolaltă cu alte câteva dureri căpătate în urma luptei, însă de-abia le bag în seamă. Articulațiile degetelor îmi sunt mănjite de sângele lui Eric. Încerc să le șterg, dar problema e că sângele s-a uscat repede. Am câștigat lupta, ceea ce înseamnă că locul meu în Neînfricați e deocamdată sigur — ar trebui să mă simt satisfăcut, nu speriat. Poate chiar fericit, că în sfârșit aparțin unui loc, că mă aflu printre oameni care nu mă evită cu privirea la masă. Însă știi că toate lucrurile bune au un preț. Oare cât mă costă să fiu Neînfricat?

— Hei!

Ridic privirea și văd că Shauna bate în piatră de parcă ar fi o ușă. Îmi zâmbeste.

— Nu e dansul victoriei la care mă așteptam, adaugă ea.

— Eu nu dansez, îi spun.

— Da, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se așază în fața mea, cu spatele lipit de peretele opus. Își ridică genunchii la piept și îi cuprinde cu mâinile. Picioarele noastre se află doar la câțiva centimetri distanță. Nu știu de ce remarc asta. Ei bine, ba da, știu — pentru că ea e fată.

Nu știu cum să vorbesc cu fetele. Mai ales cu o fată Neînfricăată. Ceva îmi spune că nu poți ști niciodată la ce să te aștepti de la o fată Neînfricăată.

— Eric e la spital, mă informează ea, zâmbind cu toată gura. Ei cred că i-ai spart nasul. Nu incupe îndoială că i-ai scos un dinte.

Îmi mut privirea în pământ. Am scos dintele cuiva?

— Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta, zice ea, împingându-mi pantoful cu vârful piciorului.

Cum bănuiam: fetele Neînfricate sunt imprevizibile.

— Cu ce să te-ajut?

— Cu luptele. Nu sunt prea bună la capitol ăsta. Continuî să fiu umilită în ring. Clatină din cap și continuă: Peste două zile trebuie să lupt cu o fată. O cheamă Ashley, dar preferă să i se spună Ash, adaugă Shauna, dându-și ochii peste cap. Înțelegi, flăcările Neînfricării, cenușă¹, mă rog. În orice caz, e unul dintre cei mai buni oameni din grupul nostru și mi-e teamă c-o să mă omoare. Pe bune.

¹ În lb. engleză, *ash* înseamnă „cenușă” (n. tr.).

— De ce vrei să te ajut? o întreb, brusc suspicios. Pentru că știi că-s un Bătos și că se presupune că ajutam oamenii?

— Ce? Nu, firește că nu, spune ea, încruntându-se confuză. Vreau să mă ajuți, deoarece, evident, ești cel mai bun din grupul tău.

Răd.

— Ba nu, nu sunt.

— Tu și Eric ați fost singurii care nu ați pierdut niciodată și tu tocmai l-ai bătut, așa că, da, ești. Ascultă, dacă nu vrei să mă ajuți, nu trebuie decât să...

— Am să te-ajut, îi spun. Doar că nu prea știu cum.

— O să aflăm noi. Măine după-amiază? Ne vedem în ring?

Încuviințez din cap. Ea zâmbeste, se ridică și o ia din loc. Însă după câțiva pași se întoarce și își continuă drumul cu spatele.

— Four, nu mai fi bosumflat, zice ea. Ai impresionat pe toată lumea. Obişnuiește-te cu asta.

Îi urmăresc silueta dând colțul la capătul coridorului. Am fost atât de tulburat de luptă, încât nu m-am gândit niciodată ce a însemnat cu adevărat înfrângerea lui Eric — că acum sunt primul din clasa mea de novici. Se prea poate să fi ales Neînfricarea drept refugiu, însă nu doar supraviețuiesc aici, ci și excelez.

Mă uit la sângele lui Eric de pe degetele mele și zâmbesc.

A doua zi dimineată mă hotărâsc să risc. Mă așez cu Zeke și Shauna la micul dejun. Shauna stă aplecată deasupra mâncării și răspunde mormăind la întrebări. Zeke cascadează și bea cafea,

însă mi-

Uriah, s-

Shaunei

care am-

veșminte

micul dej-

— Nu

Am re-

La fiecare

iar pe o m-

un munte

— Nu

mine. Nov-

contact cu-

aș avea cu a-

Încuviin-

adoarme cu-

— Și ție-

Sunt pe-

bia Shaunei

ciocolată. Z-

iar eu nu mă

sucul.

Mai târziu în

de antrename-

ei, de obicei n-

deva, au șiret

Însă mi-i arată pe membrii familiei lui: fratele lui mai mic, Uriah, stă la o altă masă împreună cu Lynn, sora mai mică a Shaunei. Mama lui, Hana — cea mai blândă Neînfricată pe care am văzut-o vreodată și care își arată facțiunea doar prin veșmintele pe care le poartă — e încă la coadă pentru a-și lua micul dejun.

— Nu ți-e dor să locuiești acasă? îl întreb.

Am remarcat că Neînfricatii au o înclinație spre dulciuri. La fiecare cină există cel puțin două feluri diferite de prăjituri, iar pe o masă din apropierea cozii pentru micul dejun există un munte de brișe.

— Nu prea, răspunde el. Vreau să zic, ei sunt alături de mine. Novicii născuți Neînfricați nu prea au voie să intre în contact cu familia până la Ziua pentru Vizite, însă știu că dacă aş avea cu adevărat nevoie de ceva, ei ar fi acolo pentru mine.

Încuviințez. Lângă el, ochii Shaunei se închid și ea adoarme cu bărbia sprijinită în mână.

— Și ție? Întreabă el. Nu ți-e dor de casă?

Sunt pe cale să-i spun că nu, însă fix în acel moment bărbia Shaunei alunecă de pe mână și ea intră cu fața în brișă cu ciocolată. Zeke râde atât de tare, încât începe să lăcrimeze, iar eu nu mă pot abține să nu zâmbesc în timp ce-mi termin sucul.

Mai târziu în acea dimineață, mă întâlnesc cu Shauna în sala de antrenament. Și-a prins la spate părul scurt, iar bocancii ei, de obicei nelegați și clămpănind atunci când intră pe undeva, au șireturile bine strânse. Lovește cu pumnii aerul,

oprindu-se între lovituri pentru a-și schimba poziția, și, preț de o clipă, pur și simplu stau și o urmăresc, nefiind sigur cum să încep. De-abia ce-am învățat eu însumi cum să dau cu pumnul; nu prea sunt în măsură să o învăț ceva.

Totuși, în timp ce o studiez, încep să observ anumite lucruri. Cum stă cu genunchii lipiți, cum nu ridică mâna pentru a-și proteja maxilarul, cum lovește din cot în loc să-și antreneze greutatea trupului odată cu fiecare lovitură. Se oprește și își șterge fruntea cu dosul palmei. Când mă observă, sare ca arsă.

— Regula numărul unu pentru a nu fi înfiorător, spune ea. Anunță-ți prezența într-o încăpere dacă o altă persoană nu te vede intrând.

— Scuze, îi spun. Mă gândeam ce sugestii ajutătoare aș putea să-ți dau.

— Aaa! face ea, mușcându-și interiorul fălcii. Și care-s alea?

Îi spun ce am observat și pe urma ne înfruntăm în zona de luptă. Începem lent, evitând fiecare lovitură pentru a nu ne răni reciproc. Trebuie să-i apăs mereu coatele cu pumnul pentru a-i reaminti să-și țină mâna în dreptul feței, însă jumătate de oră mai târziu, cel puțin se mișcă mai bine decât o făcea mai devreme.

— Fata asta cu care trebuie să te lupți mâine, eu aș lovi-o aici, spre mandibulă, îi spun și îmi ating partea inferioară a maxilarului. Un upercut bun ar trebui să fie de-ajuns. Hai să exersăm asta.

La poziția de atac și observ cu satisfacție că genunchii îi sunt îndoiți și că are o poziție activă, care mai devreme nu

exista. Preț de câteva secunde ne învârtim în cerc, față în față, și apoi ea lansează o lovitură. În timp ce face asta, mâna stângă îi cade din dreptul feței. Parez prima lovitură, după care pornesc să-i atac zona pe care a lăsat-o neprotejată. În ultima secundă, opresc pumnul în aer și ridic din sprâncene.

— Știi, poate c-aș învăța lecția dacă m-ai lovi cu adevărat, zice ea, îndreptându-se.

E roșie la față și pe frunte i-au apărut câteva broboane de sudoare. Ochii îi sunt luminoși și critici. Observ, pentru prima oară, că e drăguță. Nu în forma la care mă gândesc de obicei — nu e blândă, delicată —, ci într-o formă care e puternică și capabilă.

— Pe bune, nu prea aș vrea, îi spun.

— Ceea ce tu consideri că e un soi de cavalerism persistent tipic Abnegației e în realitate un soi de insultă, spune ea. Pot să am grijă de mine. Nu mă deranjează puținică durere.

— Nu e asta, spun eu. Nu e din cauză că tu ești fată. Doar că... nu prea îmi place violența fără motiv.

— E o chestie de-a Bățoșilor, ha? întrebă ea.

— Nu chiar. Bățoșilor pur și simplu nu le place violența, punct. Pune Bățoșii în Neînfricare și o să accepte să fie luați la pumni, îi explic eu, permițându-mi un mic zâmbet. Nu sunt obișnuit să folosesc limbajul argotic al Neînfricaților, însă mă simt bine când îl consider ca fiind al meu, când mă relaxez în ritmurile discursurilor. Pur și simplu nu mi se pare a fi un joc, spun.

E pentru prima oară când recunosc asta în fața cuiva. Știu de ce nu pare a fi un joc — multă vreme a fost realitatea mea, a fost ceea ce mi se întâmpla când mă trezeam și când mă

culcam. Aici, am învățat să mă apăr, am învățat să fiu mai puternic, însă singurul lucru pe care nu l-am învățat, pe care nu vreau să-l învăț, e cum să mă bucur când provoc durere unei alte persoane. Dacă o să devin Neînfricat, am s-o fac în condițiile mele, chiar dacă asta înseamnă că o parte din mine va fi veșnic Bătoasă.

— Am înțeles, spune ea. Hai să încercăm din nou.

Ne antrenăm până ce stăpânește upercutul și aproape că ratăm cina. Când plecăm, îmi mulțumește și, nonșalantă, își petrece un braț în jurul meu. E doar o îmbrățișare iute, însă râde când vede cât de încordat am devenit.

— „Cum să fi Neînfricat: curs introductiv”, zice ea. Lecția numărul unu: aici e în regulă să-ți îmbrățișezi prietenii.

— Suntem prieteni? întreb eu, glumind doar pe jumătate.

— O, mai tacă-ți fleanca! zice ea și pornește în pas alergător spre dormitor.

A doua zi dimineată, toți novicii transferați îl urmează pe Amar dincolo de sala de antrenament, spre un culoar lugubru cu o ușă masivă în capăt. Ne cere să ne așezăm pe jos și apoi dispare dincolo de ușă, fără să ne mai spună nimic. Mă uit la ceas. Din clipă-n clipă, Shauna va intra în luptă — născuților Neînfricați le ia mai mult decât nouă să treacă de prima etapă a inițierii, de vreme ce ei sunt în număr mai mare.

Eric s-a așezat cât mai departe de mine cu putință, iar această distanță mă bucură. A doua zi după ce ne-am luptat, m-am gândit că ar putea să le spună tuturor că eu sunt fiul lui Marcus Eaton, doar pentru a se răzbuna că l-am bătut, dar

n-a făcut-o. Mă întreb dacă așteaptă momentul potrivit pentru a da lovitura sau dacă se abține dintr-un alt motiv. Fie ce-o fi, probabil că e cel mai bine pentru mine să păstrez distanță față de el.

— Ce credeți că e acolo? întrebă Mia, fata din Prietenie, pe un ton agitat.

Nu-i răspunde nimeni. Nu știu de ce, dar eu nu mă simt agitat. În spatele acelei uși nu există nimic care mi-ar putea face rău. Așa se face că, atunci când Amar iese din nou pe culoar și îmi strigă numele, nu le arunc priviri disperate colegilor mei novici. Pur și simplu îl urmez înăuntru.

Încăperea e prost luminată și murdară, și există numai un scaun și un computer. Scaunul e rabatabil, ca cel pe care am stat la testul de aptitudini. Ecranul calculatorului e luminos și are pornit un program care stochează șiruri de texte negre pe un fundal alb. Când eram mai mic, obișnuiam să mă ofer voluntar în laboratoarele de informatică de la școală, întreținând instalațiile și uneori chiar reparând calculatoarele atunci când dădeau erori. Am lucrat sub supravegherea unei femei Erudite numite Katherine, care m-a învățat mult mai multe decât trebuia, fericită să împărtășească toate cunoștințele acumulate unei persoane care era dispusă s-o asculte. Astfel că, privind acel cod, știu despre ce program e vorba, cu toate că n-aș fi niciodată în stare să fac prea multe cu el.

— O simulare? întreb.

— Cu cât știi mai puține, cu atât e mai bine, zice el. Stai jos.

Mă așez, rezemându-mă de spătar și punându-mi brațele pe cotiere. Amar pregătește o seringă, ridicând-o în dreptul

luminii pentru a se asigura că fiola e pusă bine. Vără acul în gâtul meu fără vreun avertisment și apasă pe piston. Tresar.

— Hai să vedem care dintre cele patru temeri ale tale apare prima, îmi explică el. Știi, au cam început să mă plictisească, așa că poate încerci să-mi arăți ceva nou.

— Am să mă străduiesc, îi spun.

Simularea pune stăpânire pe mine.

Stau pe o bancă din lemn într-o bucătărie din Abnegație, cu o farfurie goală în fața mea. Toate jaluzelele sunt trase, astfel că singura sursă de lumină vine de la becul care atârână deasupra mesei, filamentul lui aruncând o strălucire portocalie. Privesc lung la materialul întunecat care îmi acoperă genunchiul. *De ce port negru în loc de gri?*

Când îmi ridic capul, el — Marcus — se află în față mea. Preț de o secundă, arată ca bărbatul pe care l-am văzut recent în sala de la Ceremonia Alegerii, cu ochi albaștri care semănă cu ai mei, cu buzele strânse într-o strâmbătură posomorâtă.

Port negru, deoarece acum fac parte dintre Neînfricați, îmi reamintesc eu. Așa că de ce mă aflu într-o casă din Abnegație, stând față-n față cu tatăl meu?

Văd conturul becului reflectat în farfuria mea goală. *Probabil că e o simulare, gândesc eu.*

Lumina de deasupra noastră pâlpăie, iar el se transformă în bărbatul pe care l-am văzut în peisajul fricii, un monstru strâmb, cu cavități pe post de ochi și o gură largă, goală. Se aruncă peste masă, cu ambele mâini întinse, și în loc de unghii are lame de ras implantate în buricele degetelor.

Încearcă să mă zgârie, iar eu mă trag în spate și cad de pe bancă. Mă târăsc de-a bușilea pe podea pentru a-mi păstra echilibrul și apoi o tai spre camera de zi. Acolo se află un alt Marcus care încearcă să mă înhațe. Caut ușa de la intrare, însă cineva a închis-o cu blocuri de piatră pentru a mă ține captiv aici.

Respirând precipitat, sprintez pe scări. Când ajung în capul scărilor, mă împiedic și cad grămadă pe pardoseala de lemn a coridorului. Un Marcus deschide dinăuntru ușa debaralei; un altul iese din dormitorul părinților mei; și încă unul înaintează dinspre baie, răcâind podeaua cu ghearele. Mă lipesc de perete. Casa e întunecată. Nu există ferestre.

Locul ăsta e plin de el.

Brusc, unul dintre Marcuși e fix în fața mea, împingându-mă în perete cu ambele mâini petrecute în jurul gâtului meu. Un altul își trece unghiile peste brațele mele, provocându-mi o durere usturătoare, care îmi aduce lacrimi în ochi.

Sunt paralizat, panicat.

Trag aer în piept. Nu pot țipa. Simt durerea și inima care îmi bubuie și lovesc cu picioarele cât de tare pot, nimerind doar aerul. Marcusul care mă ține de gât mă ridică pe perete, astfel încât degetele de la picioare mi se târăsc peste podea. Membrele îmi sunt fără vlagă, precum cele ale unei păpuși de cârpă. Nu mă pot mișca.

Locul ăsta, locul ăsta e plin de el. *Nu e real*, îmi dau seama. *E o simulare. E exact ca în peisajul fricii.*

Acum sunt și mai mulți Marcuși, așteptându-mă dedesubt, cu mâinile întinse, astfel că privesc spre o mare de lame.

Degetele lor mă apucă de picioare, tăind-mă, și simt o urmă fierbinte într-o parte a gâtului când Marcusul care mă sufocă își vără degetele și mai tare în pielea mea.

Simularz, îmi reamintesc eu. Încerc să trimit viață spre toate membrele mele. Îmi imaginez că sângele mi-a luat foc și gonește prin mine. Îmi izbesc mâinile de perete, căutând o armă. Unul dintre Marcusi ridică mâna și își așază degetele deasupra ochilor mei. Țip și mă zbat în timp ce lamele îmi pătrund în pleoape.

Mâinile mele nu găsesc o armă, ci o clanță. O apăs, tare, și cad într-o altă debara. Scap din strânsoarea Marcusilor. În debara există o fereastră, suficientă cât să-mi încapă trupul. În timp ce ei mă urmăresc prin întuneric, izbesc sticla cu umărul, spulberând-o. Plămâni mi se umplu cu aer curat.

Mă ridic în capul oaselor pe scaun, găfâind.

Îmi duc mâinile la gât, pe brațe, pe picioare, căutând răni care nu există. Încă mai simt tăieturile și rostogolirea sângelui în venele mele, însă pielea îmi este intactă.

Respirația mi se liniștește și, odată cu ea, gândurile. Amar stă la calculator, conectat la simulare, și mă privește fix.

— Ce e? îl întreb, fără suflare.

— Ai stat acolo timp de cinci minute, îmi răspunde Amar.

— E mult?

— Nu, zice, încruntându-se. Nu, nu e deloc mult. De fapt, e foarte bine.

Îmi las picioarele pe podea și îmi țin capul în mâini. Se prea poate să nu mă fi panicat atât de mult timp pe parcursul simulării, dar imaginea tatălui meu deformat încercând

să-mi scoată ochii îmi tot apare în minte, făcând să-mi crească ritmul cardiac iar și iar.

— Serul încă își face efectul? îl întreb, strângând din dinți. Mă face să mă panichez?

— Nu, ar fi trebuit să devină inactiv în momentul în care ai ieșit din simulare, îmi explică el. De ce?

Îmi scutur mâinile, care mă furnică, de parcă sunt pe cale să amorțească. Clatin din cap. *Nu a fost real*, îmi spun în sinea mea. *Las-o baltă.*

— Uneori, simularea generează o prelungire a panicii, în funcție de ceea ce vezi în acest timp, îmi zice Amar. Hai să te conduc înapoi în dormitor.

— Nu, spun eu, clatinând din cap. Sunt bine.

Îmi aruncă o privire dură.

— Nu era o rugămintă.

Se ridică și deschide o ușă din spatele scaunului. Îl urmez pe un coridor scurt și întunecat și apoi pe culoarele de piatră care duc înapoi spre dormitorul transferaților. Aerul e rece acolo și umed, din cauză că se află în subteran. Aud pașii noștri reverberând și propria mea respirație, dar nimic altceva.

Cred că văd ceva — o mișcare — în stânga mea și mă îndepărtez de ea cu un salt, lipindu-mă cu spatele de perete. Amar mă oprește și își pune mâinile pe umerii mei, astfel încât să mă uit în ochii lui.

— Hei, Four, calmează-te!

Încuviințez cu o mișcare a capului și simt că mă înroșesc. Simt un profund junghi de rușine în stomac. Se presupune că sunt Neînfricat. Se presupune că nu mi-e frică de niște

Marcuși monstruoși care mă atacă pe întuneric. Mă reazem de peretele din piatră și inspir adânc.

— Pot să te-ntreb ceva? zice Amar.

Mă fac mic, gândindu-mă că o să mă întrebe despre tata, dar n-o face.

— Cum ai reușit să ieși de pe coridorul ăla?

— Am deschis o ușă, spun eu.

— În tot acel timp tu ai avut o ușă în spate? Există una în fosta ta casă?

Clatin din cap.

Chipul de obicei prietenos al lui Amar devine dintr-odată serios.

— Așa că ai creat una din neant?

— Da, îi răspund. Simulările sunt în mintea noastră. Așa că mintea mea a creat o ușă ca să pot ieși. Tot ce-a trebuit să fac a fost să mă concentrez.

— Ciudat, spune el.

— Poftim? De ce?

— Cei mai mulți novici nu pot reuși să treacă de ceva ce pare imposibil în simulările alea, întrucât, spre deosebire de peisajul fricii, ei nu își dau seama că se află într-o simulare, îmi explică Amar. Drept rezultat, nu reușesc să iasă atât de repede din simulări.

Îmi simt pulsul în gât. Nu mi-am dat seama că simulările astea trebuiau să fie diferite de peisajul fricii — mă gândeam că toți oamenii erau conștienți de această simulare în timp ce se aflau în ea. Însă judecând după ceea ce spune Amar, asta trebuia să se desfășoare ca cea de la testul de aptitudini, iar înainte de testul de aptitudini, tata m-a avertizat că urma să fiu

conștient în timpul simulării și m-a învățat cum să maschez asta. Îmi aduc aminte și acum cât de insistent era, cât de încordată li era vocea și cum m-a strâns de mână puțin cam prea tare.

Pe atunci, credeam că nu avea de ce să vorbească așa decât dacă își făcea griji pentru mine. Pentru siguranța mea.

Oare era paranoic sau e în continuare periculos să fii conștient în timpul simulărilor?

— Și eu am fost ca tine, îmi explică Amar pe un ton corborât. Puteam să schimb simulările. Mă gândeam că eram singurul.

Vreau să-i spun să țină asta pentru el, să-și protejeze secretele. Însă Neînfricașilor nu le pasă de secrete așa cum le pasă celor din Abnegație, cu zâmbetele lor forțate și identice și cu casele lor curate și ordonate.

Amar îmi aruncă o privire ciudată — nerăbdătoare, ca și când așteaptă ceva de la mine. Îmi schimb poziția de pe un picior pe altul, căci nu mă simt în largul meu.

— Probabil că e un lucru despre care n-ar trebui să te lauzi, îmi zice el. Neînfricașilor le place conformitatea, la fel ca celorlalte facțiuni. Doar că aici nu e atât de evident.

Încuviințez din cap.

— Probabil c-a fost doar o eroare, spun eu. Nu am putut să fac asta în timp testului de aptitudini. Presupun că data viitoare am să fiu mai normal.

— Corect, zice el, deși nu pare deloc convins. Ei bine, data viitoare încearcă să nu faci nimic imposibil, bine? Înfruntă-ți temerea într-o manieră logică, o metodă care ar avea mereu noimă pentru tine, indiferent că ești sau nu conștient.

— OK, spun eu.

— Acum ești bine, da? Poți să te întorci singur în dormitor?

Vreau să-i spun că puteam să mă duc singur și înainte, că nu aveam nevoie de el să mă conducă la dormitor. Dar pur și simplu dau din nou din cap. El mă bate pe umăr și se întoarce în camera de simulare.

Nu pot să nu mă gândesc că tata nu m-a avertizat să nu arăt că sunt conștient în timpul simulărilor doar din cauza normelor facțiunilor. Mă admonesta tot timpul pentru că îl făceam de râs în fața celor din Abnegație, însă nu mă mai avertizase niciodată în privința altor lucruri și nici nu mă învățase cum să evit să fac vreun pas greșit. Nu m-a privit niciodată lung, cu ochii larg deschiși, așteptând să li promit că aveam să fac ceea ce îmi cerea.

Mi se pare ciudat să știu că a încercat probabil să mă protejeze. Ca și când el nu e monstrul pe care mi-l imaginez, cel pe care îl văd în cele mai groaznice coșmaruri ale mele.

Când dau să pornesc spre dormitoare, aud ceva la capătul culoarului pe care noi tocmai l-am străbătut — ceva ce seamănă cu niște pași silențioși care se târăsc în direcția opusă.

La cantină, în timpul cinei, Shauna vina fuga spre mine și îmi trage un pumn tare în braț, zâmbind cu gura până la urechi. Are o umflătură sub ochiul drept — mai târziu o să aibă o vânătăie.

— Am câștigat! exclamă ea. Am făcut cum mi-ai spus — am nimerit-o fix în falcă în primele șaiszeci de secunde și am

scos-o din joc. Însă a apucat să mă lovească în ochi, pentru că am lăsat garda jos, dar după aia am pocnit-o bine. Are nasul plin de sânge. A fost bestial!

Rânjesc. Sunt surprins de cât de satisfăcător e să înveți pe cineva să facă ceva și apoi să auzi că a și funcționat.

— Bravo! o felicit eu.

— N-aș fi putut reuși fără ajutorul tău, zice ea.

Zâmbetul i se schimbă, e mai blând, mai puțin zăpăcit și mai mult sincer. Se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz.

O privesc lung în timp ce se dă înapoi. Râde și mă trage spre masă, unde se află Zeke și alți câțiva novici născuți Neînfricați. Problema mea, îmi dau seama, nu e că sunt un Bățos, ci că nu știu ce înseamnă pentru Neînfricați aceste gesturi de afecțiune. Shauna e drăguță și haioasă, iar în Abnegație, dacă aș fi interesat de ea, m-aș duce la ea acasă pentru a lua cina cu familia ei, aș afla în ce proiect de voluntariat lucrează și m-aș înscrie și eu. În Neînfricare habar nu am cum să mă descurc la capitolul ăsta sau cum să aflu dacă măcar îmi place de ea.

Mă hotărâsc să nu las asta să îmi distragă atenția, cel puțin nu acum. Iau o farfurie cu mâncare și mă așez să mănânc, ascultându-i pe ceilalți vorbind și râzând împreună. Toți o felicită pe Shauna pentru victoria ei și mi-o arată pe fața pe care a bătut-o, care s-a așezat la una dintre celelalte mese, cu fața încă tumefiată. La sfârșitul mesei, în timp ce îmi înfig furcu-lița într-o bucată de prăjitură cu ciocolată, în sală își fac apariția două femei Erudite.

È nevoie de multă muncă pentru a-i face pe Neînfricați să se liniștească. Nici măcar apariția bruscă a celor două Erudite

nu are vreun efect — încă se aud murmure peste tot, precum sunetele îndepărtate ale unor oameni care aleargă. Însă, treptat, în timp ce Eruditele se așază cu Max și nu se mai întărnă plă nimic, conversațiile sunt reluate. Eu nu particip la ele. Continui să înjunghii prăjitura cu dinții furculiței, aruncând priviri prin sală.

Max se ridică și se apropie de Amar. Poartă o conversație tensionată între mese și pe urmă pornesc amândoi în direcția mea. Spre *mine*.

Amar îmi face semn să mă ridic. Îmi las pe masă tava aproape goală.

— Noi doi am fost chemați pentru o evaluare, îmi zice Amar.

Gura lui, mereu zâmbitoare, formează acum o linie dreaptă, iar vocea lui, de obicei animată, sună monotonă.

— Evaluare? îl întreb eu.

Max îmi aruncă o urmă de zâmbet.

— Rezultatele simulărilor tale au fost puțin anormale. Prietenele Erudite din spatele nostru...

Aruncă o privire peste umăr spre femeile Erudite. Tresar, căci îmi dau seama că una dintre ele e Jeanine Matthews, reprezentanta Erudiților. E îmbrăcată într-un costum albastru apretat, cu o pereche de ochelari agățată pe un lanț la gât, un simbol al vanității Erudite dus atât de tare la extrem, încât e de-a dreptul illogic.

Max continuă:

— Vom asista la o altă simulare, pentru a ne asigura că rezultatul anormal nu a fost o eroare din programul sistemului. Amar te va conduce acum în camera de simulare.

Simt degetele tatălui meu apucându-mă de mână, îi aud vocea sâsăită care mă avertizează să nu fac nimic ciudat în timpul simulării de la testul de aptitudini. Simt furnicături în palmă, semn că sunt pe cale să mă panichez. Nu pot vorbi, așa că doar mă uit la Max, iar apoi la Amar, după care încuviințez din cap. Dacă nu ar fi fost nimic în neregulă cu mine, știu sigur că Jeanine Matthews nu s-ar fi deplasat până aici doar pentru a-mi supraveghea cu atenție simularea.

Ne îndreptăm spre camera de simulare a fricii fără să ne vorbim. Jeanine și asistenta ei — așa presupun — discută în șoaptă în spatele nostru. Amar deschide ușa și ne lasă să intrăm în șir indian.

— Mă duc să aduc echipamentul de rezervă, ca să puteți observa procesul, zice Amar. Revin imediat.

Jeanine se plimbă prin încăpere, cu o expresie gânditoare. Sunt precaut în preajma ei, așa cum am fost învățați în Abnegație să nu avem încredere în vanitatea și lăcomia Erudiților. Totuși, în timp ce o studiez, mă gândesc că poate ceea ce am fost învățat nu e neapărat corect. Femeia Erudită care m-a învățat cum să dezassemblez un calculator când mă ofeream voluntar la laboratoarele de informatică de la școală nu era lacomă sau înfumurată; poate că nici Jeanine Matthews nu e.

— Ai fost logat în sistem sub numele de „Four”, zice Jeanine după câteva clipe. Se oprește din plimbat și-și împreunează brațele la piept: Lucru care m-a nedumerit. De ce nu vrei să ți se spună „Tobias” pe-aici?

Știe deja cine sunt. Ei bine, normal că știe. Ea știe totul, nu-i așa? Simt un gol în stomac. Îmi cunoaște numele, îmi cunoaște tatăl și, dacă mi-a văzut simulările fricii, cunoaște și

una dintre cele mai întunecate părți ale mele. Ochii ei limpezi, aproape transparent, îi ating pe-ai mei, obligându-mă să mă uit în altă parte.

— Voiam s-o iau de la zero, îi explic.

Ea încuviințează din cap.

— Înțeleg asta. Ținând cont de lucrurile prin care ai trecut.

Pare aproape... *amabilă*. Tonul ei mă infurie, așa că îi răspund cu răceală, privind-o fix în ochi:

— Sunt bine.

— Firește că ești bine, spune ea, arborând un mic zâmbet.

Amar intră în sală cu un cărucior în care duce cabluri, electrozi și componente de calculatoare. Știu ce trebuie să fac; mă așez pe scaunul rabatabil și îmi sprijin brațele pe cotiere, în timp ce oamenii din încăperea se conectează la simulare. Amar se apropie cu un ac, iar eu stau nemișcat în timp ce mă înțeapă.

Închid ochii și lumea dispare din nou.

Când deschid ochii, mă aflu pe acoperișul unei clădiri imposibil de înalte, în apropierea unei cornișe. Dedesubt e asfaltul dur, cu străzile complet goale; nu există nimeni care să mă poată ajuta să cobor. Vântul mă lovește din toate unghiurile și mă înclin îndărăt, căzând cu spatele pe pietrișul acoperișului.

Nici măcar nu-mi place să fiu aici sus, privind cerul imens și pustiu din jurul meu, aducându-mi aminte că mă aflu în punctul cel mai înalt al orașului. Îmi reamintesc că Jeanine

Matthews urmărește simularea; mă arunc spre ușa de pe acoperiș, încercând să o deschid în timp ce elaborez o strategie. De obicei, pentru a înfrunta temerea, m-aș arunca de pe cornișa clădirii, știind că e doar o simulare și că nu voi muri cu adevărat. Însă o altă persoană aflată sub simulare n-ar face asta; ar găsi o metodă sigură pentru a coborî.

Îmi evaluez opțiunile. Pot să încerc să deschid ușa, însă pe aici nu există ustensile care să mă ajute să fac asta, ci doar acoperișul cu pietriș și cerul. Nu pot crea o ustensilă pentru a deschide ușa, întrucât asta e exact acel soi de manipulare a simulării pe care sigur îl caută Jeanine. Mă întorc cu spatele, trag un șut ușii, dar aceasta nu se clintește.

Inima îmi bate în gât în timp ce mă îndrept din nou spre cornișă. În loc să mă uit în jos, la trotuarele minuscule de sub mine, mă uit la clădire. Mai jos există sute de ferestre cu pervazuri. Cea mai rapidă formă de a coborî, cea mai Neînfricată formă, e de a escalada fațada clădirii.

Îmi ascund chipul în mâini. Știu că nu e real, dar pare real, cu vântul care îmi șuieră în urechi, puternic și rece, cu betonul aspru de sub mâini, cu sunetul pietrișului împrăștiat de încălțările mele. Trec un picior peste cornișă, tremurând, și mă întorc spre fațada clădirii în timp ce cobor, mai întâi cu un picior și apoi cu celălalt, până ce stau agățat cu buricele degetelor de cornișă.

Panica clocotește, făcându-mă să urlu în sinea mea. *Of, Doamne! Urâsc înălțimile — le urâsc!* Clipesc pentru a-mi alunga lacrimile din ochi, dând vina pe vânt pentru ele. Pipăi cu vârful piciorului în căntarea pervazului de dedesubt, îl găsesc și procedez la fel cu mâna pentru a găsi

partea superioară a ferestrei. Mă străduiesc să-mi mențin echilibrul în timp ce cobor în vârfuri pe pervazul de sub mine.

Trupul are un recul spre îndărăt, spre spațiul gol, și țip din nou, scrâșnind din dinți atât de tare, încât scârțâie.

Trebuie să fac asta din nou. Și din nou. Și din nou.

Mă inclin, ținându-mă cu o mână de partea de sus a ferestrei și cu cealaltă de partea de jos. Când simt că am apucat-o bine, îmi cobor vârful piciorului pe fațada clădirii, ascultându-l cum se freacă de piatră, și mă las din nou să atârni.

De data asta, când ajung pe celălalt pervaz, nu mă țin suficient de bine cu mâinile. Piciorul îmi alunecă și eu cad pe spate. Încerc să mă apuc cu degetele de clădirea din beton, dar e prea târziu; plonjez și scot un țipăt puternic. Aș putea crea o plasă sub mine; aș putea crea o frânghie în aer pentru a mă salva — nu, n-ar trebui să creez nimic, altminteri vor ști ce anume pot face.

Mă las să cad. Mă las să mor.

Când mă trezesc, durerea — creată de mintea mea — cântă în fiecare părțică a trupului meu, și țip cu ochii împăienjeniți din pricina lacrimilor și a groazei. Mă ridic brusc, icnind. Trupul îmi tremură; mi-e rușine să mă port așa de față cu toți oamenii ăștia, dar știu că e un lucru bun. Le va arăta că nu sunt special — că sunt un alt Neînfricat temerar, care credea că putea să escaladeze o clădire și a eșuat.

— Interesant, spune Jeanine, pe care de-abia o pot auzi din cauza respirației mele sacadate. Nu mă satur niciodată să văd ce se află în mintea unei persoane — fiecare detaliu sugerează atât de multe lucruri.

Îmi cobor picioarele — care încă tremură — peste marginea scaunului și le lipesc de podea.

— Te-ai descurcat foarte bine, mă felicită Amar. Tehnica ta de escaladare lasă puțin de dorit, dar tot ai ieșit repede din simulare, ca data trecută.

Îmi zâmbește. Probabil că m-am descurcat bine prefăcându-mă a fi normal, întrucât el nu mai pare deloc îngrijorat.

Încuviințez.

— Ei bine, se pare că rezultatul anormal al testului a fost o eroare de program. Vom investiga programul de simulare pentru a găsi breșa, îmi spune Jeanine. Acum, Amar, mi-aș dori să văd una dintre simulările temerilor *tale*, dacă nu îți este cu supărare.

— Ale mele? De ce ale mele?

Zâmbetul amabil al lui Jeanine nu dispare.

— Informațiile noastre sugerează că nu ai fost deloc alarmat de rezultatul anormal al lui Tobias — că, de fapt, erai destul de familiarizat cu el. Așa că mi-aș dori să văd dacă acea familiaritate se datorează experienței.

— Informațiile voastre, spune Amar. Informații de unde?

— Un novice și-a exprimat îngrijorarea pentru binele tău și al lui Tobias, îi explică Jeanine. Mi-aș dori să-i respect anonimatul. Tobias, ești liber să pleci. Îți mulțumesc pentru participare.

Mă uit la Amar. El încuviințează ușor din cap. Mă ridic în picioare, continuând să tremur, și ies din sală, lăsând ușa întredeschisă pentru a putea trage cu urechea. Dar imediat ce ajung pe culoar, asistenta lui Jeanine o trânteste în urma mea și nu mai pot auzi nimic, nici măcar atunci când îmi lipesc urechea de ea.

Un novice și-a exprimat îngrijorarea — și sunt sigur cine e acel novice. Singurul nostru fost Erudit: Eric.

...

Timp de o săptămână, se pare că vizita lui Jeanine nu va avea nicio consecință. Toți novicii, atât cei născuți Neînfricați, cât și transferații, trec în fiecare zi prin simulările fricii, iar eu le permit temerilor să mă mistuie în fiecare zi: înălțimile, claustrofobia, violența, Marcus. Uneori se amestecă toate într-un vârtej amețitor: Marcus pe acoperișurile clădirilor înalte, violența în spațiile închise. Mă trezesc întotdeauna pe jumătate delirând, tremurând, stânjenit că, deși sunt novicele care are doar patru temeri, sunt, de asemenea, cel care nu se poate lepăda de ele odată ce simulările iau sfârșit. Se furișează înapoi când nici nu mă aștept, umplându-mi somnul de coșmaruri și trezitul cu fiori și paranoia. Scrașnesc din dinți, sar speriat la cele mai mici zgomote, mâinile îmi amorțesc fără niciun avertisment. Mi-e teamă că o s-o iau razna înainte de finalizarea inițierii.

— Te simți bine? mă întreabă Zeke într-o dimineață, în timp ce luăm micul dejun. Pari... epuizat.

— Mă simt bine, îi răspund, pe un ton mai aspru decât intenționam.

— O, sigur că da, spune el surzând. Știi, e în regulă să nu fii în regulă.

— Mda, bine.

Mă forțez se termin mâncarea, în pofida faptului că în ultimele zile mi se pare că toată are gust de praf. Deși mă simt de parcă mai am puțin și-mi pierd mințile, măcar iau în greutate — în mare parte mușchi. E bizar să ocup atât de mult

spațiu prin simplul fapt al existenței, când obișnuiam să mă fac nevăzut cu atâta ușurință. Asta mă face să mă simt puțin mai puternic, puțin mai solid.

Eu și Zeke ne ducem tăvile la spălat. Când ne îndreptăm spre Carieră, fratele mai mic al lui Zeke — îmi amintesc că-l cheamă Uriah — vine într-un suflet spre noi. E deja mai înalt decât Zeke, cu un bandaj în spatele urechii, care îi acoperă o tatuaj recent făcut. De obicei pare a fi pe punctul de a face o glumă, dar nu și acum. Pur și simplu ne privește speriat.

— Amar, zice el, respirând cu dificultate. Amar a... Scutură din cap: Amar a murit.

Răd puțin. Sunt vag conștient că nu e cea mai adecvată reacție, dar nu mă pot abține.

— Poftim? Cum adică a murit?

— O femeie Neînfricăță i-a găsit trupul azi-dimineață în apropierea Turlei, ne explică Uriah. Tocmai l-au identificat. Era Amar. El... probabil că...

— A sărit? întrebă Zeke.

— Sau a căzut, nimeni nu știe, zice Uriah.

Mă îndrept spre cărările formate pe pereții Carierei. De obicei, aproape că mă lipesc de zid când fac asta, temându-mă de înălțime, dar de data asta nici măcar nu mă gândesc la ceea ce se află dedesubt. Trec pe lângă niște copii care aleargă și țipă și pe lângă oamenii care intră și ies din magazine. Urc scara care atârână de tavanul din sticlă.

O mulțime s-a adunat în holul principal al Turlei. Îmi fac loc cu coatele printre ei. Unii mă înjură sau mă înghiontesc la rândul lor, dar nu mă interesează. Îmi croiesc drum spre marginea încăperii, spre pereții din sticlă de deasupra străzilor,

care inconjoară complexul Neinfricaților. Acolo, există o zonă delimitată de o bandă și o pată stacojie pe asfalt.

Privesc vreme îndelungată acea pată, până ce înțeleg că s-a format din sângele lui Amar, atunci când trupul lui s-a izbit de pământ.

Apoi plec.

Nu l-am cunoscut pe Amar suficient cât să mă doară, cel puțin nu în felul în care am învățat să simt durerea. Am jelit când a murit mama, o greutate cu care îmi era greu să trăiesc de pe-o zi pe alta. Îmi aduc aminte că mă opream în timp ce făceam tot soiul de lucruri simple și uitam să le reiau, sau mă trezeam în toiul nopții cu lacrimi pe față.

Nu simt la fel pierderea lui Amar. O resimt din când în când, atunci când îmi amintesc că el a fost cel care mi-a dat numele, că m-a protejat când nici măcar nu mă cunoștea. Dar, în cea mai mare parte a timpului, sunt pur și simplu furios. Știu sigur că moartea lui a avut ceva de-a face cu Jeanine Matthews și cu evaluarea simulării lui. Iar asta înseamnă că ceea ce i s-a întâmplat e din vina lui Eric, deoarece el a auzit conversația noastră și s-a dus să ne părăscă la liderul fostei sale facțiuni.

Erudiții l-au omorât pe Amar. Însă toată lumea crede că a sărit sau a căzut. E ceva ce-ar face un Neinfriecat.

În acea seară, Neinfricații organizează o pomenire pentru el. Spre sfârșitul după-amiezii, toată lumea e beată. Ne adunăm lângă prăpastie și Zeke îmi întinde un pahar cu un lichid închis la culoare, pe care îl dau de dușcă fără să stau pe

gânduri. În timp ce lichidul coboară calm prin mine, mă legăn puțin pe picioare și îi dau paharul înapoi.

— Da, cam așa ceva, zice Zeke, privind lung înspre paharul gol. Mă duc să mai aduc.

Incuvîntez din cap și ascult mugetul prăpastiei. Jeanine Matthews a părut să accepte că rezultatele mele anormale au fost cauzate de o eroare a programului, dar dacă s-a prefăcut? Dacă vine după mine, așa cum a venit după Amar? Încerc să îndepărtez gândul, trimițându-l într-o zonă în care sper să nu-l mai găsesc vreodată.

O mână neagră, plină de cicatrice, aterizează pe umărul meu și văd că îl am pe Max lângă mine.

— Four, ești bine? mă întreabă el.

— Da, îi răspund, și e adevărat, sunt bine.

Sunt bine, deoarece încă stau în picioare și nu vorbesc impleticit.

— Știu că Amar era foarte interesat de tine. Cred că a văzut un mare potențial.

Max îmi zâmbește.

— Nu l-am cunoscut cu adevărat, îi spun.

— El a fost mereu ușor neliniștit, ușor instabil. Nu ca ceilalți novici din clasa lui, îmi explică Max. Cred că pierderea bunicilor și-a pus amprenta asupra lui. Sau poate că problema era de altă natură... nu știu. Poate că pentru el e cel mai bine așa.

— Că a murit? îl întreb, aruncându-i o privire cruntă.

— Nu asta voiam să spun, zice Max. Însă aici, în Neînfricare, noi îi încurajăm pe membri să își aleagă propriile drumuri în viață. Dacă asta e ceea ce el a ales... poate că e mai

bine. Își pune din nou mâna pe umărul meu: În funcție de cum te vei descurca mâine la examenul final, ar fi bine ca noi doi să vorbim despre viitorul pe care ți-ai dori să-l ai aici, la Neînfricare. Ești de departe cel mai promițător novice, în pofida trecutului tău.

Continui să-l privesc fix. Nici măcar nu înțeleg ce spune sau de ce mi-o spune aici, la pomenirea lui Amar. Oare încearcă să mă recruteze? Pentru ce?

Zeke se întoarce cu două pahare, iar Max dispare în mulțime, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Unul dintre prietenii lui Amar stă în picioare pe un scaun și strigă ceva lipsit de sens despre faptul că Amar a fost suficient de curajos pentru a explora necunoscutul.

Toată lumea își ridică paharele și îi scandează numele. *Amar, Amar, Amar*. Îl rostesc de atât de multe ori, încât își pierde sensul, devenind un sunet neobosit, repetitiv și epuizant.

Apoi bem cu toții. Așa jelesc Neînfricații: alungă durerea în obscuritatea alcoolului și o abandonează acolo.

În regulă. Bine. Și eu o pot alunga.

Examenul meu final, peisajul fricii, este administrat de către Tori și supravegheat atent de către liderii Neînfricării, inclusiv Max. Mă așez printre novici și, pentru prima dată, nu sunt deloc agitat. În peisajul fricii, toți oamenii sunt conștienți că se află sub simulare, așa că n-am nimic de ascuns. Mă injectez singur în gât și las realitatea să dispară.

Am făcut-o de zeci de ori. Mă trezesc în vârful unei clădiri înalte de pe care mă arunc. Sunt închis într-o cutie și îmi

permis un scurt moment de panică înainte să izbesc cu umărul în peretele care trebuie, spulberând lemnul în urma impactului, un lucru imposibil. Ridic arma și împuşc în cap o persoană nevinovată — de data asta, un bărbat lipsit de chip, îmbrăcat cu veșminte de-ale Neînfricaților — fără ca măcar să stau pe gânduri.

De data asta, când Marcușii mă înconjoară, seamănă mai bine cu el decât înainte. Gura lui e o gură adevărată, deși ochii tot niște cavități goale au rămas. Și când duce mâna la spate pentru a mă lovi, are o curea, nu un lanț cu țepi sau vreo altă armă care mă pot face bucățele. Încasez câteva lovituri, după care mă arunc spre cel mai apropiat Marcus, prinzându-l de gât. Îl lovesc cu sălbăticie în față, iar violența îmi oferă un scurt moment de satisfacție înainte să mă trezesc, ghemuit pe podeaua din sala peisajului fricii.

Luminile se aprind în sala de alături, astfel că-i pot vedea pe cei care se află acolo. Există două rânduri de novici care așteaptă, inclusiv Eric, care acum are atât de multe piercingsuri în limbă, încât visez cu ochii deschiși că i le smulg unul câte unul. În fața lor se află trei lideri Neînfricați, printre care și Max, dând cu toții din cap și zâmbind. Tori ridică degetele mari în semn de aprobare.

Am intrat în examen gândindu-mă că nu-mi mai păsa de nimic, nici măcar să-l trec, nici măcar să fiu bine, nici măcar să fiu Neînfricat. Însă OK-ul lui Tori mă umple de mândrie și îmi permit să zâmbesc puțin când ies. Se prea poate ca Amar să fie mort, dar el a dorit întotdeauna să mă descurc. Nu pot să spun c-am făcut-o pentru el — nu prea am făcut-o pentru nimeni, nici măcar pentru mine. Dar cel puțin nu l-am făcut de râs.

Toți novicii care își termină examenul final așteaptă rezultatele în dormitorul transferaților, atât cei născuți Neînfricați, cât și transferații. Zeke și Shauna chiuie de bucurie atunci când intru și mă așez pe marginea patului meu.

— Cum a fost? mă întreabă Zeke.

— Bine, li răspund. Nicio surpriză. Dar la voi?

— Îngrozitor, dar am scăpat cu viață, zice el, ridicând din umeri. Totuși, Shauna a avut parte de câteva temeri noi.

— M-am descurcat cu ele, zice ea cu o nonșalanță exagerată.

Are o pernă peste genunchi, una de-a lui Eric. N-o să-i placă asta.

Renunță să mai joace teatru și îmi zâmbeste cu gura până la urechi.

— Am fost superbă!

— Da, da, cum să nu, o ironizează Zeke.

Shauna îl lovește cu perna peste față. El i-o înșfacă.

— Ce vrei să spun? Da, ai fost bestială. Da, ești cea mai bună Neînfricată care a existat vreodată. Mulțumită? O lovește cu perna peste umăr. Se laudă non-stop de când am început simulările fricii, pentru că se descurcă mai bine decât mine. E enervant!

— Pur și simplu mă răzbun fiindcă tu te-ai lăudat în timpul antrenamentelor de luptă, zice ea. „Ai văzut ce l-am nimerit pe ăla când nici bine n-am început?” Bla, bla, bla.

Ea îl împinge, iar el o apucă de încheieturi. Ea se smucește din strânsoare și îi trage una peste ureche, după care încep să râdă și să se bată.

Se prea poate să nu înțeleg afecțiunile Neînfricaților, dar se pare că știu ce e ăla un flirt. Zâmbesc satisfăcut. Bănuiesc că am rezolvat dilema cu Shauna, nu că mi-ar fi dat bătăi de cap.

Așteptăm aproximativ o oră până își termină și ceilalți examenul final și se întorc rând pe rând în dormitor. Ultimul întors e Eric, care rămâne în cadrul ușii și își dă aere.

— E timpul să ne primim rezultatele, spune el.

Ceilalți se ridică și trec pe lângă el. Unii dintre ei par agitați; alții par aroganți, siguri pe ei. Aștept până ce au ieșit cu toții înainte să mă îndrept spre ușă, însă nu ies. Mă opresc, îmi încrucșez brațele și mă uit fix la Eric timp de câteva secunde.

— Ai ceva să-mi spui? mă întreabă el.

— Știu că tu ai fost, îi spun. Cel care l-a pârât Erudiților pe Amar. Știu sigur.

— Habar n-am despre ce vorbești, zice el, dar e evident că știe.

— Tu ești motivul pentru care a murit, îi spun.

Sunt surprins când văd cât de repede mă înfurii. Trupul mi se cutremură odată cu furia, făcându-mă să mă înfierbânt la față.

— Bătosule, te-ai lovit la cap în timpul examenului? mă întreabă Eric cu un zâmbet arogant. Vorbești numai prostii.

Îl izbesc cu putere de ușă. Apoi îl țin acolo cu un braț — pentru o clipă, mă surprinde că sunt mai puternic decât el — și mă apropiu de fața lui.

— Știu că tu ai fost, repet eu, căutând în ochii lui negri ceva, orice, dar nu găsesc nimic — sunt doar niște ochi

impenetrabili, ca de pește mort. Amar a murit din cauza ta și te asigur eu că n-ai să scapi basma curată din asta.

Îl las să plece și mă îndrept spre cantină.

Sala de mese e *ticsită* de oameni îmbrăcați cu cele mai bune ținute de Neînfricați — toate piercingurile exagerate cu cercei mai strălucitori, toate tatuajele la vedere, chiar dacă asta înseamnă lipsa unor haine. Încerc să stau cu ochii pe chipurile oamenilor în timp ce navighez prin mulțimea de trupuri. Mirosul de prăjitură, de carne gătită și de pâine și de condimente plutește în aer, lăsându-mi gura apă — am uitat să mă-nânc la prânz.

Când ajung la masa noastră obișnuită, fur o chiflă de pe farfuria lui Zeke când el nu se uită și aștept împreună cu ceilalți să vedem rezultatele. Sper că n-o să ne facă să așteptăm prea mult. Mă simt de parcă aș ține în mână un cablu electric aflat sub tensiune — mâinile îmi tremură și îmi pierd șirul gândurilor. Zeke și Shauna încearcă să-mi vorbească, însă niciunul dintre noi nu poate striga suficient de tare ca să acopere gălăgia din sală, așa că ne resemnăm și așteptăm fără să vorbim.

Max se suie pe una dintre mese și ridică mâinile pentru a face liniște. În mare parte reușește asta, cu toate că nici măcar el nu îi poate liniști cu totul pe Neînfricați, unii dintre ei continuând să vorbească și să glumească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuși, îl aud destul de bine în timp ce își ține discursul.

— În urmă cu câteva săptămâni, un grup de novici costelivi și speriați și-au picurat sângele peste cărbuni și au făcut marele salt spre Neînfricare, spune Max. Ca să fiu sincer, nu credeam că vreunul dintre ei avea să treacă de prima zi... —

face o pauză pentru a ne permite să râdem, ceea ce și facem, cu toate că nu a fost o glumă prea reușită — ... dar sunt fericit să vă anunț că, anul acesta, toți novicii noștri au obținut punctajul necesar pentru a deveni Neînfricați!

Toată lumea ovaționează. În pofida asigurărilor că nu vor fi dați afară, Zeke și Shauna sunt în continuare agitați — ordinea în care suntem clasificați va hotărî ce locuri de muncă vom putea alege la Neînfricare. Zeke o strânge de umeri pe Shauna.

Brusc, mă simt din nou singur.

— N-o mai lungesc, ne spune Max. Știu că novicii noștri sunt nerăbdători. Așadar, iată-i pe cei doisprezece membri noi din Neînfricare!

Numele novicilor apar pe un ecran suficient de mare încât să-l poată vedea și oamenii din spatele sălii. Caut imediat numele lor:

6. ZEKE

5. ASH

4. SHAUNA

O parte din încordarea mea dispare instantaneu și continui să citesc lista de jos în sus, panicându-mă când nu-mi găsesc numele. Dar, apoi, iată-l acolo, chiar în vârf.

1. FOUR

2. ERIC

Shauna scoate un strigăt de bucurie, iar ea și Zeke mă strâng într-o îmbrățișare neglijentă, greutatea lor aproape doborându-mă. Râd și ridic mâinile pentru a le întoarce gestul.

Undeva în tot acel haos, mi-am scăpat chifla — o calc cu călcâiul și zâmbesc în timp ce oamenii mă înconjoară, oameni

pe care nici măcar nu-i cunosc, bătându-mă pe spate și zâmbind și spunându-mi pe nume. Numele meu, care acum e doar „Four”. Acum, toate suspiciunile legate de originea mea și identitatea mea sunt date uitării, întrucât sunt unul de-al lor, întrucât sunt un Neînfricat.

Nu mai sunt Tobias Eaton, nu voi mai fi niciodată, s-a zis cu el. Acum sunt un Neînfricat.

În acea noapte, amețit de bucurie și plin cu atâta mâncare încât de-abia mai pot să merg, evadez de la petrecere și urc cărările spre vârful Carierei, spre holul principal al Turlei. Ies afară și inspir adânc aerul nopții, care e rece și revigorant, spre deosebire de aerul fierbinte și închis din cantină.

Pornesc spre șinele de tren, prea bucuros și prea plin de energie pentru a sta liniștit. Aud un tren venind, cu lumina din fața primului vagon clipind în timp ce se apropie. Trece pe lângă mine cu toată puterea și energia, zgomotos ca tunetul pentru urechile mele. Mă apropii de el, savurând pentru prima dată fiorul de teamă din stomacul meu, să mă aflu atât de aproape de un lucru așa de periculos.

Apoi, în unul dintre ultimele vagoane, văd ceva întunecat și cu formă umană. Silueta unei femei înalte și zvelte, care stă cu trupul ieșit în afară, ținându-se de mâner. Preț de o clipă, în timp ce trenul trece în viteză pe lângă mine, văd un păr negru ondulat și un nas acvilin.

Aproape că seamănă cu mama mea.

Și apoi dispare, odată cu trenul.

FIUL

MICUL APARTAMENT este gol, iar pe la colțurile podelii încă se mai cunosc urmele de mătură. Nu posed nimic cu care să umplu spațiul liber, cu excepția hainelor mele din Abnegație, care sunt îndesate în geanta de lângă mine. O arunc pe saltea goală și verific sertarele de dedesubt, căutând niște cearșafuri.

Loteria Neînfricării a fost bună cu mine, deoarece m-am clasat primul și, spre deosebire de ceilalți novici sociabili, voiam să locuiesc singur. Ceilalți, cum ar fi Zeke și Shauna, au crescut înconjurați de comunitatea Neînfricaților și, pentru ei, tăcerea și tihna de a trăi singuri ar fi de nesuportat.

Îmi fac repede patul, întinzând atât de bine cearșaful, încât aproape că are colțuri. Așternutul are câteva găuri, nu știu dacă de la molii sau de la faptul că a mai fost folosit. Pătura, o cuvertură albastră, miroase a cedru și a praf. Când deschid geanta care conține puținele mele lucruri, scot cămașa din Abnegație — cu o bucată lipsă acolo unde am fost nevoit să rup din material pentru a-mi lega rana de la mână — și o ridic în fața ochilor. Pare mică — mă indoiesc că mi-ar mai veni dacă aș încerca să o îmbrac, dar nu încerc, mă mulțumesc doar să o împăturesc și să-i dau drumul în sertar.

Aud un ciocănit la ușă.

— Intră! strig eu, crezând că e Zeke sau Shauna.

Însă cel care intră în apartamentul meu e Max, un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare și cu incheieturile degetelor invinete, ținând mâinile încrucișate în față. Îmi examinează o dată camera și se strâmbă văzând pantalonii largi, de culoare gri, împăturiți pe pat. Reacția lui mă surprinde întrucâtva — nu există mulți în orașul ăsta care să aleagă Abnegația ca facțiune a lor, dar nici nu există mulți care s-o urască. Aparent, l-am găsit pe unul dintre ei.

Mă ridic, neștiind ce să spun. În apartamentul meu se află un lider al facțiunii.

— Bună ziua! îl salut eu.

— Regret că te-am întrerupt, zice Max. Sunt surprins că n-ai ales să te cazezi împreună cu foștii tăi colegi de inițiere. Ți-ai făcut, totuși, niște prieteni, nu-i așa?

— Da, îi răspund. Însă varianta asta mi se pare mai firească.

— Cred că-ți va lua ceva timp să uiți de fosta ta facțiune.

Max își trece un deget peste blatul din chicineta mea, se uită la praful adunat, apoi își șterge mâna de pantaloni. Îmi aruncă o privire critică — una care îmi spune să uit de fosta mea facțiune mai repede. Dacă aș fi fost în continuare novice, acea privire m-ar fi putut îngrijora, dar acum sunt membru al Neînfricării, iar el nu-mi poate lua asta, indiferent cât de „Bățos” par.

Sau poate?

— În această după-amiază îți vei alege slujba, spune Max. Te-ai gândit la ceva anume?

— Cred că depinde de ceea ce este disponibil, îi răspund. Mi-ar plăcea să mă ocup de ceva ce are legătură cu predatul. Poate ce făcea Amar.

— Eu consider că un novice clasat pe locul întâi poate face ceva mai mult decât să fie „instructor de inițiere”, nu crezi? Max ridică din sprâncene și observă că una nu se mișcă la fel de mult ca cealaltă — e brăzdată de o cicatrice. Am venit, spune, deoarece s-a ivit o oportunitate.

Își trage un scaun de sub măsuța din apropierea blatului de bucătărie, îl întoarce și se așază pe el invers. Bocancii lui negri sunt plini de un noroi cafeniu-deschis, iar șireturile îi sunt înnodate și destrămate la capete. Se prea poate să fie cel mai în vârstă Neînfricat pe care l-am văzut vreodată, însă, în egală măsură, pare că e făcut din oțel.

— Ca să fiu sincer, unul dintre ceilalți lideri ai Neînfricailor e cam bătrân pentru slujba pe care o are, spune Max.

Mă așez pe marginea patului.

— Noi, ceilalți patru, suntem de părere că ar fi o idee bună să aducem oameni noi la conducere. Mai exact, noi idei pentru noii membri Neînfricați și pentru o nouă inițiere. Oricum, această însărcinare cade de obicei în cârca celui mai tânăr lider, așa că s-ar potrivi de minune. Ne gândeam să ne inspirăm din orele mai recente pentru un program de pregătire, ca să vedem dacă avem vreun candidat bun. Tu ești cea mai evidentă alegere.

Brusc, simt că nu-mi mai încap în piele. Oare el chiar sugerează că la vârsta de șaisprezece ani m-aș putea califica drept unul dintre liderii Neînfricării?

— Programul de pregătire va dura cel puțin un an, zice Max. Va fi riguros și îți va testa abilitățile într-o mulțime de domenii. Amândoi știm că te vei descurca de minune în secțiunea peisajului fricii.

Dau aprobator din cap, fără ca măcar să stau pe gânduri. Probabil că nu-l deranjează siguranța mea de sine, căci zâmbește puțin.

— Nu va fi nevoie să mergi mai târziu la întrunirea pentru alegerea slujbelor, continuă Max. Antrenamentul va începe foarte curând — de fapt, chiar mâine-dimineață.

— Stați puțin, îi spun, un gând făcându-și loc prin zăpăceala din mintea mea. Nu am dreptul la o alegere?

— Bineînțeles că ai dreptul la o alegere, răspunde, și pare încurcat. Numai că am presupus că cineva ca tine ar prefera să se pregătească pentru a fi lider în loc să-și petreacă toată ziua stând pe lângă un gard, cu o pușcă pe umăr sau ținând cursuri despre tehnicile bune de luptă. Dar, dacă m-am înșelat...

Nu știu de ce șovăi. Nu vreau să-mi petrec zilele păzind gardul, sau patrulând prin oraș, sau chiar măsurând cu pasul podeaua încăperii pentru antrenament. Se prea poate să am aptitudini pentru luptă, dar asta nu înseamnă că vreau s-o fac toată ziua, zi de zi. Șansa de a face ceva cu adevărat important în Neînfricare pare atrăgătoare acelei părți de Abnegație din mine, o parte latentă, care cere din când în când atenție.

Cred că pur și simplu nu-mi place când nu mi se dă posibilitatea să aleg.

Clatin din cap.

— Nu, nu v-ați înșelat. Îmi dreg glasul și încerc să-l fac să pară mai puternic, mai hotărât. Vreau să o fac. Vă mulțumesc!

— Excelent.

Max se ridică și își trosnește leneș una dintre încheieturi, ca și cum ar fi un vechi obicei. Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng, cu toate că gestul încă nu-mi este familiar — cei din Abnegație nu se ating cu atâta nonșalanță.

— Vino mâine-dimineață la ora opt în sala de conferințe de lângă biroul meu. E în Turlă. La etajul al zecelea.

Pleacă, imprăștiind bucăți de noroi uscat de pe tălpile bocancilor în drumul său spre ieșire. Le adun cu mătura care stă rezemată de peretele de lângă ușă. Abia după ce vâr la loc scaunul sub măsută pun lucrurile cap la cap — dacă devin un lider al Neînfricaților, un reprezentant al facțiunii mele, va trebui să dau din nou nas în nas cu tatăl meu. Și nu doar o dată, ci constant, până ce el, într-un final, se va retrage în obscuritatea Abnegației.

Degetele încep să-mi amorțească. Mi-am înfruntat temerile de nenumărate ori în timpul simulărilor, dar asta nu înseamnă că sunt gata să le înfrunt și în realitate.

— Frate, ai ratat totul! Imi spune Zeke, cu ochii larg deschiși, îngrijorat. Singurele slujbe rămase spre sfârșit erau treburile scârboase, cum ar fi frecatul toaletelor! Unde ai fost?

— E în regulă, li spun, în timp ce-mi duc tava spre masa noastră de lângă ușă.

Shauna e și ea acolo, împreună cu sora ei mai mică, Lynn, și cu Marlene, prietena lui Lynn. Când le-am văzut acolo, am vrut să fac imediat cale-ntoarsă — Marlene e prea veselă pentru mine, chiar și într-o zi bună —, dar Zeke mă văzuse deja, așa că a fost prea târziu. În spatele nostru, Uriah o ia la fugă pentru a

ne ajunge din urmă, având farfuria încărcată cu mai multă mâncare decât ar putea el cu adevărat să-și îndese în stomac.

— N-am ratat nimic — Max a venit să mă vadă mai de vreme.

În timp ce ne ocupăm locurile la masă, sub una dintre lămpile albastrui care atârnă din tavan, îi spun despre oferta lui Max, având grijă să nu o fac să pară prea impresionantă. De-abia mi-am făcut niște prieteni; nu vreau să creez tensiuni de gelozie între noi fără motiv. Când termin de povestit, Shauna își sprijină fața în mână și îl întreabă pe Zeke:

— Bănuiesc că trebuia să ne străduim mai mult în timpul inițierii, nu-i așa?

— Sau să-l fi omorât înainte să poată să treacă de testul final.

— Sau ambele, zice Shauna, zâmbind. Felicitări, Four! O meriți.

Simt privirile tuturor ațintite asupra mea ca niște raze de căldură puternice și diferite, și mă grăbesc să schimb subiectul.

— Voi unde ați nimerit?

— În camera de control, răspunde Zeke. Mama a lucrat cândva acolo și m-a învățat deja cea mai mare parte din ceea ce va trebui să știu.

— Eu sunt în... chestia aia cu conducerea patrulelor pe traseu. Nu e cea mai interesată slujbă din lume, dar bine măcar că stau pe-afară.

— Mda, ia să vedem dacă ai să mai spui asta și în toiu iernii, când ai să te târăști printr-un strat de zăpadă și gheață de jumătate de metru, intervine Lynn cu amărăciune, după care își înfige furculița în mormanul de piure de cartofi din

farfuria ei. Sper să mă descurc la inițiere. Nu vreau să sfârșesc blocată la ingrăditură.

— N-am mai vorbit despre asta? o întreabă Uriah. Poți rosti cuvântul cu „i” când mai sunt două săptămâni până în cepe. Mă face să vomit când îl aud.

Mă uit la mormanul de mâncare de pe tava lui.

— Totuși, să te îndopi până pocnești, asta e bine?

Își dă ochii peste cap și se apleacă deasupra tăvii pentru a-și vedea de mâncare. Plimb și eu mâncarea prin farfurie — n-am mai avut poftă de mâncare de azi-dimineață, fiind prea îngrijorat cu privire la ziua de mâine pentru a suporta să am stomacul plin.

Zeke zărește pe cineva în partea opusă a cantinei.

— Mă întorc imediat.

Shauna îl urmărește cu privirea cum traversează încăperea pentru a saluta câțiva membri tineri din Neînfricare. Nu par mult mai mari decât el, dar nu-i recunosc de la inițiere, așa că probabil că sunt cu un an sau doi mai în vârstă. Zeke le spune ceva celor din grup — alcătuit în mare parte din fete —, ceea ce îi face să izbucnească în hohote de râs, și îi dă un ghiont în coaste uneia dintre fete, făcând-o să scoată un sunet strident. Lângă mine, Shauna se uită urât și nu-și nimereste gura cu furculița, mânjindu-se cu sos pe obraz. Lynn pufnește în mâncarea ei, iar Marlene îi trage un șut pe sub masă — destul de tare cât să poată fi auzit.

— Așadar, spune Marlene cu voce tare. Four, mai știi pe altcineva care urmează programul ăla de conducere?

— Dacă mă gândesc bine, azi nu l-am văzut nici pe Eric, spune Shauna. Speram să se împiedice și să cadă în prăpastie, dar...

Îmi vâr niște mâncare în gură și încerc să nu mă gândesc la asta. Lumina albastră face ca mâinile mele să pară și ele albastre, asemenea mâinilor unui cadavru. Nu am mai vorbit cu Eric de când l-am acuzat că era indirect responsabil de moartea lui Amar — cineva i-a raportat lui Jeanine, reprezentanta Erudiției, faptul că Amar a fost conștient în timpul simulării, iar în calitate de fost Erudit, Eric este cel mai probabil suspectul. Nici nu m-am hotărât ce voi face data viitoare când va trebui să stau de vorbă cu el. Dacă îl bat iarăși mă, asta nu va dovedi că el este trădătorul facțiunii. Va trebui să găsesc o cale prin care să fac legătura între Erudiție și activitățile lui recente și să prezint informațiile unuia dintre liderii Neînfricării — probabil lui Max, de vreme ce îl cunosc mai bine.

Zeke vine înapoi spre masă și se strecoară pe locul lui.

— Four, ce faci mâine-seară?

— Nu știu, îi răspund. Nimic.

— Perfect, zice el. Vii cu mine la întâlnire.

Mă înec cu piureul de cartofi.

— Poftim?

— Ăăă, îmi displace că trebuie să-ți spun asta, frățioare, intervine Uriah, dar la întâlniri te duci singur, nu cu un prieten.

— E o întâlnire în patru, evident, îi răspunde Zeke. Am invitat-o pe Maria, iar ea a zis ceva despre un partener pentru prietena ei, Nicole, și i-am zis că s-ar putea să fii interesat.

— Care din ele e Nicole? întrebă Lynn, întinzându-și gâtul pentru a privi grupul de fete.

— Roșcata, îi răspunde Zeke. Așadar, la ora opt. Contez pe tine, nici măcar nu te mai întreb.

— Eu nu..., dau să spun.

Mă uit la roșcata din partea opusă a încăperii. Are tenul de culoare deschisă, cu ochii mari, machiați cu negru, și e îmbrăcată cu un tricou mulat, care lasă să se vadă betelia pantalonilor și... alte lucruri pe care vocea mea interioară de om crescut în Abnegație îmi spune să nu le mai remarc. O fac oricum.

N-am fost niciodată la o întâlnire, din pricina regulilor stricte ale fostei mele facțiuni când era vorba de a face curte unei fete, care includ angajarea în acte de serviciu comune și poate — *poate* — să iei cina cu familia ei și să ajuți după aceea la spălarea vaselor. Nici măcar nu m-am gândit să ies cu cineva; era o mare imposibilitate.

— Zeke, eu niciodată n-am...

Uriah se încruntă și mă împunge cu degetul în braț. Îi dau mâna la o parte.

— *Ce e?*

— O, nimic! spune Uriah vesel. Părei mai *Bățos* ca de obicei, așa că m-am gândit să-ți verific...

Marlene râde.

— Mda, cum să nu!

Fac schimb de priviri cu Zeke. Niciodată n-am discutat în mod explicit despre faptul că nu trebuia să divulge nimănui facțiunea mea de origine, dar, din câte știu, n-a menționat asta nimănui. Uriah știe, însă, în pofida gurii lui bogate, pare să înțeleagă când să nu divulge anumite informații. Totuși, nu sunt sigur de ce Marlene nu și-a dat încă seama — poate că nu e o bună observatoare.

— Nu-i mare scofală, Four, îmi spune Zeke, luând o ultimă îmbucătură de mâncare. Mergi, vorbești cu ea ca și cum

ar fi o ființă omenească normală — ceea ce chiar este — poate că te va lăsa — *ohhh* — *s-o ții de mână...*

Shauna se ridică brusc și scaunul ei scrâșnește pe podeaua din piatră. Își dă părul pe după urechi și pornește cu capul plecat către locul în care se returnează tăvile. Lynn îi aruncă lui Zeke o căutătură urâtă — care nu prea se deosebește de expresia ei obișnuită — și își urmează sora.

— Bine, nu trebuie să te ții de mână cu nimeni, îmi spune Zeke, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie numai să mergi, da? Îți rămân dator.

Mă uit la Nicole. Stă așezată la o masă în apropierea locului de returnat tăvile și râde iar, de data asta la glumele altcuiva. Poate că Zeke are dreptate — poate că nu e mare scofală și poate că există o altă cale prin care să pot să mă dezvăț de trecutul meu din Abnegație și să învăț să-mi accept viitorul de Neînfricat. Și, în plus, e drăguță.

— Bine, îi zic. Vin. Dar dacă ai să faci vreo glumă proastă despre ținutul de mână, am să-ți sparg nasul.

Când mă întorc în acea seară în apartamentul meu, încă mai miroase a praf și se simte un vag iz de mucegai. Aprind una dintre lămpi și un licăr de lumină se reflectă pe blat. Îmi trec mâna peste el și mă înțep într-un ciob mic de sticlă, care mă face să sângerez. Îl iau cu vârful degetelor și îl duc la găleata de gunoi, în care azi-dimineață am pus un sac menajer. Dar, acum, pe fundul sacului se găsește un morman de cioburi care provin de la un pahar de sticlă.

Eu încă n-am folosit vreunul.

Un fior rece mă trece pe șira spinării și scrutez cu privirea restul încăperii, să văd dacă celelalte lucruri sunt la locul lor. Cearșafurile nu sunt boțite, niciun sertar nu este deschis, niciun scaun nu pare să fi fost mutat. Dar aș fi știut dacă aș fi spart vreun pahar dimineață.

Așadar, cine a fost în apartamentul meu?

Nu știu de ce, dar primul lucru pe care mâinile mele îl găsesc dimineață, când mă duc buimac la baie, este o mașină de tuns pe care am primit-o ieri, odată cu creditele mele de Neînfricat. Și apoi, în timp ce încă mai clipesc pentru a-mi îndepărta ceața de pe ochi, o pornesc și o duc spre păr, așa cum am făcut mereu încă de când eram mic. Îmi îndoii urechea pentru a o proteja de lame; știu cum să mă răsucesc și să mă întorc, astfel încât să-mi văd cât mai mult posibil din ceafă. Ritualul îmi calmează nervii, mă face să mă simt concentrat și liniștit. Scutur părul de pe umeri și de pe gât și îl arunc la coșul de gunoi.

Este o dimineață specifică Abnegației. Un duș rapid, un mic dejun simplu, o casă curată. Exceptând faptul că sunt îmbrăcat în negrul Neînfricaților — bocanci, pantaloni, cămașă și jachetă. Spre ieșire, evit să mă privesc în oglindă și asta mă face să scrâșnesc din dinți, știind cât de adânc sunt înfipte aceste rădăcini de Bățos și cât de greu îmi va fi să mi le extirp din minte, așa cum sunt ele încâlcite în toate lucrurile. Am părăsit acel loc de frică și pentru a-mi sfida tatăl, și din cauza asta îmi va fi mult mai greu să mă adaptez, mai greu decât dacă aș fi ales Neînfricarea din motive bine întemeiate.

Merg repede spre Carieră, ieșind printr-o arcadă aflată la jumătatea peretelui. Mă țin departe de marginea cărării, deși copiii Neînfricați, care țipă printre hohote de râs, aleargă uneori de-a lungul ei, iar eu ar trebui să fiu mai curajos decât copiii. Nu sunt sigur dacă bravura este ceva ce dobândești pe măsură ce te maturizezi, așa cum se întâmplă în cazul înțelepciunii — dar poate că aici, în Neînfricare, curajul este cea mai înaltă formă de înțelepciune, recunoașterea faptului că viața poate și trebuie trăită fără teamă.

Este pentru prima dată când meditez la viața de Neînfricat, așa că mă agăț de gândurile astea în timp ce urc cărarea din jurul Carierei. Ajung la scara care atârnă din tavanul de sticlă și țin privirea în sus, departe de spațiul care se cascadează sub mine, astfel încât să nu încep să mă panichez. Însă, oricum, până să ajung sus, inima îmi bubuie nebunește; o simt și în gât. Max zicea că biroul lui era la etajul al zecelea, așa că iau liftul împreună cu un grup de Neînfricați care se duc la muncă. Spre deosebire de cei din Abnegație, ei nu par să se cunoască unii cu alții — nu este important pentru ei să memoreze nume și chipuri, nevoi și dorințe, așa că poate se limitează doar la prietenii și familiile lor, formând comunități bogate, dar separate în interiorul facțiunii lor. Ca cea pe care o formează eu de unul singur.

Când ajung la etajul al zecelea, nu știu încotro să mă duc, dar apoi zăresc în fața mea un cap brunet dând colțul. Eric. Îl urmez, pe de-o parte fiindcă probabil că el știe unde se duce, dar, pe de altă parte, pentru că vreau să știu ce face, chiar dacă nu merge în același loc ca mine. Însă când dau și eu colțul, îl văd pe Max stând într-o sală de conferințe cu pereții din

sticlă, înconjurat de tineri Neînfricați. Cel mai în vârstă are, poate, douăzeci de ani, iar cel mai tânăr nu e probabil cu mult mai mare decât mine. Max mă vede prin sticlă și îmi face semn să intru. Eric stă aproape de el — *Lingăul*, gândesc în sinea mea —, dar mă așez la celălalt capăt al mesei, între o fată cu un cercel în nas și un băiat al cărui păr are o nuanță de verde atât de vie, încât nu mă pot uita la el. Prin comparație cu ei, eu mă simt simplu — se prea poate să-mi fi tatuat pe corp flăcările Neînfricării, dar nu e ca și cum tatuajul ar fi la vedere.

— Cred că e toată lumea prezentă, așa că haideți să-ncepem.

Max închide ușa sălii de conferințe și rămâne în picioare în fața noastră. Arată bizar într-un mediu atât de anost, de parcă mai curând se află aici pentru a sparge toată sticla și a produce haos, în loc să conducă această întrunire.

— Vă aflați aici cu toții, întrucât ați demonstrat că aveți potențial, dar și fiindcă v-ați manifestat entuziasmul pentru facțiunea noastră și pentru viitorul ei.

Eu nu știu cum am făcut asta.

— Orașul nostru se schimbă, acum mai repede ca niciodată, și, pentru a ține pasul cu el, va trebui să ne schimbăm și noi. Va trebui să devenim mai puternici, mai curajoși, mai buni decât suntem acum. Iar printre voi există oameni care ne pot duce acolo, dar va trebui să ne dăm seama care sunt aceștia. În următoarele luni, vom face o combinație de instrucție și de teste de aptitudini, pentru a vă învăța ceea ce va trebui să știți dacă veți reuși să parcurgeți programul până la capăt, dar, de asemenea, să vedem și cât de repede învățați.

Asta sună puțin a ceva ce Erudiții ar prețui, nu Neînfricații — ciudat.

— Primul lucru pe care îl veți face este să completați acest formular informativ, spune el și eu aproape că izbucnesc în râs.

E ridicol să vezi un războinic Neînfricat dur cu un teanc de foi pe care le numește „formulare informative”, dar, firește, unele lucruri trebuie să fie normale, căci este mai eficient așa. Face ca teancul să circule în jurul mesei, împreună cu un mănunchi de pixuri.

— Toate astea ne vor spune mai multe despre voi și ne vor furniza un punct de plecare de la care să vă măsurăm progresul. Așa că este în interesul vostru să fiți sinceri și să nu faceți în așa fel încât să păreți mai buni decât sunteți.

Zgâindu-mă la foaia de hârtie, mă simt neliniștit. Îmi trec numele — ceea ce constituie răspunsul la prima întrebare — și vârsta — cea de-a doua. Cea de-a treia întrebare cere să precizez facțiunea de origine, iar cea de-a patra îmi cere numărul temerilor. Cea de-a cincea cere să precizez care sunt acele temerile.

Nu știu cum anume să le descriu. Primele două sunt ușoare — înălțimile, spațiile închise —, dar următoarea? Și ce ar trebui să scriu despre tata, că mă tem de Marcus Eaton? Într-un final, trec *pierderea controlului* la cea de-a treia și *amenințări fizice în spații închise* la cea de-a patra, cu toate că știu că e departe de adevăr.

Însă următoarele câteva întrebări sunt bizare, derutante. Sunt afirmații, formulate cu multe capcane, cu care ar trebui să fiu sau să nu fiu de acord. *Este în regulă să furi, dacă o faci*

pentru a ajuta pe cineva. Ei bine, asta e destul de simplă — de acord. Unii oameni merită să fie recompensați mai mult decât alții. Puterea ar trebui să fie dată numai acelor care o câștigă. Împrejurările dificile formează oameni mai puternici. Nu se știe cât de puternică este o persoană până ce nu este testată. Arunc o privire spre ceilalți. Unii par încurcați, dar nimeni nu arată în felul în care mă simt eu — tulburat, aproape înspăimântat să încercuiesc răspunsul de sub fiecare afirmație.

Nu știu ce să fac, așa că încercuiesc „de acord” pentru fiecare și dau foaia înapoi odată cu ceilalți.

Zeke și partenera sa, Maria, sunt lipiți de peretele unui culoar de lângă Carieră. Le văd de aici siluetele. Se pare că încă sunt la fel de lipiți unul de altul așa cum erau și în urmă cu cinci minute când au venit aici, chicotind ca idioții în tot acest timp. Încrucșez brațele la piept și o privesc iar pe Nicole.

— Așadar, zic eu.

— Așadar, zice și ea, legănându-se pe vârfuri și apoi din nou pe călcâie. E puțin cam ciudat, nu-i așa?

— Mda, îi răspund ușurat. Este.

— De când ești prieten cu Zeke? mă întreabă ea. Nu prea te-am văzut pe-aici.

— De câteva săptămâni, îi spun. Ne-am întâlnit în timpul inițierii.

— Aha, face ea. Ești transferat?

— Ăăă...

Nu vreau să recunosc că sunt transferat din Abnegație, pe de-o parte pentru că ori de câte ori recunosc asta, oamenii încep să creadă că sunt un Bățos, și pe de altă parte, deoarece

nu vreau să-mi scape indicii despre părinții mei, mai ales dacă pot să evit asta. Mă hotărâsc să mint.

— Nu, doar că ... am trăit retras înainte de asta, așa cred.

— Aha! spune ea, mijind ochii. Probabil că ești foarte bun la asta.

— Una dintre specialitățile mele, îi spun. De când ești prietenă cu Maria?

— De când eram mici. Ea a fost mereu genul care putea să se împiedice și să cadă și să sfârșească prin a ieși la o întâlnire cu cineva, îmi povestește Nicole. Noi, ceilalți, nu suntem la fel de talentați.

— Mda, mă arăt eu de acord, scuturând din cap. Zeke a trebuit să mă împingă de la spate să fac asta.

— Zău? mă întreabă Nicole, ridicând dintr-o sprânceană. Ți-a arătat măcar în ce te băgai?

Face semn spre ea.

— Ăăă, da, îi spun. Nu eram sigur că ești genul meu, dar m-am gândit că poate ...

— Nu sunt genul tău.

Deodată, vocea ei sună rece. Încerc să redresez lucrurile.

— Vreau să zic, nu cred că asta e important, îi spun eu. Personalitatea este mai importantă decât ...

— Decât înfățișarea mea nesatisfăcătoare?

Ridică ambele sprâncene.

— Nu asta am spus, zic eu. Sunt ... cu adevărat îngrozitor la chestii din astea.

— Mda, zice ea. Ești. Își înșfacă gentuța neagră de pe jos și și-o îndeasă la subraț. Spune-i Mariei că a trebuit să plece acasă mai devreme.

Se îndepărtează mândră de parapet și dispare pe una dintre cărările de lângă Carieră. Oftez și mă uit din nou la Zeke și la Maria. După cele câteva mișcări pe care le pot desluși, trag concluzia că n-au slăbit deloc ritmul. Bat cu degetele în balustradă. Acum, că întâlnirea noastră în patru a devenit o întâlnire ciudată în formă de triunghi, trebuie să fie în regulă pentru mine să plec.

O văd pe Shauna ieșind din cantină și îmi flutur mâna în direcția ei.

— Nu în seara asta are loc marea ta întâlnire cu Ezekiel? mă întreabă ea.

— *Ezekiel*, spun eu, strâmbând din nas. Am uitat că ăsta e numele lui întreg. Mda, numai că partenera mea tocmai a dispărut ca o furtună.

— Asta e bună, zice ea râzând. Cât a durat, zece minute?

— Cinci, îi răspund și mă trezesc că râd și eu. Se pare că sunt lipsit de sensibilitate.

— Nu se poate! exclamă ea, prefăcându-se a fi surprinsă. Tu? Dar ești așa de sentimental și de dulce!

— Ești foarte amuzantă, îi spun. Unde e Lynn?

— A început să se certe cu Hector. Fratele nostru mai mic, precizează ea. Și i-am auzit făcând asta cam ... toată viața, așa c-am plecat. Mă gândeam să mă duc în sala de antrenament, să mai exersez. Vrei să mergi?

— Da, îi spun. Hai să mergem.

Ne îndreptăm spre sala de antrenament, dar abia atunci îmi dau seama că, pentru a ajunge acolo, am luat-o pe același coridor pe care, în momentul de față, îl ocupă Zeke și Maria. Încerc să o opresc pe Shauna cu o mână, însă e prea târziu — îi vede pe

cei doi lipiți unul de altul și face ochii mari. Se oprește preț de o clipă și auzim niște săruturi umede pe care îmi doresc să nu le fi auzit. Apoi ea pornește din nou, mergând atât de repede, încât sunt nevoit să o iau la fugă pentru a o ajunge din urmă.

— Shauna...

— Sala de antrenament! zice ea.

Când ajungem acolo, începe imediat să care la pumni în sacul de box, iar eu n-am văzut-o niciodată până acum să lovească atât de tare.

— Cu toate că s-ar putea să vi se pară ciudat, este important pentru Neînfricații de nivel înalt să înțeleagă cum funcționează anumite programe, spune Max. Programul de supraveghere din camera de control este unul evident — un lider Neînfricat va trebui să monitorizeze uneori lucrurile care se petrec în cadrul facțiunii. Apoi, există programele de simulare, pe care trebuie să le înțelegeți pentru a putea să îi evaluați pe novicii Neînfricați. De asemenea, programul de depistare a valutei, datorită căruia în facțiunea noastră, printre altele, comerțul se derulează lin. Unele dintre aceste programe sunt destul de sofisticate, ceea ce înseamnă că va trebui să puteți să deprindeți cu ușurință competențele în tehnologia informației, dacă nu le dețineți deja. Asta e ceea ce vom face azi.

Gesticulează spre femeia care stă în stânga lui. O recunosc de la jocul de Provocări. E tânără, are șuvițe purpurii în părul tuns scurt și mai multe piercinguri decât pot eu să număr.

— Lauren vă va învăța unele lucruri de bază și apoi vă vom testa, zice Max. Lauren este unul dintre instructorii

noștri de inițiere, însă, în restul timpului, lucrează ca tehnician informatician la sediul Neînfricării. Este oarecum Erudit din partea ei, însă închidem ochii întrucât ne convine. Max îi face cu ochiul, iar ea zâmbeste. Dați-i drumul, spune el. Revin într-o oră.

Max pleacă, iar Lauren bate din palme.

— Bine, spune ea. Astăzi, vom vorbi despre cum funcționează programarea. Cei dintre voi care sunt deja familiarizați cu asta, vă rog, simțiți-vă liberi să nu ne mai acordați atenție. Restul ar face mai bine să se concentreze, căci n-am de gând să mă repet. Să înveți chestiile astea e ca și cum ai învăța o limbă străină — nu ajunge să memorezi cuvintele; de asemenea, trebuie să înțelegeți regulile și de ce funcționează așa cum o fac.

Când eram mai mic, m-am oferit voluntar în laboratoarele de informatică din clădirea Nivelurilor Superioare pentru a efectua orele de voluntariat pe care ni le cerea Abnegația — dar și pentru a ieși din casă — și am învățat cum să dezassemblez și să reassemblez un calculator. Însă n-am învățat niciodată despre asta. Următoarea oră trece într-un vârtej amețitor de termeni tehnici cu care abia țin pasul. Încerc să iau notițe pe o bucată de hârtie pe care am găsit-o pe podea, dar Lauren vorbește atât de repede, încât e greu ca mâna să nu rămână în urma urechilor mele, astfel încât mă las păgubaș după câteva minute și aleg să fiu foarte atent. Ea ne arată tot felul de exemple pe un ecran din fața sălii și e dificil ca atenția să nu-ți fie atrasă de priveliștea văzută pe ferestrele din spatele ei — din unghiul ăsta, Turla e profilată pe linia

orizontului, colții Butucului străpung cerul, iar mlaștina se zărește printre clădirile care lucesc.

Nu sunt singurul care pare copleșit — ceilalți candidați se apleacă unii spre alții pentru a șușoti agitați, punând întrebări despre definițiile care le-au scăpat. Oricum, Eric stă așezat confortabil în scaunul lui, desenând pe dosul mâinii. Recunosc acel zâmbet superior pe care îl afișează. Firește, el deja știe toate chestiile astea. Probabil că le-a învățat în Erudiție, pe când era doar un copil, altminteri n-ar mai fi atât de infatuat.

Înainte să-mi dau seama că timpul a trecut, Lauren apasă un buton pentru ca ecranul să se retragă în plafon.

— Pe desktopul calculatoarelor voastre veți găsi un fișier numit „Test de programare”, spune ea. Deschideți-l. Vă va conduce spre un examen contra-cronometru. Veți trece printr-o serie de programe mici și veți marca erorile pe care le găsiți și care cauzează funcționarea lor defectuoasă. Ar putea fi lucruri cu adevărat importante, cum ar fi ordinea codului, sau lucruri insignifiante, cum ar fi un cuvânt plasat sau marcat greșit. Nu trebuie să le rezolvați acum, dar va trebui să puteți să le reparați. Există o eroare pentru fiecare program. Puteți începe.

Oamenii încep să tasteze ca nebunii pe monitoare. Eric se apleacă spre mine și mă întrebă:

— În casa voastră de Bătoși *există* măcar un calculator, Four?

— Nu, îi răspund.

— Păi, vezi tu, uite-așa deschizi un fișier, îmi explică, apăsând ușor exagerat pe fișierul de pe ecranul lui. Vezi, seamănă

cu cel din hârtie, dar nu este decât o imagine pe ecran — știi ce e ăla un ecran, nu?

— Taci! îi spun, în timp ce deschid testul.

Mă uit lung la primul program. *E ca învățatul unei limbi, îmi spun în sinea mea. Totul trebuie să înceapă în ordinea corectă și să se termine în ordinea inversă: doar să te asiguri că totul este în locul corect.*

Nu încep cu prima parte a codului, ci caut nucleul lui central în toată acea învălmășeală. Acolo, observ că șirul codului se termină în locul greșit. *Marchez locul și apăs săgeata care îmi va permite să continui examenul dacă am dreptate. Ecranul se schimbă, prezentându-mi alt program.*

Ridic din sprâncene. Trebuie să fi absorbit mai mult decât am crezut.

Încep următorul în același fel, mișcându-mă din centrul codului spre exterior, comparând partea superioară a programului cu cea inferioară, fiind atent la ghilimele, puncte și bare inversate. Să caut erorile e un lucru ciudat de relaxant, o modalitate de a mă asigura că lumea continuă în aceeași ordine în care ar trebui să fie, și atâta timp cât așa este, totul merge strună.

Uit de oamenii din jurul meu, ba chiar și de linia orizontului de dincolo de noi, de ceea ce va însemna finalizarea acestui examen. Mă concentrez doar la ceea ce am în față, la talmeș-balmeșul de cuvinte de pe ecranul meu. Observ că Eric termină primul, cu mult înainte ca oricare altcineva să pară gata să-și încheie examenul, dar încerc să nu las asta să mă îngrijoreze. Nici măcar atunci când se hotărăște să se așeze lângă mine și să se uite peste umărul meu în timp ce lucrez.

În cele din urmă, apăs pe săgeată, iar pe ecran apare o nouă imagine: EXAMEN INCHEIAT.

— Bravo! spune Lauren, când vine să-mi verifice ecranul. Ești al treilea care a terminat.

Mă întorc spre Eric.

— Stai puțin! îi spun eu. Nu erai pe punctul de a-mi explica ce e ăla un ecran? Evident, nu am *deloc* cunoștințe de tehnologia informației, așa că am nevoie de ajutorul tău.

Îmi aruncă o căutătură urâtă, iar eu zâmbesc cu superioritate.

Când mă întorc, ușa apartamentului meu e deschisă. Doar un centimetru, dar știu că am închis-o înainte să plec. O împing cu vârful bocancului și intru cu inima bubuindu-mi în piept, așteptându-mă să găsesc un intrus umblându-mi prin lucruri, cu toate că nu sunt sigur cine ar putea fi — vreunul dintre lacheii lui Jeanine, care caută probe cu privire la faptul că sunt diferit, ca Amar, sau poate e Eric, care caută o modalitate de a mă incolți. Însă apartamentul este pustiu și neschimbat.

Neschimbat — cu excepția unei foi de hârtie de pe masă. Mă apropii încet, de parcă ar putea să se aprindă brusc sau să se evapore. E un mesaj scris de mână, cu litere mici, cursive.

În ziua pe care o detestai cel mai mult

La ora când ea a murit

În locul în care ai sărit prima dată.

La început, cuvintele mi se par fără noimă și mă gândesc că e o glumă, ceva lăsat aici pentru a mă enerva, și a funcționat,

căci mă simt nesigur pe picioare. Mă așez pe unul dintre scaunele șubrede, fără să-mi iau ochii de pe foaie. O citesc iar și iar, și mesajul începe să capete formă în mintea mea.

În locul în care ai sărit prima dată. Țsta trebuie să fie peronul de unde m-am urcat în tren după ce tocmai mă alăturasem Neînfricaților.

La ora când ea a murit. Nu ar putea fi decât o singură „ea”: mama mea. Mama mea a murit în toiul nopții, așa că atunci când m-am trezit, trupul ei neînsuflețit dispăruse deja; tatăl meu și prietenii lui din Abnegație se ocupaseră deja de el. S-a estimat că a murit în jurul orei două dimineața, așa mi-a spus el.

În ziua pe care o detestai cel mai mult. Asta e cea mai dificilă parte — oare se referă la o zi din an, la o zi de naștere sau la o sărbătoare? Nu-mi vine niciuna dintre astea în minte și nu văd de ce ar lăsa cineva un bilet cu atâta timp în avans. Trebuie să se refere la o zi a săptămânii, dar care zi din săptămână o uram eu cel mai mult? Asta e ușor — zilele întrunirilor de consiliu, deoarece tata era plecat până târziu și se întorcea acasă extrem de nervos. Miercurea.

Miercuri, la două a.m., pe peronul de lângă Butuc. Asta înseamnă că e la noapte. Și nu există decât o singură persoană pe lume care să cunoască toate informațiile astea: Marcus.

Strâng hârtia în pumn, însă n-o simt. Încă de când m-am gândit la numele lui, mâinile îmi tremură și mi-au amorțit parțial.

Am lăsat ușa apartamentului meu larg deschisă și nu mi-am legat șireturile de la încălțări. Trec de-a lungul pereților Carierei fără să bag de seamă cât de sus mă aflu și urc în fugă scările spre Turlă, fără să mă simt tentat să privesc în jos. Acum

câteva zile, Zeke a menționat în treacăt locația camerei de control. Nu pot decât să sper că el încă mai e acolo, deoarece voi avea nevoie de ajutorul lui dacă vreau să accesez înregistrările de pe holul pe care se găsește apartamentul meu. Știu unde este camera de supraveghere, ascunsă în colțul unde ei cred că nimeni n-o va observa. Ei bine, eu am observat-o.

Și mama obișnuia să observe lucrurile în felul ăsta. Când ne plimbam prin sectorul Abnegației, doar noi doi, ea obișnuia să-mi arate camerele, ascunse în globuri de sticlă neagră sau fixate pe marginile clădirilor. Nu spunea niciodată nimic despre ele și nici nu părea îngrijorată din cauza lor, dar știa mereu unde erau și, după ce trecea de ele, avea o grijă deosebită să se uite fix în direcția lor, de parcă ar fi spus: *Și eu vă văd*. Așa că am crescut căutând, scrutând, urmărind detaliile din jurul meu.

Iau liftul până la etajul al patrulea, apoi urmez indicatoarele spre camera de control. E în capătul unui coridor scurt și după o cotitură, cu ușa larg deschisă. Mă întâmpină un perete de monitoare — câțiva oameni stau în spatele acestuia, așezați la birouri, și mai există și alte birouri de-a lungul pereților, unde stau alți oameni, fiecare având un monitor al său. Filmările se schimbă la fiecare cinci secunde, arătând diferite părți din oraș — câmpurile Prieteniei, străzile din jurul Butucului, sediul Neînfricării, până și Merciless Mart, cu marele său hol de la intrare. Zăresc pe unul dintre ecrane sectorul Abnegației, apoi mă scutur din uluială și pornesc în căutarea lui Zeke. Îl văd așezat la un birou aflat la peretele din dreapta, scriind ceva într-o căsuță de dialog din partea stângă a ecranului său, în timp ce în partea din dreapta a ecranului curg

imagini cu Turla. Toți au căști pe cap — bănuiesc că ascultă sunetele imaginilor pe care ar trebui să le urmărească.

— Zeke! îl strig încet.

Unii se uită la mine urât, de parcă m-ar certa că îi deranjez, însă nimeni nu spune nimic.

— Bună! mă salută el. Mă bucur c-ai venit, sunt plictisit de... Ce s-a întâmplat? Privește de la chipul meu la mâna făcută pumn, în care continui să țin strâns bucata de hârtie. Nu știu cum să-i explic, așa că nici nu încerc.

— Trebuie să văd filmarea de pe coridorul pe care se află apartamentul meu, îi spun. Din ultimele patru ore sau ceva de genul. Mă poți ajuta?

— De ce? întrebă Zeke. Ce s-a întâmplat?

— A fost cineva înăuntru, îi răspund. Vreau să știu cine.

Privește în jur, asigurându-se că nu se uită nimeni. Și nici nu ne ascultă.

— Ascultă, nu pot să fac asta — nici măcar nu ni se permite să scoatem anumite lucruri dacă nu vedem ceva ciudat, totul e pe o rotație...

— Îmi ești dator, mai ții minte? îi spun. Nu te-aș ruga, dacă n-ar fi ceva important.

— Da, știu.

Zeke se uită din nou în jur, apoi închide căsuța de dialog și deschide alta. Privesc codul pe care îl tastează pentru a căuta filmarea și sunt surprins să aflu că înțeleg o parte din el, după lecția de zi. Apare o imagine pe ecran, a unui coridor din apropierea cantinei. El tastează și o altă imagine o înlocuiește, aceasta fiind din interiorul cantinei; următoarea este de la salonul de tatuaje, apoi de la spital.

Continuă să deruleze imagini din sediul Neînfricării și eu le privesc trecând, înfățișând momente scurte din viața obișnuită a Neînfricaților, oameni care se joacă cu piercingurile lor în timp ce așteaptă la rând pentru haine noi, oameni care exersează lovituri în sala de antrenament. Văd un instantaneu cu Max în care apare ca fiind în biroul său, stând așezat pe unul dintre scaune, cu o femeie vizavi de el. O femeie cu păr blond, prins într-un coc strâns la spate. Pun mâna pe umărul lui Zeke.

— Stai.

Bucata de hârtie din pumnul meu pare mai puțin urgentă.

— Dă înapoi.

Se conformează, iar mie mi se confirmă ceea ce bănuiam: Jeanine Matthews este în biroul lui Max, cu un dosar în poală. Hainele ei sunt perfect călcate, postura dreaptă. Iau casca de pe capul lui Zeke, iar el mă privește mânios, însă asta nu mă oprește.

Vocile lui Max și a lui Jeanine sunt reduse, dar tot le pot auzi.

— Am limitat la șase, spune Max. Aș zice că este destul de bine pentru ... ce? Pentru a doua zi?

— E ineficient, zice Jeanine. Avem deja candidatul. M-am asigurat. Țasta a fost dintotdeauna planul.

— Nu m-ai întrebat niciodată ce părere am despre plan și asta e facțiunea mea, spune Max pe un ton iritat. Nu-mi place de el și nu vreau să-mi petrec toate zilele lucrând cu o persoană pe care n-o plac. Așa că va trebui măcar să mă lași să găsesc pe altcineva care să întrunească criteriile ...

— Bine. Jeanine se ridică, lipindu-și dosarul de abdomen. Dar când vei da greș, mă aștept s-o recunoști. Nu tolerez mândria Neînfricaților.

— Mda, fiindcă Erudiții sunt imaginea intruchipată a umilinței, spune Max irascibil.

— Hei, sâsâie Zeke. Se uită supraveghetorul meu. Dă-mi câștile înapoi.

Le trage de pe capul meu, pocnindu-mă peste urechi în timp ce o face, ceea ce îmi produce o usturime.

— Trebuie să pleci de-aici, altminteri îmi pierd slujba! zice Zeke.

Pare serios și îngrijorat. Nu obiectez, cu toate că n-am aflat ce trebuia să știu — oricum, este numai vina mea pentru că m-am lăsat distras. Ies din camera de control și mintea mi-o ia la goană — o parte din mine e încă îngrozită de gândul că tata a fost în apartamentul meu, că vrea să ne întâlnim singuri pe o stradă abandonată, în toiul nopții, în vreme ce o altă parte e încă bulversată de ceea ce tocmai am auzit. *Avem deja candidatul. M-am asigurat.* Probabil că discutau despre candidatul care va prelua unul dintre posturile de lideri ai Neînfricării.

Dar de ce o privește pe Jeanine Matthews cine este numit ca următorul lider al Neînfricării?

Reușesc să ajung înapoi în apartamentul meu fără să fiu observat, apoi mă așez pe marginea patului și privesc în gol la peretele din fața mea. Am gânduri distincte, dar la fel de nebunești. *De ce vrea Marcus să se întâlnească cu mine? De ce sunt Erudiții atât de implicați în politica Neînfricării? Oare Marcus vrea să mă omoare fără martori? Oare vrea să mă prevină în legătură cu ceva sau să mă amenințe...? Cine era candidatul despre care vorbeau?*

Îmi apăs podul palmelor pe frunte și încerc să mă calmez, cu toate că îmi simt toate gândurile agitate ca pe niște înțepături la ceafă. Acum nu pot face nimic în legătură cu Max și cu Jeanine. Ceea ce trebuie să decid în acest moment este dacă să mă duc în seara asta la întâlnirea cu tatăl meu.

În ziua pe care o detestai cel mai mult. N-am știut niciodată că Marcus mă băga cât de cât în seamă, că observa lucrurile care îmi plăceau sau pe care le detestam. Părea să mă vadă doar ca pe o neplăcere, ca pe ceva enervant. Și totuși, n-am descoperit acum câteva săptămâni că el știa că simulările nu aveau să funcționeze în cazul meu și încerca să mă ferească de pericol? În pofida tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care mi le-a făcut și mi le-a spus, el rămâne în continuare tatăl meu. Poate că de asta mă invită la această întâlnire și încearcă să mi-o demonstreze spunându-mi că mă cunoaște, că știe ce detest, ce îmi place, de ce mă tem.

Nu prea știu de ce gândul ăsta mă umple de speranță, ținând cont cât de mult l-am urât. Dar poate că așa cum există o parte din el care e de fapt tatăl meu, există și o parte din mine care în realitate e fiul lui.

Căldura soarelui încă se ridică din pavaj atunci când părăsesc sediul Neînfricaților la unu și jumătate dimineața. O simt în vârful degetelor. Luna este ascunsă în nori, așa că străzile sunt mai întunecate ca de obicei, dar nu mă tem de întuneric, nu mă mai tem. Țsta e un lucru pe care îl înveți după ce te bați cu câțiva novici Neînfricați.

Inspir mirosul asfaltului cald și pornesc într-o alergare ușoară, bascheții mei pocnind ușor pământul. Străzile care

inconjoară sectorul Neînfricării sunt pustii; facțiunea mea trăiește înghesuită laolaltă asemenea unei haite de câini care doarme. De asta, îmi dau eu seama, Max pare atât de îngrijorat de faptul că locuiesc singur. Dacă sunt cu adevărat Neînfricat, n-ar trebui să vreau ca traiul meu să se întrepătrundă cu al lor pe cât de mult posibil, n-ar trebui să caut modalități prin care să mă integrez în facțiune până ce devenim inseparabili?

Mă gândesc la asta în timp ce alerg. Poate că are dreptate. Poate că nu mă descurc prea bine cu integratul; poate că nu mă străduiesc suficient. Găsesc un ritm constant, mijind ochii la indicatoarele cu numele străzilor pe care le străbat, pentru a memora locurile prin care trec. Știu când ajung la inelul de clădiri pe care le ocupă cei fără facțiune, deoarece le văd umbrele mișcându-se în dosul ferestrelor înnegrite și acoperite cu scânduri bătute în cuie. Trec mai departe și acum alerg pe sub șinele de tren, cu traversele din lemn care se întind spre orizont și se îndepărtează de stradă.

Pe măsură ce mă apropiu, văd cum Butucul se face din ce în ce mai mare. Inima îmi bate cu putere, dar nu cred că e de la alergat. Mă opresc brusc atunci când ajung pe peron și, cum stau eu așa la baza scărilor, trăgându-mi sufletul, îmi amintesc de prima dată când am urcat aceste trepte, de marea de Neînfricați cu glugile pe cap, mișcându-se în jurul meu, împingându-mă înainte. Atunci a fost ușor să mă las dus de impulsul lor. Acum, trebuie să mă las dus înainte de mine însumi. Încep să urc și pașii mei reverberează pe metal, iar când ajung în vârf, îmi verific ceasul de la mână.

Ora două.

Însă peronul este pustiu.

Merg înainte și înapoi pentru a mă asigura că nu se ascund pe la colțuri siluete întunecate. În depărtare, huruie un tren, iar eu mă opresc pentru a vedea lumina farului. Nu știam că trenurile circulă așa de târziu — ar trebui ca după miezul nopții să se întrerupă alimentarea cu energie electrică, pentru a o conserva. Mă întreb dacă Marcus le-a cerut celor fără facțiune o favoare specială. Dar ... de ce ar călători el cu trenul? Marcus Eaton pe care îl cunosc eu n-ar îndrăzni niciodată să fie asociat atât de intim cu Neînfricații. Mai curând ar merge pe jos desculț.

Farul trenului luminează brusc, numai o dată, înainte să depășească peronul, inclinându-se ușor. Huruie și freamătă, încetinind, dar fără să oprească, și văd o persoană sărind din penultimul vagon, zveltă și mlădioasă. Nu e Marcus. Ci o femeie.

Strâng tot mai tare bucata de hârtie în pumn, până ce mă dor încheieturile degetelor.

Femeia vine spre mine și, când ne mai despart doar câțiva metri, o văd cum trebuie. Păr lung și ondulat. Nas acvilin. Pantaloni negri din Neînfricare, cămașă gri din Abnegație, bocanci cafenii din Prietenie. Chipul ei este ridat, obosit, slab. Dar o cunosc, n-aș putea să uit niciodată chipul mamei mele, Evelyn Eaton.

— Tobias, rostește ea în șoaptă, cu ochii larg deschiși, de parcă ar fi la fel de uluită ca mine să mă vadă, dar asta e imposibil.

Ea știa că eu eram în viață, însă eu îmi amintesc cum arăta urna cu cenușa ei, așa cum stătea pe polița tatălui meu, purtând urmele degetelor lui.

Îmi amintesc de ziua când m-am trezit în bucătărie cu un grup de prieteni ai tatălui meu, cum au ridicat toți privirile

atunci când am intrat eu și cum mi-a explicat Marcus, cu compasiunea pe care știam că n-o simțea, că mama murise în toiul nopții, din pricina complicațiilor unor contracții premature și ale unui avort spontan.

Era însărcinată? îmi aduc aminte că am întrebat eu.

Firește că era, fiule. S-a întors spre ceilalți oameni din bucătăria noastră. E din cauza șocului, bineînțeles. Era de așteptat să se întâmple, ținând cont de situație.

Îmi amintesc cum ședeam în camera de zi cu o farfurie plină cu mâncare, cu un grup de oameni din Abnegație învârtindu-se în jurul meu, cu toți vecinii umplând casa până la refuz și cum nimeni nu spunea nimic care să conteze pentru mine.

— Știu că trebuie să fie... alarmant pentru tine, îmi spune ea.

De-abia îi recunosc vocea; e mai groasă, mai puternică și mai dură decât în amintirile mele și așa îmi dau seama că anii au schimbat-o. Simt că există prea multe lucruri de stăpânit, prea puternice pentru a fi mânuite, și apoi, brusc, nu mai simt nimic.

— Ar trebui să fii moartă, spun monoton.

E un lucru prostesc ceea ce am spus. E un lucru prostesc să-i spui asta mamei tale când se întoarce din morți, dar situația este prostească.

— Știu, zice ea și cred că are lacrimi în ochi, însă este prea întuneric ca să-mi dau seama. Nu sunt.

— Evident.

Vocea care îmi iese pe gură este sarcastică și relaxată.

— Măcar ai fost vreodată însărcinată?

— Însărcinată? Asta ți-au spus, că am murit la naștere? Clatină din cap. Nu, nu eram. Mi-a luat câteva luni bune

să-mi plănuiesc evadarea — simțeam nevoia să dispar. M-am gândit că el putea să-ți spună adevărul când aveai să fii suficient de mare.

Las să-mi scape un hohot de râs, scurt, ca un lătrat.

— Te-ai gândit că *Marcus Eaton* avea să recunoască vreodată că a fost părăsit de soție. În fața mea.

— Ești fiul lui, îmi spune Evelyn, încruntându-se. Te iubeste.

Atunci, toată tensiunea acumulată în ora care a trecut, în ultimele săptămâni, în ultimii ani, se adună înlăuntrul meu, prea multă pentru a încăpea, iar eu râd din toată inima, dar sunetele ies ciudate, mecanice. Asta mă sperie, cu toate că eu sunt cel care o face.

— Ai dreptate să fii supărat că ai fost mințit, zice ea. Și eu aș fi supărată. Însă, Tobias, a trebuit să plec, știu că înțelegi de ce...

Întinde mâna spre mine, iar eu o apuc de încheietură și i-o împing deoparte.

— Nu mă atinge!

— Bine, bine... Ridică mâinile cu palmele în sus și se dă înapoi. Dar tu înțelegi, trebuie să înțelegi.

— Ceea ce înțeleg eu este că m-ai lăsat singur într-o casă cu un maniac extrem de sadic, îi spun eu.

Arată de parcă ceva s-a prăbușit înlăuntrul ei. Mâinile îi cad în lături de parcă ar fi din plumb. Se gârbovește. Până și chipul i se schimonosește, de parcă înțelege la ce mă refer. Îmi încrucșez brațele la piept și îmi trag umerii spre spate, încercând să par cât mai mare, cât mai puternic și cât mai dur cu putință. Acum, îmbrăcat în negrul Neînfricării, e mai ușor decât a fost vreodată în griul Abnegației, și poate că de asta

am ales Neînfricarea pe post de refugiu. Nu din ură, nu pentru a-l răni pe Marcus, ci fiindcă știam că viața asta avea să mă învețe cum să fiu mai puternic.

— Eu..., începe ea.

— Încetează să-mi mai irosești timpul. Ce cauți aici? Arunc biletelul boțit pe jos, între noi, și ridic întrebător din sprâncene. Au trecut șapte ani de când ai murit și n-ai mai încercat niciodată până acum să-ți faci intrarea asta dramatică, prin urmare, ce s-a schimbat?

La început, nu-mi răspunde. Apoi văd că se adună și spune:

— Nouă, celor fără facțiuni, ne place să stăm cu ochii pe lucrurile importante. Lucruri cum ar fi Ceremonia Alegerii. De data asta, informatorii mei mi-au spus că ai ales Neînfricarea. M-aș fi dus eu însămi, însă n-am vrut să risc să dau peste *el*. Am devenit... un soi de lider al celor fără facțiuni și este important să nu mă expun.

Simt un gust amar.

— Măi, măi, fac eu. Ce părinți importanți am! Cât sunt de norocos!

— Asta nu te caracterizează, îmi spune ea. Există o parte din tine care se bucură să mă revadă?

— Să mă bucur că te revăd? o întreb. De-abia mi te amintesc, Evelyn. Aproape că am trăit la fel de mult fără tine cât am trăit și cu tine.

Chipul i se schimonosește. Am rănit-o. Mă bucur.

— Când ai ales Neînfricarea, continuă ea târăganat, am știut că sosise timpul să ajung la tine. Mereu am plănuit să te găsesc, după ce aveai să alegi și să fii pe cont propriu, astfel încât să te pot invita să ni te alături.

— Să mă alătur vouă, repet eu. Să devin fără facțiune? De ce aș vrea să fac una ca asta?

— Tobias, orașul nostru este în plină schimbare.

Exact asta a spus și Max ieri.

— Cei fără facțiune se unesc, la fel cum procedează Neînfricații și Erudiții. Curând, toată lumea va trebui să aleagă de partea cui să fie, și eu știu de partea cui ai prefera tu să fi. Cred că tu ai putea face un lucru bun alături de noi.

— Tu știi de partea cui aș prefera să fiu. Am ales Neînfricarea, acolo îmi este locul.

— Tu nu ești unul dintre proștii ăia lipsiți de judecată, care caută pericolul cu orice preț, mi-o trânteste ea. La fel cum n-ai fost nici un robot Bătos asfixiat. Poți fi mai mult decât atât, mai mult decât oricare altă facțiune.

— Habar n-ai tu ce sunt eu sau cine pot fi, îi spun. Am ieșit pe primul loc în clasa mea de novici. Vor ca eu să fiu unul dintre liderii Neînfricării.

— Nu fi naiv, îmi spune ea, mijind ochii spre mine. Ei nu vor un nou lider; ei vor un pion pe care să-l poată manipula. De asta Jeanine Matthews frecventează sediul Neînfricării, de asta își tot plantează lingăii în facțiunea ta, pentru ca ei să-i raporteze tot ce mișcă. N-ai observat că pare să fie la curent cu lucruri pe care n-ar avea dreptul să le știe, că ei tot schimbă modalitatea de antrenament al Neînfricaților, făcând experimente în acest sens? De parcă Neînfricații ar schimba vreodată ceva din proprie inițiativă.

Amar ne-a spus că peisajele fricii nu erau primele teste din inițiere, că era un lucru nou pe care îl încercau. Un experiment. Însă ea are dreptate; Neînfricații nu fac experimente. Dacă ar

fi cu adevărat preocupați de partea practică și de eficiență, nu ne-ar bate la cap să învățăm cum să aruncăm cuțite.

Și apoi, mai e povestea morții lui Amar. Nu eu am fost cel care l-a acuzat pe Eric de faptul că ar fi informator? Nu l-am bănuit eu săptămâni la rând că încă ținea legătura cu Erudiții?

— Chiar dacă ai dreptate ..., încep eu, și toată energia malițioasă m-a părăsit. Mă apropii de ea. Chiar dacă ai dreptate în legătură cu Neînfricării, nu m-aș alătura niciodată vouă. Încerc să fac în așa fel încât vocea să nu-mi tremure, și adaug: Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Nu te cred, spune ea pe un ton calm.

— Nu-mi pasă ce crezi.

Trec pe lângă ea, spre scările pe care le-am urcat pentru a ajunge pe peron.

— Dacă te răzgândești, strigă ea în urma mea, orice mesaj transmis unuia dintre cei fără facțiune va ajunge la mine.

Nu privesc înapoi. Cobor în fugă treptele și sprintez pe stradă, îndepărtându-mă de peron. Nici măcar nu știu dacă mă îndrept în direcția bună, vreau doar să fiu cât mai departe de ea posibil.

Nu dorm.

Umblu innebunit prin apartament. Scot din sertare rămășițele vieții mele din Abnegație și le arunc la gunoi: cămașa ruptă, pantalonii, pantofii, șosetele, ba chiar și ceasul. La un moment dat, când mai e puțin și răsare soarele, izbesc de pe rețele de la duș aparatul electric de ras, iar acesta se face bucăți.

La o oră după revărsatul zorilor, mă duc la atelierul de tatuaje. Tori este deja acolo — ei bine, „acolo” ar putea fi o

exagerare, căci are ochii umflați de somn, nu se poate concentra și de-abia s-a apucat să-și prepare cafeaua.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă. Nu sunt cu adevărat aici. Trebuie să ies la alergare cu maniacul ăla de Bud.

— Sper că vei face o excepție, îi spun.

— Nu vin mulți oameni aici cu solicitări de tatuaje urgente, îmi explică ea.

— Există un început pentru toate.

— Bine. Se ridică, acum mai alertă. Ai ceva anume în minte? mă întreabă.

— Aveai un desen în apartament atunci când am trecut pe-acolo în urmă cu câteva săptămâni. Era alcătuit din simbolurile tuturor facțiunilor. Îl mai ai?

Ea încremenește.

— N-ar fi trebuit să-l vezi.

Știu de ce n-ar fi trebuit să-l văd, de ce desenul nu este ceva ce ea ar vrea să facă public. Sugerează aplecarea către alte facțiuni, în loc să afirme supremația Neînfricării, așa cum ar trebui s-o facă tatuajele ei. Până și cei mai recalitranti membri ai Neînfricării se străduiesc să pară suficient de Neînfricați, iar eu nu înțeleg de ce, nu înțeleg ce fel de amenințări sunt îndreptate împotriva oamenilor care ar putea fi numiți „trădătorii facțiunii”, dar asta este exact motivul pentru care mă aflu aici.

— Cam asta e și ideea, îi spun. Vreau tatuajul ăla.

M-am gândit la el pe drumul către casă, în timp ce depănam iar și iar cele spuse de mama. *Poți fi mai mult decât atât, mai mult decât oricare altă facțiune.* Ea s-a gândit că, pentru a fi mai mult decât oricare altă facțiune, ar trebui să abandonez acest loc și pe oamenii care m-au acceptat ca pe unul de-al lor; ar trebui să o iert și să mă las înghițit de credințele și de

stilul ei de viață. Dar nu trebuie să plec și nu trebuie să fac nimic din ceea ce nu vreau. Pot fi mai mult decât oricare altă facțiune chiar și aici, în Neînfricare; poate că deja sunt mai mult și a venit timpul s-o arăt.

Tori privește în jur, ochii ei îndreptându-se spre camera de supraveghere din colț, cea pe care am observat-o atunci când am intrat. Și ea este genul care observă camerele.

— Era doar un desen prostesc, zice ea cu voce tare. Vino, se vede că ești tulburat — putem vorbi despre asta, să găsim ceva mai bun pentru tine.

Îmi face semn spre fundul salonului, prin magazia din spatele acestuia, acolo unde desenele ei încă sunt așezate în teanc pe măsuta de cafea.

Alege până ce găsește un desen ca cel despre care vorbeam, flăcările Neînfricării ținute în căușul palmelor Abnegației, rădăcinile copacului Prieteniei crescând sub ochiul Erudiției, care este așezat pe balanța Candorii. Simbolurile tuturor facțiunilor sunt așezate în piramidă, unul deasupra celuilalt. Ea îl ridică, iar eu dau aprobator din cap.

— Nu ți-l pot face într-un loc unde oamenii îl vor vedea tot timpul, îmi spune ea. Asta te-ar face să fii o țintă pe două picioare. Te vor suspecta a fi un trădător al facțiunii.

— Îl vreau pe spate, îi spun. Să-mi acopere șira spinării.

Rănile din ultima zi petrecută cu tatăl meu sunt vindecate acum, dar vreau să-mi amintesc unde se aflau; vreau să-mi amintesc toată viața de ceea ce am fugit.

— Tu chiar nu faci lucrurile pe jumătate, nu-i așa? mă întreabă oftând. O să dureze ceva timp. Vom avea nevoie de mai multe ședințe. Va trebui să le facem aici, după orele de program, deoarece nu am de gând să permit camerelor de

luat vederi să ne surprindă, chiar dacă nu se deranjează să se uite pe-aici în cea mai mare parte a timpului.

— Bine, cad eu de acord.

— Știi, genul de persoană care își face tatuajul ăsta este probabil genul care va trebui să păstreze tăcerea în legătură cu el, zice ea, privindu-mă cu coada ochiului. Altminteri, cineva s-ar putea să creadă că acel om e Divergent.

— Divergent?

— Țsta e un cuvânt pe care îl avem pentru oamenii care sunt conștienți în timpul simulărilor, care refuză categorisirea, precizează ea. Un cuvânt pe care trebuie să-l rostești cu grijă, întrucât acei oameni mor adesea în împrejurări misterioase.

Stă cu coatele sprijinite pe genunchi, relaxată, în timp ce schițează pe hârtie de calc tatuajul pe care vreau să mi-l fac. Privirile ni se întâlnesc și atunci mă fulgeră: Amar. Amar a fost conștient în timpul simulărilor, iar acum e mort.

Amar era Divergent.

La fel sunt și eu.

— Îți mulțumesc pentru lecția de vocabular, îi spun.

— Pentru puțin. Se întoarce la desenul ei. Apoi spune: Am senzația că îți face plăcere să te supui la o experiență atât de dură.

— Și? o întreb.

— Nimic, doar că mi se pare a fi o calitate destul de Neînfricată pentru cineva care a obținut un rezultat de Abnegație, îmi răspunde cu un zâmbet. Hai să începem. Am să las un bilețel pentru Bud; astăzi o să trebuiască să alerge singur.

Poate că Tori are dreptate. Poate că îmi face plăcere să mă supun la „experiențe dure”; poate că înlăuntrul meu există o

venă masochistă care se folosește de durere pentru a face față durerii. Adevărul e că usturimea vagă care nu mă slăbește nici în a doua zi de pregătiri pentru funcția de conducere mă ajută să mă pot concentra la ceea ce sunt pe cale să fac, în loc să-mi amintesc de vocea groasă și rece a mamei mele și de felul în care am împins-o atunci când a încercat să mă mângâie.

În anii care au urmat morții ei, obișnuiam să visez că ea avea să revină la viață în toiul nopții, să-și treacă o mână prin părul meu și să spună ceva reconfortant, dar fără sens, ca de exemplu „Va fi bine” sau „Într-o bună zi o să fie mai bine”. Dar apoi am încetat să-mi mai permit să visez, deoarece era mai dureros să tânjesc după anumite lucruri și să nu le capăt niciodată, decât să fac față oricărei situații în care mă aflam. Chiar și acum, nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să mă împac cu ea, cum ar fi să am o mamă. Sunt prea matur să mai ascult prostii alinătoare. Prea matur să cred că totul va fi bine.

Verific partea de sus a bandajului care iese de sub guler, pentru a mă asigura că este fixat. Tori mi-a conturat azi-dimineață primele două simboluri, Neînfricarea și Abnegația, care vor fi mai mari decât celelalte, deoarece reprezintă facțiunea pe care am ales-o și, respectiv, facțiunea pentru care, de fapt, am aptitudini — cel puțin cred că am aptitudini pentru Abnegație, dar e greu să fiu sigur. Ea mi-a spus să le țin acoperite. Flăcările Neînfricării sunt singurul simbol care se vede când port tricou și nu mă aflu prea des în situația în care să-mi scot tricoul în public, așa că mă îndoiesc că va fi vreo problemă.

Toți ceilalți sunt deja în sala de conferințe, iar Max le vorbește. Simt un soi de plictiseală recalcitrantă când intru pe ușă și îmi ocup locul. Evelyn s-a înșelat în privința câtorva lucruri, însă n-a greșit în ceea ce-i privește pe Neînfricați —

Jeanine și Max nu vor un lider al Neînfricaților, ei vor un pion, și de aceea îl aleg dintre cei mai tineri dintre noi, căci tinerii sunt mai ușor de format și de modelat. Eu nu voi fi modelat și format de către Jeanine Matthews. Nu voi fi un pion, nu pentru ei și nici pentru mama mea, dar nici pentru tatăl meu; eu nu voi aparține decât mie însumi.

— Drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat, spune Max. Întrunirea asta ți-a întrerupt cumva somnul?

Ceilalți râd pe înfundate, iar Max continuă:

— După cum spuneam, azi aș vrea să aud ce gânduri aveți cu privire la modul în care putem perfecționa Neînfricarea — viziunea pe care o aveți despre facțiunea noastră în anii ce vin, zice el. Mă voi întâlni cu voi în grupuri organizate pe vârstă, cei mai mari fiind primii. Restul, gândiți-vă la ceva bun de spus.

Pleacă împreună cu cei trei candidați mai în vârstă. Eric se află chiar în fața mea și eu observ că are chiar și mai mult metal pe față decât ultima oară când l-am văzut — acum are cercei și în sprâncene. În curând va arăta mai curând a pernă pentru ace decât a ființă umană. Poate că asta e și ideea — e o strategie. Nimeni care îl privește acum nu l-ar putea lua drept Erudit.

— Oare ochii îmi joacă feste sau chiar ai întârziat pentru că ți-ai făcut un tatuaj? mă întreabă el, arătând spre colțul bandajului care este vizibil pe umărul meu.

— Am pierdut noțiunea timpului, îi răspund. În ultima vreme ți s-a lipit mult metal pe față. Poate c-ar fi bine să verifici.

— Foarte amuzant, zice Eric. Nu eram convins că cineva cu educația ta ar putea dezvolta un simț al umorului. Tatăl tău nu pare genul care să îngăduie așa ceva.

Simt un junghi de teamă. E pe punctul de a-mi rosti numele de față cu toți ceilalți și vrea ca eu s-o știu — vrea ca eu să-mi amintesc că el știe cine sunt și că poate folosi asta împotriva mea, oricând dorește.

Nu pot să mă prefac că nu contează pentru mine. Dinamica puterii s-a schimbat, iar eu nu pot s-o fac să se schimbe la loc.

— Cred că știi cine ți-a spus asta, îi zic. Jeanine Matthews îmi cunoaște atât numele adevărat, cât și numele de împrumut. Ea trebuie să ți le fi dat pe amândouă.

— Eram destul de sigur, îmi spune pe un ton scăzut. Însă, da, bănuielile mi-au fost confirmate de o sursă sigură. Four, nu ești atât de bun la a păstra secrete după cum crezi.

L-aș amenința, i-aș spune că, dacă îmi dezvăluie numele de față cu ceilalți, voi dezvălui și eu ultimele lui legături cu Erudiții. Însă n-am nicio dovadă și, oricum, Neînfricaților le displace Abnegația mai mult decât Erudiția. Mă așez la loc în scaunul meu și aștept.

Ceilalți ies pe rând, pe măsură ce sunt chemați, și, curând, rămânem numai noi. Max iese pe coridor, apoi ne face semn din ușă, fără să scoată vreun cuvânt. Îl urmăresc în biroul lui, pe care îl recunosc din înregistrările de ieri ale întâlnirii lui cu Jeanine Matthews. Folosesc amintirea acelei conversații pentru a mă oțeli împotriva a ceea ce va urma.

— Să vedem.

Max își împreunează mâinile pe birou și mă uimește din nou să-l văd într-un mediu atât de curat, atât de formal. Locul lui este într-o sală de antrenament, lovind un sac, sau lângă Carieră, aplecându-se peste parapet. Nu stând la un birou scund din lemn, înconjurat de hârtii.

Privesc pe fereastră Turla și sectorul din oraș alocat Neînfricării. La câțiva metri distanță văd marginea gropii în care am sărit prima dată când am ales Neînfricarea și acoperișul pe care am stat înainte de asta. *Am ales Neînfricarea, i-am spus ieri mamei mele. Acolo îmi este locul.*

Oare să fie adevărat?

— Eric, să începem cu tine, propune Max. Ai idei legate de ceea ce ar putea fi bine pentru Neînfricare, pentru a progresa?

— Da, am, răspunde Eric și se îndreaptă de spate. Cred că avem nevoie să facem niște schimbări și cred că acestea ar trebui să înceapă în timpul inițierii.

— La ce fel de schimbări te gândești?

— Neînfricații au îmbrățișat dintotdeauna spiritul de competiție, spune Eric. Competiția ne face mai buni; scoate tot ce-i mai bun în noi, părțile noastre cele mai puternice. Consider că inițierea ar trebui să cultive această competiție mai mult decât o face la momentul actual, astfel încât să producă cei mai buni novici cu putință. Chiar acum, novicii concurează numai împotriva sistemului, străduindu-se să obțină un punctaj anume pentru a merge mai departe. Cred că ar trebui ca ei să concureze unii împotriva altora pentru a ocupa locurile din Neînfricare.

Nu mă pot abține; mă întorc și îl privesc lung. Un număr limitat de locuri? Într-o facțiune? După numai două săptămâni de pregătire?

— Și dacă nu ocupă niciun loc?

— Devin fără facțiune, spune Eric.

Îmi reprim un râs batjocoritor. Eric continuă:

— Dacă într-adevăr credem că Neînfricarea este facțiunea superioară căreia să i te alături, că țelurile acesteia sunt mai

importante decât țelurile celorlalte facțiuni, atunci să devii unul de-al nostru este o onoare și un privilegiu, nu un drept.

— Glumești? îl întreb, incapabil să mă mai abțin. Oamenii aleg o facțiune deoarece prețuiesc aceleași lucruri pe care le prețuiește și facțiunea, nu fiindcă sunt deja competenți în ceea ce îi învață o facțiune. Tu ai alunga oamenii din Neînfricare numai pentru că n-ar putea fi destul de puternici pentru a sări într-un tren sau pentru a câștiga o luptă. I-ai favoriza pe cei mari, puternici și nesăbuiți mai mult decât pe cei mici, isteți și curajoși...

— Sunt sigur că celor mici și isteți le-ar șede mai bine să fie Erudiți sau Bățoși înveșmântați în gri, spune Eric, cu un zâmbet fals. Și cred că îi subestimezi pe potențialii membri, Four. Acest sistem i-ar privilegia numai pe cei mai hotărâți.

Îi arunc o privire lui Max. Mă aștept ca el să nu pară deloc impresionat de planul lui Eric, însă nu e așa. Se apleacă în față, concentrat asupra chipului cu piercinguri al lui Eric, de parcă ar fi ceva ce l-a inspirat.

— Asta e o dezbatere interesantă, zice Max. Four, tu cum ai perfecționa Neînfricarea, fără a o face mai competitivă?

Clatin din cap, privind din nou pe fereastră. *Tu nu ești unul dintre proștii ăia lipsiți de judecată, care caută pericolul cu orice preț*, mi-a spus mama. Însă ăia sunt oamenii pe care Eric îi vrea în Neînfricare: proști lipsiți de judecată, care caută pericolul cu orice preț. Dacă Eric este unul dintre lacheii lui Jeanine Matthews, atunci de ce l-ar încuraja Jeanine să propună acest tip de plan?

Ah, da, deoarece proștii lipsiți de judecată, care caută pericolul cu orice preț, sunt mai ușor de controlat, mai ușor de manipulat. Evident.

— Eu aş perfecţiona Neînfricarea prin cultivarea adevăratului curaj în locul prostiei şi al brutalităţii, spun eu. Să luăm aruncarea cuţitului. Îi pregăteşte pe oameni din punct de vedere fizic şi mental să-i apere pe cei slabi împotriva celor puternici. Asta e ceea ce încurajează proclamaţia noastră — actele obişnuite de vitejie. Cred că ar trebui să revenim la asta.

— Şi apoi putem să ne ţinem cu toţii de mâini şi să cântăm un cântec împreună, nu? spune Eric, dându-şi ochii peste cap. Tu vrei să transformi Neînfricarea în Prietenie.

— Ba nu, îi spun. Vreau să mă asigur că mai ştim să gândim pentru noi, să ne gândim şi la altceva decât la următorul val de adrenalină. Sau doar să gândim. Punct. În felul acesta nu putem fi preluaţi sau ... controlaţi din afară.

— Mie îmi sună puţin a Erudiţie, zice Eric.

— Capacitatea de a gândi nu este apanajul exclusiv al Erudiţiei, i-o trântesc eu. Capacitatea de a gândi în situaţii stresante este ceea ce ar trebui să dezvolte simulările fricii.

— Bine, bine, mă întrerupe Max, ridicând mâinile; pare încurcat. Four, regret să spun asta, dar pari puţin paranoic. Cine să ne preia sau să încerce să ne controleze? Facţiunile coexistă în pace cu mult înainte ca tu să fi venit pe lume şi nu există niciun motiv pentru ca asta să se schimbe acum.

Deschid gura să-i spun că nu are dreptate, că în secunda în care a lăsat-o pe Jeanine Matthews să se amestece în afacerile facţiunii noastre, în secunda în care a lăsat-o să-şi planteze transferaţii loiali ai Erudiţiei în programul nostru de iniţiere, în secunda în care a început să se consulte cu ea cu privire la cine să fie numit ca următorul lider al Neînfricării, el a compromis sistemul echilibrat care ne-a permis să

coexistăm pașnic atât de mult timp. Însă îmi dau seama că a-i spune lui acele lucruri ar însemna să-l acuz de trădare și să dezvălui cât de multe știu.

Max se uită la mine și pe chipul lui se citește dezamăgirea. Știu că mă place — cel puțin mă place mai mult decât pe Eric. Dar mama mea a avut dreptate ieri — Max nu vrea pe cineva ca mine, pe cineva care poate să gândească pentru el, să-și dezvolte propriile planuri. El vrea pe cineva ca Eric, care îl va ajuta să pună în aplicare noul plan al Neînfricării, care va fi ușor de manipulat, pur și simplu pentru că încă se află sub controlul lui Jeanine Matthews, cineva cu care Max colaborează îndeaproape.

Ieri, mama mi-a prezentat două opțiuni: să fiu un pion al Neînfricării sau să devin un om fără facțiune. Însă există și o a treia opțiune: să nu fiu nici una, nici alta. Să nu colaborez cu nimeni în particular. Să stau în banca mea și să trăiesc liber. Asta e ceea ce-mi doresc cu adevărat — să mă descotorosesc de toți oamenii care vor să mă formeze și să mă dirijeze și, în loc de asta, să învăț să mă formeze și să mă modeleze singur.

— Ca să fiu sincer, domnule, nu cred că ăsta e locul potrivit pentru mine, îi spun calm. Când am discutat prima dată, v-am spus că aș vrea să fiu instructor, și cred că îmi dau seama din ce în ce mai mult că acolo e locul meu.

— Eric, vrei, te rog, să ne scuzi? spune Max.

Eric, care de-abia își poate ține în frâu voioșia, încuviințează din cap și pleacă. Îl urmăresc în timp ce iese, dar aș paria pe toate creditele mele de Neînfricat că sare în sus de bucurie pe coridor.

Max se ridică și se așază lângă mine, pe scaunul pe care tocmai l-a eliberat Eric.

— Sper că nu spui asta pentru că te-am acuzat că ești paranoic, zice Max. Eram doar îngrijorat în legătură cu tine. Mă temeam c-ai început să te simți presat, lucru care te împiedică să gândești cum trebuie. Încă mai cred că ești un candidat suficient de puternic pentru a fi lider. Te încadrezi în profilul potrivit, ai demonstrat că ești competent în orice te-am învățat — și, una peste alta, îți spun cu toată sinceritatea, ești mai plăcut decât ceilalți candidați promițători, ceea ce este un lucru important în acest mediu de lucru.

— Vă mulțumesc, îi spun. Dar aveți dreptate, mă simt presat. Și, de fapt, presiunea ar fi mult mai rea dacă aș fi lider.

Max aprobă trist din cap.

— Ei bine ... Dă iar din cap. Dacă ți-ar plăcea să fii instructor de inițiere, voi aranja asta pentru tine. Însă e muncă de sezon — unde ai vrea să fii plasat pentru restul anului?

— Mă gândeam că poate în camera de control, îi spun. Am descoperit că îmi place să lucrez cu calculatoarele. Nu cred că mi-ar plăcea la fel de mult să patrulez.

— Bine, aprobă Max. Consideră treaba ca și făcută. Îți mulțumesc că ai fost sincer cu mine.

Mă ridic și tot ceea ce simt e ușurare. El pare preocupat, înțelegător. Nu mă bănuiește, nici pe mine, nici motivele mele, nici paranoia mea.

— Dacă te răzgândești vreodată, zice Max, te rog, nu ezita să-mi spui. Oricând ne-ar prinde bine cineva ca tine.

— Vă mulțumesc, îi spun și, cu toate că este cel mai trădător membru al facțiunii dintre toți cei pe care i-am cunoscut, și oarecum responsabil de moartea lui Amar, nu mă pot abține să nu mă simt oarecum recunoscător față de el pentru că m-a lăsat să plec cu atâta ușurință.

Eric mă așteaptă la colț. Când încerc să trec de el, mă apucă de braț.

— Ai grijă, Eaton! murmură el. Dacă sufli vreo vorbuliță despre implicarea mea în Erudiție, n-o să-ți placă ce-ai să pățești!

— Nici ție n-o să-ți placă dacă ai să-mi mai spui vreodată pe numele ăsta!

— Foarte curând, voi fi unul dintre liderii tăi, spune Eric cu un zâmbet infatuat. Și, crede-mă, am de gând să stau cu ochii pe tine și pe modul în care ai să implementezi noile mele metode de pregătire.

— Nu te place, știi asta? îl întreb. Max, vreau să spun. Ar prefera pe oricine altcineva în locul tău. Nu are de gând să te lase să faci ce te taie capul. Așadar, mult noroc cu lesa ta ținută din scurt!

Îmi smulg brațul din strânsoarea lui și mă îndrept spre ascensoare.

— Frate! exclamă Shauna. Asta e o zi proastă.

— Mda.

Noi doi stăm pe marginea prăpastiei, cu picioarele peste mal. Îmi reazem capul de barele de metal ale barierei care ne împiedică să cădem și să murim și simt picăturile fine de apă pe glezne atunci când unul dintre valurile mai mari se izbește de un perete.

Îi povestesc despre ieșirea mea de la formarea liderilor și despre amenințările lui Eric, dar nu-i spun despre mama. Cum poți să-i spui cuiva că mama ta s-a întors din morți?

Toată viața mea, cineva a încercat să mă controleze. Marcus era tiranul casei noastre și nimic nu se întâmpla fără

permisiunea lui. Și apoi Max a vrut să mă recruteze pentru a fi marioneta lui. Și până și mama mea avea un plan pentru mine, să mă alătur ei atunci când aveam să împlinesc o anumită vârstă, pentru a lucra împotriva sistemului de facțiuni față de care ea are o vendetă, din cine știe ce motiv. Și chiar când credeam că scăpasem cu totul de sub control, Eric a ținut morțiș să-mi amintească faptul că, dacă va ajunge un lider al Neînfricării, va sta tot timpul cu ochii pe mine.

Constat că tot ceea ce am sunt micile momente de rebeliune pe care sunt capabil să le gestionez, ca atunci când eram în Abnegație și adunam obiecte găsite pe stradă. Tatuajul pe care mi-l desenează Tori pe spate, cel care m-ar putea da în vileag ca fiind Divergent, este unul dintre acele momente. Va trebui să continui să mai caut și altele, mai multe motive de libertate într-o lume care refuză să o îngăduie.

— Unde-i Zeke? o întreb.

— Nu știu, îmi răspunde ea. În ultimul timp n-am mai vrut să-mi petrec vremea cu el.

O privesc pieziș.

— Știi, ai putea să-i spui că-l placi. Sincer, nu cred că are habar.

— Asta-i clar! pufnește ea. Dar dacă asta e ceea ce-și dorește el? Ca o vreme să sară de la o fată la alta? Nu vreau să fiu una dintre fetele alea.

— Sincer, nu prea cred c-ai putea fi una dintre fetele alea, îi zic, dar ai dreptate.

Rămânem tăcuți preț de câteva secunde, amândoi privind în gol spre apa care se zbugiumă dedesubt.

— Vei fi un instructor bun, spune ea. Pe mine m-ai ajutat enorm.

— Mulțumesc!

— *Aici erați!* strigă Zeke din spatele nostru. Ține de gât o sticlă mare cu un lichid maroniu în ea. Veniți! Am găsit ceva!

Shauna și cu mine ne uităm unul la celălalt și ridicăm din umeri, apoi îl urmăm spre ușa de pe partea cealaltă a Carierei, cea prin care am intrat după ce am sărit în plasă. Dar, în loc să ne conducă spre plasă, el ne duce pe altă ușă — încuietoarea este lipită cu bandă adezivă — și spre un coridor întunecat, care dă spre un șir de trepte.

— Ar trebui să iasă... Au!

— Îmi pare rău, n-am știut că ne oprim, zice Shauna.

— Stai, aproape am reușit...

El deschide o ușă, lăsând să pătrundă o lumină slabă, care ne ajută să vedem unde ne aflăm. Suntem pe partea cealaltă a prăpastiei, la câțiva metri deasupra apei. Deasupra noastră, Cariera pare să nu se mai sfârșească, iar oamenii care se învârt pe lângă parapet sunt mici și negri, imposibil de deslușit de la distanță.

Râd. Zeke tocmai ne-a condus spre un alt moment de rebeliune, probabil fără să intenționeze asta.

— Cum ai găsit locul ăsta? îl întreabă Shauna surprinsă, în timp ce sare pe una dintre stâncile mai joase.

Acum, că sunt aici, văd o cărăruie care ne-ar putea duce de partea cealaltă a prăpastiei, în cazul în care am vrea să ne plimbăm pe acolo.

— Fata aia, Maria, zice Zeke. Mama ei lucrează la întreținerea prăpastiei. Nu știam că există o astfel de meserie, dar se pare că există.

— Te mai vezi cu ea? întrebă Shauna, încercând să pară nonșalantă.

— Nee, face Zeke. De fiecare dată când eram cu ea, mă rodea dorința să mă întorc la prietenii mei. Țsta nu-i un semn bun, nu-i așa?

— Nu, concluzionează Shauna, care pare mai veselă ca înainte.

Mă las cu mai multă precauție pe stânca pe care stă Shauna în picioare. Zeke se așază alături de ea, deschizând sticla și făcând-o să circule.

— Am auzit că nu mai candidezi pentru postul de lider, îmi zice Zeke atunci când îmi dă sticla. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva de băut.

— Mda, îi spun, apoi iau o gură.

— Consideră acest act de beție în public un mare ... Face un gest obscen spre tavanul de deasupra Carierei. Știi tu, pentru Max și Eric.

Și pentru Evelyn, gândesc eu, luând încă o înghițitură.

— Când nu antrenez novici, voi lucra în camera de control, îi spun.

— Grozav! zice Zeke. Va fi bine să am un prieten acolo. Acum nimeni nu vorbește cu mine.

— Parcă aș fi eu în fosta facțiune, spun, râzând. Imaginează-ți o pauză întreagă la prânz în care nu te bagă nimeni în seamă.

— Vai! face Zeke. Păi, în cazul ăsta, pun pariu că acum ești fericit că te afli aici.

Iau din nou sticla, mai beau niște alcool înțepător și mă șterg la gură cu dosul palmei.

— Mda, îi spun. Așa e!

Dacă facțiunile se deteriorează, după cum ar vrea mama să cred, asta nu e un loc rău din care să le privesc cum se destramă. Cel puțin aici am prieteni care să-mi țină companie în timp ce se va petrece asta.

E imediat după lăsarea întinericului și nu am o glugă pentru a-mi ascunde chipul în timp ce trec în fugă prin zona celor fără facțiune, aflată la granița pe care o împarte cu sectorul Abnegației. Trebuia să mă duc la școală să-mi iau lucrurile, dar acum îmi amintesc unde mă aflu și încotro alergam în acea zi în care am intrat în depozitul celor fără facțiune, în căutarea unui tăciune care se stingea.

Ajung la ușa pe care am ieșit atunci când am plecat și ciocănesc. Aud vocile de dincolo și simt mirosul care plutește pe una dintre ferestrele deschise, pe unde iese fumul în alee. Aud niște pași, ca și cum o persoană vine să vadă cine bate la ușă.

De data asta, bărbatul e îmbrăcat într-un tricou roșu din Prietenie și o pereche de pantaloni negri din Neînfricare. Are un prosop indelat în buzunarul de la spate, același ca data trecută când am vorbit cu el. Deschide ușa puțin, doar cât să se uite la mine.

— Ei bine, ia te uită cine a făcut o schimbare! spune el, ochindu-mi hainele de Neînfricat. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? Ți-a fost dor de compania mea?

— Ai știut că mama trăia atunci când ne-am întâlnit, îi spun. Așa m-ai recunoscut, deoarece ai petrecut ceva timp alături de ea. Știai despre inerția care o adusese în Abnegație, fiindcă îți povestise ea.

— Mda, recunoaște bărbatul. N-am crezut că era treaba mea să fiu eu cel care să-ți spună că era în viață. Ești aici ca să pretinzi scuze sau ce?

— Nu, îi spun. Am venit aici să-ți înmânez un mesaj. Vrei, te rog, să i-l dai?

— Da, cum să nu, ne vedem peste câteva zile.

Vâr mâna în buzunar și scot o bucată de hârtie împăturită. I-o întind.

— Poți s-o citești, nu-mi pasă, îi spun. Și... mulțumesc.

— N-ai pentru ce, zice el. Vrei să intri? Eaton, începi să semeni mai mult cu noi decât cu ei.

Scutur din cap.

Pornesc pe alee și, înainte să cotesc pe după colț, îl văd despăturind biletul pentru a citi ce scrie în el.

Evelyn,

Într-o bună zi. Nu acum.

— 4

P.S. Mă bucur că n-ai murit.

TRĂDĂTORUL

[The text on this page is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a chapter or section of a book.]

UN NOU AN, o nouă Zi pentru Vizite.

În urmă cu doi ani, când eram novice, m-am prefăcut că Ziua mea pentru Vizite nu a existat, ascunzându-mă în sala de antrenamente, cu un sac de box. Am stat acolo atât de mult timp, încât multe zile după aceea am mirosit a praf și sudoare. Anul trecut, când, pentru prima oară, i-am antrenat pe novici, am procedat la fel, cu toate că Zeke și Shauna m-au invitat să-mi petrec ziua împreună cu familiile lor.

Anul ăsta am lucruri mai importante de făcut decât să lovesc un sac de box sau să mă plâng de familia mea disfuncțională. Am să mă duc în camera de control.

Trec prin Carieră, ferindu-mă de reuniunile pline de lacrimi și hohote de râs. Familiile se pot reuni în Ziua pentru Vizite, chiar dacă fac parte din facțiuni diferite, însă, cu timpul, încetează să mai vină. La urma urmei, „facțiunea înaintea sângelui”. Cele mai multe veșminte amestecate pe care le văd le aparțin familiilor transferaților: sora Erudită a lui Will e îmbrăcată în albastru deschis, iar părinții lui Peter, care sunt din Candoare, sunt îmbrăcați în negru și alb. Preț de câteva secunde îi studiez pe părinții lui și mă întreb dacă ei au fost cei

care l-au făcut să fie așa. Însă bănuiesc că de cele mai multe ori nu poți explica în acest mod felul oamenilor de-a fi.

Se presupune că am o misiune, însă mă opresc lângă prăpastie, lipindu-mă de parapet. Pe apă plutesc bucățele de hârtie. Acum, că știu unde se află treptele decupate în piatra de pe peretele opus, le văd imediat, la fel și intrarea ascunsă care duce spre ele. Surâd, gândindu-mă la nopțile pe care le-am petrecut pe acele stânci împreună cu Zeke sau Shauna, uneori vorbind și alteori stând liniștiți și ascultând apa curgând.

Aud niște pași și privesc peste umăr. Tris se îndreaptă spre mine, la brațul unei femei din Abnegație. Natalie Prior. Îmlemnesc, dorindu-mi cu disperare să dispar de-aici — dacă Natalie știe cine sunt și de unde vin? Dacă îi scapă porumbelul, aici, înconjurați fiind de toți acești oameni?

Nu e cu puțință să mă recunoască. Nu arăt deloc ca băiatul pe care ea îl cunoștea, deșirat, gârbovit și îngropat în veșminte.

Când e suficient de aproape, întinde mâna spre mine.

— Bună ziua! Numele meu este Natalie. Sunt mama lui Beatrice.

Beatrice. Numele ăsta nu i se potrivește deloc.

Îi strâng mâna lui Natalie și i-o scutur. Nu mi-a plăcut niciodată acest gest al Neînfricaților. E mult prea imprevizibil — nu știi niciodată cât de tare trebuie să strângi mâna, de câte ori să o scuturi.

— Four, spun eu. Încântat să vă cunosc.

— Four, repetă Natalie, zâmbind. E o poreclă?

— Da, îi răspund, după care schimb subiectul. Fata dumneavoastră se descurcă bine aici. I-am supravegheat pregătirea.

— Mă bucur s-o aud. Știu câteva lucruri despre inițierea Neînfricaților și eram îngrijorată pentru ea.

Arunc o privire spre Tris. S-a îmbujorat și pare fericită, ca și când vizita mamei îi prinde bine. Abia acum observ cu adevărat cât de tare s-a schimbat de când am văzut-o prima dată, coborând pe platforma de lemn, arătând fragilă, ca și când impactul cu plasa ar fi trebuit s-o spulbere. Acum nu mai pare fragilă, cu urmele de vânătăi de pe față și cu noua postură echilibrată, ca și când ar fi pregătită de orice.

— Nu trebuie să vă faceți griji, îi spun lui Natalie.

Tris își mută privirea în altă parte. Cred că e în continuare supărată pe mine pentru felul în care i-am ciupit urechea cu acel cuțit. Nici nu o învinovățesc cu adevărat.

— Nu știu din ce motiv îmi pari cunoscut, Four, zice Natalie.

L-aș lua drept un comentariu inofensiv, însă se uită la mine de parcă m-ar țintui cu privirea, făcându-mă să nu mă simt în largul meu.

— Nu pot să-mi imaginez care ar fi, spun eu, pe cât de rece pot. Nu am obiceiul să mă asociez cu cei din Abnegație.

Nu reacționează așa cum mă așteptam, cu surprindere, teamă sau mânie. Pur și simplu râde.

— Puțini o fac, în zilele noastre. N-o iau ca pe ceva personal.

Dacă ea chiar mă recunoaște, nu pare dornică s-o spună cu voce tare. Încerc să mă relaxez.

— Ei bine, vă las să vă bucurați de reîntâlnire, îi spun.

Pe ecranul meu, imaginile camerelor de supraveghere se schimbă de la holul principal al Turlei până la gaura înconjurată de cele patru clădiri — intrarea novicilor în sediul Neînfricării. În jurul găurii s-au adunat câțiva oameni, care intră și ies din ea, presupun că pentru a testa plasa.

— Nu te dai în vânt după Ziua pentru Vizite?

Supraveghetorul meu, Gus, stă lângă mine, sorbind dintr-o cană de cafea. Nu e foarte bătrân, însă are un început de chelie în creștet. Restul părului și-l tunde scurt, ba chiar mai scurt decât al meu. Lobii urechilor sunt întinși în jurul unor discuri mari.

— Nu credeam c-am să te mai văd până la finalizarea inițierii.

— Mă gândeam să fac ceva productiv.

Pe ecran, toți oamenii ies din gaură și se dau la o parte, așezându-se cu spatele rezemat de peretele uneia dintre clădiri. O siluetă întunecată se apropie de marginea acoperișului, aleargă câțiva pași și sare. Simt un gol în stomac, de parcă eu sunt acela care cade, iar silueta dispare sub asfalt. Nu o să mă obișnuiesc niciodată să văd asta.

— Se pare că se distrează de minune, zice Gus, luând din nou o gură de cafea. Ei bine, ești întotdeauna bine-venit să muncești, chiar și atunci când nu ești trecut în program, dar, Four, nu văd nimic rău să ieși și tu din când în când să te distrezi.

— Mi s-a mai zis, bombăn eu, în timp ce el se îndepărtează.

Arunc o privire prin camera de control. E aproape goală — în Ziua pentru Vizite, numai câtorva oameni li se cere să lucreze, de regulă celor mai în vârstă. Gus stă aplecat deasupra ecranului. Alți doi angajați stau de-o parte și de alta a lui, analizând filmările cu căștile puse doar pe jumătate peste urechi. Și mai sunt și eu.

Tastez o comandă, scoțând filmările pe care le-am salvat săptămâna trecută. Îl înfățișează pe Max în biroul său, stând la calculator. Apasă tastele cu degetul arătător, luându-i de fiecare dată câteva secunde bune să o găsească pe cea potrivită. Cei mai mulți Neînfricați nu știu cum să scrie la calculator, mai ales Max, despre care am aflat că și-a petrecut cel mai mult timp patrulând cu o armă în mână prin sectorul celor fără facțiune — probabil nu s-a gândit niciodată că va fi nevoie să folosească un calculator. Mă apropii de ecran, pentru a mă asigura că numerele pe care le-am scris mai devreme sunt aceleași. Dacă sunt, atunci înseamnă că am parola lui Max în buzunar, pe o bucățică de hârtie.

Încă de când mi-am dat seama că Max lucra îndeaproape cu Jeanine Matthews și am început să suspectez că ei au avut ceva de-a face cu moartea lui Amar, am tot căutat o metodă de a investiga mai amănunțit. L-am văzut într-o zi în timp ce-și scria parola, așa că eu zic că am găsit-o.

084628. Da, numerele par să se potrivească. Aduc din nou pe ecran transmisiunile live ale camerelor de supraveghere și le verific pe fiecare în parte, până ce le găsesc pe cele care înfățișează biroul lui Max și coridorul de lângă. Apoi tastez o comandă pentru a scoate din rotație transmisiunea biroului

lui Max, astfel încât Gus și ceilalți să n-o vadă; va apărea numai pe ecranul meu. Filmările de pe toată suprafața orașului sunt mereu împărțite în funcție de câți oameni se află în camera de control, așa încât să nu avem cu toții aceleași transmisiuni. Se presupune că avem voie să scoatem anumite camere din rotația generală numai pentru câteva secunde, în cazul în care avem nevoie să studiem mai bine ceva ce ni se pare în neregulă. Sper că nu-mi va lua prea mult. Ies pe furiș din camera de control și mă îndrept spre ascensoare.

Acel nivel al Turlei e aproape pustiu — toată lumea e plecată. Asta înseamnă că-mi va fi ușor să mă desfășor. Duc liftul la etajul al zecelea și pornesc liniștit spre biroul lui Max. Am descoperit că, atunci când te furișezi undeva, e mai bine să nu arăți de parcă ai face asta. În timp ce merg, lovesc cu mâna stick-ul USB din buzunar și cotesc spre biroul lui Max.

Împing ușa cu vârful pantofului — astăzi, mai devreme, după ce m-am asigurat că el plecase spre Carieră să înceapă pregătirile pentru vizite, m-am furișat aici și am lipit cu bandă adezivă limba clanței. Închid ușa încet în urma mea, fără să aprind luminile, și mă las pe vine lângă birou. Nu vreau să mișc scaunul pentru a mă așeza în el; nu vreau ca atunci când el se întoarce să vadă că este schimbat ceva din încăpere.

Ecranul se deschide și îmi cere parola. Îmi simt gura iască. Scot hârtia din buzunar și o netezesc pe birou, după care tastez: 084628.

Ecranul se schimbă. Nu-mi vine să cred că a funcționat.

Grăbește-te! Dacă Gus descoperă că am dispărut, că mă aflu aici, nu știu ce-am să-i spun, ce scuză verosimilă i-aș putea oferi. Introduc stick-ul USB și transfer programul pe care

l-am instalat mai devreme acolo. Am rugat-o pe Lauren, unul dintre oamenii de la departamentul tehnic al Neînfricaților și colega mea de inițiere, să-mi dea un program care să facă un calculator să cloneze datele celuiilalt, sub pretextul că voiam să-i fac o farsă lui Zeke la locul de muncă. S-a bucurat să-mi dea o mână de ajutor — un alt lucru pe care l-am descoperit e că Neînfricații se dau în vânt după farse și nu prea pun sub semnul întrebării ceea ce spui.

În doi timpi și trei mișcări, programul e instalat și ascuns undeva în calculatorul lui Max, într-o zonă pe care știu sigur că n-o să-și bată capul s-o acceseze. Bag stick-ul înapoi în buzunar, împreună cu bucata de hârtie pe care e scrisă parola, și ies din birou fără să-mi las amprente pe sticla ușii.

A fost ușor, gândesc în sinea mea, în timp ce mă îndrept din nou spre ascensor. Conform ceasului meu, mi-a luat doar cinci minute. Dacă cineva mă ia la întrebări, aș putea pretinde c-am fost la baie.

Însă, când mă întorc în camera de control, Gus stă așezat la calculatorul meu, studiind atent ecranul.

Îngheț pe loc. Oare de când e acolo? M-a văzut pătrunzând în biroul lui Max?

— Four, spune Gus pe un ton serios. De ce ai izolat această filmare? Nu avem voie să scoatem transmisiunile din rotație, știi asta.

— Eu...

Minte-l! Minte-l acum!

— Credeam c-am văzut ceva, concluzionez eu într-un mod jalnic. Avem voie să izolăm transmisiunile dacă vedem ceva ieșit din comun.

Gus se apropie de mine.

— Așadar, zice el, de ce te-am văzut adineauri ieșind de pe acel coridor?

Gesticulează spre coridorul de pe ecranul meu. Simt un nod în gât.

— Mi s-a părut c-am văzut ceva, așa că m-am dus sus să investighez, îi explic eu. Îmi cer scuze, voiam să mă mișc puțin.

Mă privește lung, mușcându-și interiorul obrazului. Eu nu fac nicio mișcare și nici nu-mi mut privirea în altă parte.

— Dacă mai vezi vreodată ceva ieșit din comun, urmează protocolul. Îl raportezi supraveghetorului tău, care e ... cine?

— Tu, spun eu, oftând puțin.

Nu-mi place să fiu tratat cu superioritate.

— Corect. Văd că *poți* să ții pasul, zice el. Zău așa, Four, după mai bine de un an petrecut aici, n-ar trebui să existe atât de multe nereguli în felul în care îți desfășori activitatea. Avem niște reguli foarte clare și tu nu trebuie decât să le respecti. E ultimul avertisment. Ne-am înțeles?

— Sigur, spun eu.

Am fost admonestat de câteva ori când am scos transmisiunile din rotație pentru a urmări întrunirile cu Jeanine Matthews și Max sau cu Max și Eric. Nu mi-au furnizat niciodată informații folositoare și era cât pe ce să fiu prins aproape de fiecare dată.

— Perfect, zice el, înveselindu-se puțin. Mult noroc cu no-
vicii. Anul ăsta te-ai ales din nou cu transferații?

— Da, îi răspund. Lauren i-a luat pe cei născuți Neînfricați.

— Ah, păcat! Speram să faci cunoștință cu surioara mea, îmi zice Gus. Dacă aș fi în locul tău, aș face ceva pentru a mă relaxa. Noi ne descurcăm aici. Trebuie doar să dai drumul la camera aia înainte să pleci.

Se întoarce la calculatorul său și eu îmi relaxez maxilarul. Nu mi-am dat seama că îmi încheștasem dinții. Cu mușchii feței zvâcnindu-mi, închid calculatorul și ies din camera de control. Nu-mi vine să cred c-am scăpat basma curată din asta.

Acum, cu acest program instalat pe computerul lui Max, îi pot verifica din intimitatea relativă a camerei de control toate fișierele. Pot afla cu exactitate ce pun la cale el și Jeanine Matthews.

În acea seară, visez că mă plimb pe culoarele Turlei și că sunt singur, însă coridoarele nu se mai sfârșesc și priveliștea de pe ferestre nu se schimbă: liniile de tren înălțate cotesc spre clădirile înalte și soarele e acoperit de nori. Mă simt de parcă am mers câteva ore bune, iar când mă trezesc brusc, e ca și când nici măcar n-am apucat să pun geană pe geană.

Apoi aud o bătaie la ușă și o voce strigând:

— Deschide!

Ăsta pare mai degrabă a fi un coșmar, nu somnul plictisitor de care tocmai am scăpat — sunt sigur că soldații Neînfrigați au venit la ușa mea pentru că au aflat că sunt Divergent, sau că îl spionez pe Max, sau că în ultimul an am păstrat legătura cu mama mea, care face parte dintre cei fără facțiune. Toate lucrurile care mă etichetează drept un „trădător al facțiunii”.

Soldații Neînfricați au venit să mă omoare — însă, în timp ce mă îndrept spre ușă, îmi dau seama că, dacă au venit pentru asta, nu ar face atât de multă gălăgie pe culoar. Și, în plus, asta e vocea lui Zeke.

— Zeke! exclam eu când deschid ușa. Ai luat-o razna? E miezul nopții!

Are câteva broboane de sudoare pe frunte și încearcă să-și recapete răsuflarea. Probabil c-a fugit până aici.

— Eram în tura de noapte la camera de control, îmi explică el. S-a întâmplat ceva în dormitorul transferaților.

Dintr-un anume motiv, primul meu gând e la ea, la ochii ei mari care mă privesc lung în amintirile mele.

— Poftim? fac eu. Cu cine?

— Îți zic pe drum.

Mă încalț și îmi trag jacheta, apoi îl urmez pe culoar.

— Tipul ăla Erudit. Blondul, îmi povestește Zeke.

Răsufu ușurat. Nu e ea. Ei nu i s-a întâmplat nimic.

— Will?

— Nu, celălalt.

— Edward.

— Da, Edward. A fost atacat. Înjunghiat.

— A murit?

— Nu. L-au înjunghiat în ochi.

Mă opresc.

— În ochi?

Zeke încuviințează din cap.

— Cui i-ai spus?

— Supraveghetorului de noapte. El s-a dus să-i spună lui Eric, iar Eric i-a zis că se ocupă el de asta.

— Mda, sigur...

Cotesc la dreapta, îndepărtându-mă de dormitorul transferaților.

— Unde te duci? întreabă Zeke.

— Edward e deja la infirmerie? îl întreb în timp ce merg cu spatele.

Zeke dă din cap a încuviințare.

— Atunci, mă duc să-l văd pe Max.

Complexul Neînfricaților nu e atât de mare încât să nu știu unde locuiesc oamenii. Apartamentul lui Max e îngropat adânc în culoarele subterane ale complexului, aproape de o ușă care se dă direct spre liniile de tren de afară. Mă îndrept spre ea, urmând lămpile albastre de urgență care funcționează datorită generatorului nostru solar.

Bat cu pumnul în ușa de metal, trezindu-l pe Max în același fel în care Zeke m-a trezit pe mine. Câteva secunde mai târziu, deschide brusc ușa, desculț și cu ochii bulbucați.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Unul dintre novicii mei a fost înjunghiat în ochi.

— Și tu ai venit aici? L-a informat cineva pe Eric?

— Mda. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Pot să intru?

Nu aștept să-mi răspundă — trec pe lângă el și intru în camera de zi. El aprinde luminile, scoțând la iveală cel mai dezordonat spațiu de locuit pe care l-am văzut vreodată — pahare și farfurii murdare împrăștiate pe masa de cafea, toate pernele canapelei în neorânduială, podeaua cenușie din cauza prafului.

— Vreau ca inițierea să fie cum era înainte ca Eric să o fi făcut mai competitivă, îi spun, și nu-l mai vreau în sala mea de antrenament.

— Doar nu crezi acum că acel novice a fost rănit din vina lui Eric, spune Max, încrucișându-și brațele la piept. Sau că ai dreptul să pretinzi lucruri.

— Ba da, e vina lui, firește că e vina lui! spun eu răspicat. Dacă ei nu s-ar lupta pentru doar zece locuri, n-ar fi atât de sperați încât să se atace unii pe alții! I-a învrăjbit atât de tare, încât e normal ca la un moment dat lucrurile să explodeze!

Max e tăcut. Pare enervat, dar nu-mi spune că sunt ridicol, ceea ce înseamnă ceva.

— Nu crezi că ar trebui să fie tras la răspundere novicele care a comis acest atac? mă întreabă Max. Nu crezi că mai degrabă ar trebui să-l învinuim pe el sau pe ea, și nu pe Eric?

— Firește că el... ea... oricine a făcut-o... ar trebui să fie tras la răspundere, îi zic lui Max. Însă asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Eric...

— Nu poți fi sigur de ceea ce afirmi, mă întrerupe Max.

— O pot afirma cu siguranța unei persoane înțelepte.

— Eu nu sunt înțelept?

Vocea îi este groasă, periculoasă și, brusc, îmi aduc aminte că Max nu e doar un lider Neînfricat care mă place din cine știe ce motiv inexplicabil — el e liderul Neînfricat care lucrează îndeaproape cu Jeanine Matthews, cel care l-a ales pe Eric, cel care probabil a avut de-a face cu moartea lui Amar.

— Nu asta am vrut să spun, îi răspund eu, încercând să rămân calm.

— Ar trebui să-ți alegi cu grijă cuvintele, mă sfătuiește Max, apropiindu-se de mine. Altminteri, oamenii vor începe să creadă că-ți insultă superiorii.

Nu-i răspund. Se apropie și mai tare de mine.

— Sau vor pune sub semnul întrebării valorile facțiunii tale, adaugă el, iar ochii săi injectați zboară spre umărul meu, unde flăcările tatuajului pe care mi l-am făcut se ițesc de sub gulerul tricoului.

Am ținut ascunse cele cinci simboluri ale facțiunii care îmi acoperă șira spinării încă de când mi le-am făcut, dar, dintr-un anume motiv, în acest moment, sunt îngrozit că Max știe despre ele, despre ce semnifică ele — că nu sunt un membru Neînfricat perfect; că sunt o persoană care consideră că trebuie să prețuim mai multe virtuți; că sunt Divergent.

— Ai avut șansa de a deveni un lider Neînfricat, îmi zice Max. Poate c-am fi putut evita acest incident dacă n-ai fi dat înapoi ca un laș. Dar ai făcut-o. Așa că acum trebuie să suporti consecințele.

Chipul îi arată vârsta. Are riduri pe care nu le avea anul trecut, sau acum doi ani, iar pielea lui a căpătat o tentă maro-cenușie, ca și când ar fi fost acoperită de cenușă.

— Eric s-a implicat în inițiere din cauză tu ai refuzat anul trecut să-i urmezi ordinele ...

Anul trecut, în sala de antrenament, am oprit toate luptele înainte ca rănilor să devină prea severe, în pofida ordinei lui Eric conform căreia o persoană are voie să se oprească doar atunci când nu mai poate continua. Drept urmare, aproape că mi-am pierdut postul de instructor de inițiere; mi-ar fi fost luat, dacă nu ar fi intervenit Max.

— ...și am vrut să-ți ofer o nouă șansă pentru a îndrepta lucrurile, ținându-te sub supraveghere, îmi spune Max. Nu e bine nici așa. Ai mers prea departe.

Sudoarea pe care am acumulat-o venind înapoi a devenit rece. El face un pas în spate și deschide din nou ușa.

— Ieși din apartamentul meu și descurcă-te cu novicii tăi! îmi poruncește Max. Și să nu te mai văd vreodată călcând strâmb.

— Da, domnule, spun încet, după care ies.

Mă duc să-l văd pe Edward la infirmerie imediat ce se crapă de ziuă, când soarele răsare, scânteind prin tavanul de sticlă al Carierei. Capul îi este înfășurat în bandaje albe, iar el nu se mișcă și nici nu vorbește. Nu-i spun nimic, ci pur și simplu stau lângă el și privesc minutele trecând pe ceasul de pe perete.

Am fost tare prost. Credeam că eram invincibil, că dorința lui Max de a mă face lider nu avea să se clatine, că el avea o oarecare încredere în mine. N-ar fi trebuit să mă las dus de nas. Tot ceea ce își dorea Max era să aibă un pion — asta mi-a spus mama.

Nu pot fi un pion. Însă nu știu ce altceva aș trebui să fiu.

Scenariul pe care Tris Prior îl inventează e straniu și aproape frumos, cu cerul galben-verzui și cu iarba uscată care se întinde pretutindeni.

Să urmărești simularea fricii unei alte persoane e un lucru bizar. Intim. Nu mă simt bine când trebuie să-i forțez pe alții să fie vulnerabili, chiar dacă acei oameni nu-mi sunt pe plac.

Toate ființele umane au dreptul să dețină secrete. În timp ce urmăresc rând pe rând temerile novicilor mei, am senzația că pielea îmi este frecată cu șmirghelul.

În simularea lui Tris, iarba uscată e complet nemișcată. Dacă aerul nu ar fi neclintit, aș zice că e un vis, nu un coșmar — însă aerul inert semnifică doar un singur lucru pentru mine, și anume, o furtună iminentă.

O umbră se mișcă pe deasupra ierbii și o pasăre neagră, mare, îi aterizează pe umăr, înfigându-și ghearele în tricoul ei. Burițele degetelor mă furnică, aducându-mi aminte cum i-am atins umărul când ea a intrat în sala de simulare, cum i-am dat părul la o parte de pe gât pentru a o injecta. Tâmpit. Neglijent.

Ea lovește cu putere pasărea neagră și, apoi, totul se petrece simultan. Tunetele bubuie; cerul se înnegurează, dar nu cu nori de furtună, ci cu *păsări*, un stol imposibil de mare, mișcându-se la unison, precum multe dintre părțile aceleiași minți.

Sunetul țipătului ei e cel mai groaznic sunet din lume, un sunet disperat — are nevoie disperată de ajutor și eu sunt disperat să o ajut, cu toate că știu că ceea ce văd nu e real, știu asta. Ciorile continuă să vină, neînduplecate, împrejmuind-o, îngropând-o de vie în penele întunecate. Ea strigă după ajutor, iar eu nu pot să o ajut și nu vreau să văd asta, nu vreau să mai văd nici măcar o secundă în plus.

Dar, apoi, începe să se miște, schimbându-și poziția și întinzându-se pe iarbă, liniștindu-se, relaxându-se. Dacă acum mai simte durere, nu o arată; pur și simplu închide ochii și se predă, iar asta e cumva mult mai rău decât țipetele ei.

Și pe urmă totul se termină.

Se ridică brusc în scaunul de metal, lovindu-se cu mâinile pentru a alunga păsările, cu toate că ele au dispărut acum. Apoi se ghemuiește și își ascunde chipul.

Întind mâna pentru a o atinge pe umăr, pentru a o consola, însă ea mă lovește cu putere peste mână.

— Nu mă atinge!

— Gata, gata, îi spun, strâmbându-mă — căci lovește mai tare decât crede.

Ignor durerea și îmi trec o mână peste părul ei, deoarece sunt tâmpit, și acest lucru e nepotrivit, și eu sunt tâmpit...

— Tris.

Ea nu face decât să se legene, încercând să se liniștească.

— Tris, o să te duc înapoi în dormitor, bine?

— Nu! Ei nu trebuie să mă vadă... nu așa...

Asta creează noul sistem al lui Eric: o ființă umană curajoasă tocmai și-a învins una dintre cele mai dificile temeri în mai puțin de cinci minute, un chin care celor mai mulți oameni le ia pe puțin de două ori mai mult, însă ei îi este teamă să iasă pe culoar, să fie văzută drept slabă sau vulnerabilă. Tris este Neînfricată, însă această facțiune nu mai e cu adevărat Neînfricată.

— Of, calmează-te, îi spun, mai iritat decât intenționam. Te scot pe ușa din spate.

— N-am nevoie să mă...

Văd că mâinile îi tremură în timp ce scutură din cap pentru a-mi refuza oferta.

— Prostii! îi spun.

O iau de mână și o ajut să se ridice în picioare. Se șterge la ochi în timp ce mă îndrept spre ușa din spate. Acum ceva

timp, Amar m-a scos și pe mine pe ușa asta și a încercat să mă conducă înapoi în dormitor, chiar și atunci când eu nu voiam s-o facă, așa cum probabil nici ea nu vrea s-o fac. Cum e cu puțință să trăiești aceeași poveste de două ori, din perspective diferite?

Își smulge brațul din mâna mea și se întoarce cu fața spre mine.

— De ce mi-ai făcut una ca asta? Care a fost rostul, hm? N-am știut că, atunci când am ales să vin la Neînfricare, m-am înscris la săptămâni de tortură!

Dacă ar fi fost altcineva, oricare alt novice, până acum aș fi țipat de vreo câteva ori la ea pentru insubordonare. M-aș fi simțit amenințat de asalturile constante asupra persoanei mele și aș fi încercat să-i nimicesc răbufnirile cu o atitudine dură, așa cum am procedat cu Christina în prima zi a inițierii. Însă Tris și-a câștigat respectul meu când a sărit prima în plasă; când m-a provocat la prima masă pe care a luat-o aici; când nu s-a lăsat demoralizată de răspunsurile mele acide la întrebările pe care mi le puneă; când i-a luat apărarea lui Al și m-a privit drept în ochi în timp ce aruncam cu cuțite spre ea. Ea nu e subordonata mea, n-ar putea fi.

— Credeai că e ușor să învingi lașitatea? o întreb.

— Aici nu e vorba despre învingerea lașității! Lașitatea e cum te hotărăști să fii în viața reală, iar în viața reală nu ajung să fiu ciugulită de ciori, Four!

Începe să plângă, însă sunt prea uimit de ceea ce tocmai a spus pentru ca lacrimile ei să mă facă să mă simt stânjenit. Ea nu învață lecțiile pe care Eric vrea ca ea să le învețe. Ea învață lucruri diferite, lucruri mai înțelepte.

— Vreau să mă duc la mine acasă, mă anunță.

Știu unde se află camerele de supraveghere de pe acest culoar. Sper că nu a înregistrat niciuna ceea ce tocmai a zis ea.

— Să înveți cum să gândești când ești în toiul fricii e o lecție pe care toată lumea, inclusiv familia ta de Bățoși, are nevoie s-o învețe, îi spun eu.

Mă îndoiesc de foarte multe lucruri din inițierea Neînfricaților, însă nu și de simulările fricilor; ele reprezintă cea mai sinceră metodă pentru ca o persoană să se confrunte cu propriile temeri și să le înfrângă, mult mai sinceră decât aruncarea cuțitelor sau decât luptele.

— Asta e ce încercăm noi să vă învățăm. Dacă tu nu poți să înveți, atunci e cazul să te cari naibii de-aici, fiindcă așa nu te vrem.

Sunt dur cu ea, pentru că știu că poate suporta. Și, de asemenea, pentru că nu știu să fiu altfel.

— Dar încerc. Totuși, am eșuat. Eșuez.

Aproape că-mi vine să râd.

— Cât timp crezi că ți-ai petrecut în halucinația aia, Tris?

— Nu știu, îmi răspunde. O jumătate de oră?

— Trei minute, îi spun. Ai ieșit de trei ori mai repede decât ceilalți novici. Orice-ai fi, oricum nu ești un eșec.

S-ar putea să fii Divergentă, gândesc în sinea mea. Dar nu a făcut nimic pentru a schimba simularea, așa că poate nu e. Poate că e doar vitează.

Îi zâmbesc.

— Măine o să te descurci mai bine. Ai să vezi.

— Măine?

Acum e mai liniștită. O ating pe spate, chiar între omoplați.

— Cu ce a fost prima ta halucinație? mă întreabă ea.

— N-a fost un „ce”, ci mai degrabă un „cine”.

În timp ce-i spun asta, cred c-ar fi fost mai bine să-i povestesc despre primul obstacol din peisajul fricii mele, teama de înălțimi, cu toate că nu la asta se referea când mi-a pus întrebarea. Când mă aflu în compania ei, nu pot controla ceea ce spun, așa cum se întâmplă când sunt printre alți oameni. Spun lucruri vagi, întrucât asta e tot ce pot face pentru a nu începe să turui vrute și nevrute, căci mintea mi se zăpăcește când îi simt trupul prin tricou.

— Nu e important, adaug.

— Și acum ai trecut peste frica asta?

— Încă nu.

Am ajuns la ușa dormitorului. Drumul n-a fost niciodată mai scurt. Îmi vâr mâinile în buzunare, astfel încât să nu fac din nou vreo prostie cu ele.

— Poate că n-o să trec niciodată.

— Prin urmare, ele nu dispar?

— Uneori, da. Și uneori sunt înlocuite de altele noi. Dar esențialul nu e să fii fără frică. Așa ceva e imposibil. E să înveți cum să-ți controlezi frica și cum să te eliberezi de ea, *asta* e esențialul.

Ea încuviințează din cap. Nu știu pentru ce anume a venit aici, dar, dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că a ales Neînfricarea pentru libertatea pe care o oferă. Abnegația ar fi înăbușit scânteia din ea, până ce s-ar fi stins. Neînfricării, cu toate cusururile lor, au transformat scânteia într-o flacără.

— Oricum, temerile tale rareori sunt așa cum par ele în simulare.

— Adică?

— Păi, ție chiar ți-e frică de ciori? o întreb, schițând un zâmbet. Când vezi o cioară, începi să țipi și-o iei la fugă?

— Nu. Cred că nu.

Se apropie de mine. Mă simțeam mai în siguranță când era mai mult spațiu între noi. Se apropie și mai tare și mă gândesc s-o ating, iar gura mi se face iască. Aproape niciodată nu gândesc așa despre oameni, despre fete.

— Așadar, de ce mi-e mie teamă de fapt? mă întreabă ea.

— Nu știu, îi răspund. Numai tu poți să știi.

— N-am știut c-o să fie atât de greu să devin Neînfricată.

Mă bucur că mă pot gândi și la altceva, nu numai la cât de ușor ar fi să-mi lipesc palma pe spatele ei arcuit.

— N-a fost dintotdeauna așa, din câte mi s-a spus. Adică, să devii Neînfricat.

— Ce s-a schimbat?

— Conducerea. Persoana care controlează stagiile de pregătire stabilește standardele comportamentului Neînfricaților. Acum șase ani, Max și alți lideri au schimbat metodele de pregătire, ca să le facă mai competitive și mai brutale, susținând că ar avea menirea să pună la încercare tăria candidaților. Iar prin asta a schimbat prioritățile Neînfricaților, a întregii facțiuni. Pariez că nu ghicești cine e noul protejat al liderilor.

Desigur, răspunsul corect vine imediat:

— Atunci, dacă tu ai fost pe primul loc din clasa ta la inițiere, Eric pe ce loc a fost?

— Pe-al doilea.

— Prin urmare, a fost a doua lor variantă pentru conducere. Iar tu ai fost prima.

E foarte perspicace. Nu știu sigur dacă am fost prima variantă, însă, în mod sigur, am fost o opțiune mult mai bună decât Eric.

— Ce te face să spui asta?

— Felul în care s-a purtat Eric, la cină, în prima seară. Era gelos, chiar dacă are ce și-a dorit.

Nu m-am gândit niciodată la Eric în felul ăsta. Gelos? De ce? Nu i-am luat niciodată nimic, nu am reprezentat niciodată o amenințare adevărată pentru el. El e cel care l-a atacat pe Amar, care m-a atacat mine. Dar poate că ea are dreptate — poate că nu am văzut niciodată cât de frustrat se simțea să fie pe locul al doilea după un transferat din Abnegație, după toată munca lui asiduă, sau că am fost favoritul lui Max pentru conducere, chiar și atunci când el a fost plasat aici special pentru a prelua rolul de lider.

Ea se șterge pe față.

— Se vede că am plâns?

Întrebarea mi se pare aproape amuzantă. Lacrimile i-au dispărut aproape la fel de repede pe cât au venit, iar chipul ei e din nou frumos, ochii uscați, părul neted. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic — ca și cum nu și-ar fi petrecut adineauri trei minute în care a fost copleșită de spaimă. E mai puternică decât eram eu.

— Hmm... Mă apropiu, glumind că o examinez, dar apoi nu mai e o glumă și sunt pur și simplu aproape de ea, respirând

același aer. Nu, Tris, îi spun. Arăți... Caut o expresie Neînfricată: Tare ca o stâncă.

Îmi surâde. Îi zâmbesc și eu.

— Hei! spune Zeke somnoros, sprijinindu-și capul în pumn. Vrei să-mi ții locul? Practic, ar trebui să-mi prind pleoapele cu bandă adezivă pentru a-mi ține ochii deschiși.

— Îmi pare rău, îi spun. Trebuie doar să utilizez un calculator. Știi că e doar ora nouă, nu?

El cască.

— Când sunt plictisit la culme, obolesc. Oricum, tura s-a terminat.

Îmi place camera de control pe timp de noapte. Nu există decât trei oameni care monitorizează transmisiunile, astfel încât în încăperea este liniște, cu excepția bâzâitului calculatoarelor. Prin ferestre văd doar o felie de lună; în rest e întuneric peste tot. E greu să-ți găsești liniștea la sediul Neînfricării, iar aici este locul unde o găsesc cel mai des.

Zeke se întoarce la ecranul lui. Eu mă așez la un calculator puțin mai departe de el și trag ecranul spre mine. Apoi mă loghez, folosind contul fals pe care l-am creat acum câteva luni, astfel încât nimeni să nu mă poată depista.

Odată logat, deschid programul de clonare care îmi permite să folosesc calculatorul lui Max de la distanță. Durează o secundă să pornească, însă, când se întâmplă, e ca și cum aș sta în biroul lui Max, folosind aceeași aparatură pe care o folosește el.

Lucrez repede, sistematic. El își etichetează dosarele folosind cifre, astfel încât nu știu ce conține fiecare. Cele mai

multe sunt nevinovate, liste de membri Neînfricați sau programe ale evenimentelor. Le deschid și le închid imediat.

Pătrund mai adânc în fișiere, dosar după dosar, iar apoi descopăr ceva bizar. O listă de provizii, însă acestea nu implică alimente sau materiale textile sau orice altceva m-aș aștepta să găsesc când vine vorba de viață mundană a Neînfricaților — lista cuprinde arme. Seringi. Și ceva numit *Ser D₂*.

Îmi închipui că într-un sigur caz ar avea nevoie Neînfricații să dețină atâtea arme: un atac. Dar împotriva cui?

Verific din nou camera de control și simt până și în cap cum îmi bubuie inima. Zeke joacă un joc pe calculator, pe care l-a creat chiar el. Al doilea operator din camera de control e lăsat într-o rână, cu ochii pe jumătate închiși. Al treilea amestecă leneș cu paiul în paharul de apă, privind într-un punct fix pe fereastră. Nimeni nu-mi dă atenție.

Deschid și alte fișiere. După câteva eforturi risipite în zadar, găsesc o hartă. Pe ea sunt înscrise litere și cifre, astfel încât, la început, nu-mi dau seama ce reprezintă.

Apoi deschid o hartă a orașului din baza de date a Neînfricaților pentru a le compara, și mă las pe spătarul scaunului când îmi dau seama care străzi sunt vizate pe harta lui Max.

Sectorul Abnegației.

Atacul va avea loc împotriva celor din Abnegație.

Desigur, ar fi trebuit să fie evident. Pe cine s-ar deranja Max și Jeanine să atace? Vendeta lui Max și Jeanine este îndreptată împotriva Abnegației și așa a fost dintotdeauna. Ar fi

trebuie să mă gândesc la asta atunci când Erudiții au lansat acea poveste despre tatăl meu, monstruosul soț și tată. Din câte îmi dau eu seama, e singurul lucru adevărat pe care l-au scris.

Zeke mă împunge cu piciorul în gambă.

— Tura s-a încheiat. Mergem la culcare?

— Nu, îi răspund. Simt nevoia să beau ceva.

Se înviorează în mod vizibil. Nu se întâmplă în fiecare zi să mă hotărâsc eu să-mi abandonez existența sterilă, retrasă, pentru o seară de răsfaț Neînfricat.

— Al tău sunt! zice el.

Închid programul, contul, totul. Încerc să las în urmă și informațiile despre atacul împotriva Abnegației, până când îmi voi da seama ce să fac în privința lor, însă asta nu-mi dă pace tot drumul până în lift, prin holul principal și pe aleile care duc către fundul Carierei.

Ies din simulare cu o senzație de greutate în stomac. Mă decuplez și mă ridic. Ea încă se reface după senzația de înec iminent, scuturându-și mâinile și inspirând adânc. O privesc preț de o clipă, neștiind cum să-i spună ceea ce trebuie să-i spun.

— Ce e? mă întreabă ea.

— Cum ai făcut asta?

— Ce să fac?

— Ai spart sticla.

— Nu știu.

Dau din cap și-i întind mâna. Ea se ridică fără probleme, dar îmi evită privirea. Verific colțurile încăperii în căutare de

camere de supraveghere. Există una exact acolo unde eram convins că este, chiar vizavi de noi. O apuc de cot și o scot din încăpere, spre un loc unde știu că nu suntem observați, în punctul mort dintre două camere de supraveghere.

— Ce e? mă întreabă iritată.

— Ești Divergentă, îi răspund.

Azi n-am fost foarte drăguț cu ea. Seara trecută am văzut-o împreună cu prietenii în zona prăpastiei, și un moment de rătăcire — sau trezie — m-a făcut să mă aplec prea tare pentru a-i spune că arăta bine. Sunt îngrijorat că am mers prea departe. Acum sunt și mai îngrijorat, însă din alte motive.

Ea a spart sticla. E Divergentă. E în pericol.

Mă privește lung.

Apoi se prăbușește de perete, adoptând un aer aproape convingător de nonșalanță.

— Ce-i aia Divergentă?

— Nu face pe proasta, o reped eu. Te-am bănuț și data trecută, dar acum e evident. Ai manipulat simularea: ești Divergentă. O să șterg filmarea, dar în afară de cazul în care vrei să ajungi *moartă* pe fundul prăpastiei, o să-ți dai seama cum să ascunzi asta pe perioada simulării! Și-acum, te rog să mă scuzi.

Mă întorc în sala de simulare, închizând ușa în urma mea. E ușor să șterg înregistrările — doar câteva apăsări de taste și gata, înregistrarea e ștearsă. Verific de două ori dosarul ei, asigurându-mă că singurul lucru care există acolo sunt datele de la primele simulări. Va trebui să născocesc ceva care să explice unde au dispărut datele acestei sesiuni. O minciună bună, una pe care să o creadă atât Eric, cât și Max.

Îmi scot briceagul în grabă și îl vâr între elementele care acoperă placa de sistem, dezbinându-le. Apoi ies pe coridor, spre țășnitoare, și îmi umplu gura cu apă.

Când mă întorc în sala de simulare, scuip apa în locul gol din carcasă. Pun cuțitul deoparte și aștept.

După circa un minut, ecranul devine negru. În realitate, sediul Neînfricării e o peșteră umedă — de multe ori, apa produce daune.

Eram disperat.

Am transmis un mesaj prin intermediul aceluiași bărbat fără facțiune pe care l-am folosit drept mesager ultima dată, când am vrut să intru în legătură cu mama. Am aranjat să mă întâlnesc cu ea în ultimul vagon al trenului de la zece și cincisprezece care pleacă de la sediul Neînfricării. Bănuiesc că ea va ști cum să mă găsească.

Mă așez cu spatele rezemat de perete, cu un braț petrecut în jurul unui genunchi, și privesc orașul trecând. Trenurile de noapte nu se mișcă la fel de rapid ca trenurile de zi între opriri. E mai ușor să observi cum se schimbă clădirile pe măsură ce trenul se apropie de centrul orașului, cum devin acestea mai înalte, dar mai înguste, cum stâlpii de sticlă stau alături de structurile mai mici și mai vechi din piatră. De parcă un oraș s-a așezat deasupra altuia și tot așa.

Când trenul ajunge în partea de nord a orașului, cineva începe să alerge pe lângă el. Mă ridic, ținându-mă de bară, iar Evelyn urcă, împleticindu-se, în vagon, purtând cizme din Prietenie, o rochie din Erudiție și o jachetă din Neînfricare.

Are părul strâns la spate, ceea ce face ca fața ei aproape severă să pară și mai aspră.

— Salut! zice ea.

— Bună, îi răspund.

— De fiecare dată când te văd, ești tot mai mare, îmi spune. Cred că n-are rost să mă îngrijorez că nu te hrănești bine.

— Și eu aș putea spune același lucruri despre tine, îi spun, dar din alte motive.

Știu că nu mănâncă bine. Ea e fără facțiune, iar cei din Abnegație nu le-au asigurat prea multe provizii, așa cum fac de obicei, ținând cont că Erudiții stau acum pe capul lor.

Întind mâna la spate și înșfac rucsacul cu conserve pe care le-am luat din magazia Neînfricării.

— Doar supă și legume, dar, oricum, e mai bine decât nimic, îi spun când i le ofer.

— Cine a zis că am nevoie de ajutorul tău? mă întreabă Evelyn precaută. Mă descurc foarte bine, să știi.

— Da, dar nu-s pentru tine, îi spun. Sunt pentru prietenii tăi slăbănogi. Dacă aș fi în locul tău, n-aș refuza mâncarea.

— Nici n-o refuz, zice ea, luând rucsacul. Doar că nu sunt obișnuită ca ție să-ți pese. E puțin dezarmant.

— Cunosc sentimentul, îi spun pe un ton rece. Cât timp a trecut până când m-ai căutat? Șapte ani?

Evelyn oftează.

— Dacă m-ai chemat aici ca s-o luăm de la capăt cu cearta, mă tem că nu pot să stau mult.

— Nu, îi spun. Nu de asta te-am rugat să vii aici.

N-am vrut deloc să iau legătura cu ea, dar știam că nu puteam să-i spun niciunui Neînfricat ceea ce aflasem despre atacul asupra Abnegației — nu știu cât sunt ei de loiali facțiunii și politicilor acesteia — și trebuia să spun cuiva. Ultima dată când am vorbit cu Evelyn, ea părea să știe niște lucruri despre oraș pe care eu nu le știam. Am presupus că ar putea să mă ajute cu asta înainte să fie prea târziu.

E un risc, dar nu știu la cine aș putea să apelez.

— Am stat cu ochii pe Max, îi spun. Ai spus că Erudiții sunt mână-n mână cu Neînfricații și ai avut dreptate. Ei pun la cale ceva, Max și Jeanine și cine știe câți alții.

Îi povestesc despre ceea ce am văzut pe calculatorul lui Max, despre listele de provizii și despre hărți. Îi povestesc despre ceea ce am observat în legătură cu atitudinea Erudiților față de Abnegație, despre rapoarte, despre cum le otrăvesc mințile până și Neînfricaților cu privire la fosta noastră facțiune.

Când termin, Evelyn nu pare surprinsă și nici măcar îngrijorată. De fapt, habar n-am cum să-i descifrez expresia. Preț de câteva secunde tace, apoi mă întreabă:

— Ai văzut vreun indiciu legat de momentul când s-ar putea întâmpla asta?

— Nu, îi răspund.

— Dar niște cifre? Cât de mare va fi forța pe care intenționează s-o folosească Neînfricații și Erudiții? De unde intenționează s-o aducă?

— Nu știu, îi spun frustrat. Și nici măcar nu-mi pasă. Indiferent de câți recruți vor avea, pur și simplu îi vor pune la

pământ pe cei din Abnegație în câteva secunde. Ei nu sunt antrenati pentru a se apăra — și n-ar face-o nici dacă ar ști cum.

— Știam eu că se petrece ceva, zice Evelyn, încrunțându-se. Acum, luminile de la sediul Erudiției sunt aprinse mereu, ceea ce înseamnă că nu se mai tem să aibă probleme cu liderii consiliului, ceea ce ... sugerează ceva legat de opoziția lor crescândă.

— În regulă, îi spun. Cum să-i prevenim?

— Pe cine?

— Pe cei din Abnegație! spun eu iritat. Cum să-i avertizăm pe cei din Abnegație că vor fi uciși, cum să-i avertizăm pe Neînfricați că liderii lor conspiră împotriva consiliului, cum să ...

Mă opresc. Evelyn stă cu mâinile pe lângă corp, cu chipul relaxat și pasiv. *Orașul nostru se schimbă, Tobias.* Asta mi-a spus când ne-am reîntâlnit prima dată. *În curând, cu toții vor trebui să aleagă o tabără, iar eu știu în care ai prefera tu să fii.*

— Tu știai deja, îi spun târăgănat, străduindu-mă să procesez adevărul. Știai că ei plănuiau ceva de genul ăsta și c-o făceau de ceva timp. Tu aștepti asta. Contezi pe asta.

— Nu mai am nicio afecțiune pentru fosta mea facțiune. Nu vreau ca ei, sau oricare altă facțiune, să continue să controleze acest oraș și pe oamenii din el, zice Evelyn. Dacă cineva vrea să-mi elimine dușmanii, intenționez să-l las.

— Nu pot să te cred, îi zic. Evelyn, nu toți sunt Marcus. Ei sunt lipsiți de apărare.

— Tu crezi că sunt nevinovați, zice ea. Tu nu-i cunoști. Eu îi cunosc, am văzut cu adevărat ce le poate pielea.

Vocea îi este groasă, guturală.

— Cum crezi că a reușit tatăl tău să te mintă în legătură cu mine în toți acești ani? Crezi cumva că ceilalți lideri ai Abnegației nu l-au ajutat, n-au perpetuat minciuna? Ei știau că nu eram însărcinată, că nimeni nu chemase doctorul, că *n-a existat niciun cadavru*. Dar tot ți-au spus că am murit, nu-i așa?

Până atunci nu mă gândisem la asta. Nu a existat niciun cadavru. Niciun cadavru, dar totuși, bărbații și femeile care stăteau în casa tatălui meu în acea dimineață cumplită și la înmormântarea din seara următoare au jucat jocul prefăcătoriei pentru mine și pentru restul comunității Abnegației, spunând chiar și în tăcerea lor: *Nimeni nu ne va părăsi nicio dată. Cine ar vrea s-o facă?*

N-ar trebui să fiu atât de surprins să aflu că o facțiune e plină de mincinoși, însă bănuiesc că există părți din mine care sunt în continuare naive, de parcă aș fi un copil.

Nu și de-acum încolo.

— Gândește-te, zice ea. Sunt acei oameni — genul de oameni care i-ar spune unui copil că mama lui a murit doar pentru a salva aparențele — sunt ei cei pe care vrei să-i ajuți? Sau vrei să ajuți să fie înlăturați de la putere?

Credeam că știu. Acei oameni nevinovați din Abnegație, care se oferă întruna să facă servicii și dau mereu din cap cu deferență, aveau nevoie să fie salvați.

Însă acei *mincinoși*, care m-au obligat să jelesc, care m-au lăsat singur cu bărbatul care mi-a produs suferință — oare ei ar trebui să fie salvați?

Nu mă pot uita la ea, nu-i pot răspunde. Aștept ca trenul să treacă de un peron, apoi sar fără să mă mai uit înapoi.

— Nu mă înțelege greșit, dar arăți îngrozitor.

Shauna se lasă să cadă în scaunul de lângă mine, punându-și tava jos. Am senzația că discuția de ieri cu mama a fost un zgomot asurzitor, neașteptat, iar acum toate celelalte sunete par înăbușite. Am știut dintotdeauna că tata era nemilos. Dar mereu am crezut că ceilalți membri ai Abnegației erau nevinovați; în adâncul sufletului meu m-am considerat întotdeauna slab pentru că i-am părăsit, că eram un trădător, conform propriului meu set de valori.

Acum se pare că, indiferent de decizia pe care o voi lua, voi trăda pe cineva. Dacă îi avertizez pe cei din Abnegație despre planurile de atac pe care le-am găsit pe calculatorul lui Max, îi voi trăda pe Neînfricați. Dacă nu-i avertizez, îmi voi trăda din nou fosta facțiune, într-un mod mult mai important decât am făcut-o anterior. N-am de ales decât să decid, iar gândul că trebuie să decid mă face să-mi fie greață.

Astăzi am depășit ziua în singurul fel cunoscut de mine: m-am trezit și m-am dus la muncă. Am postat clasamentul — ceea ce a constituit o sursă de nemulțumire, eu recomandând punerea accentului pe perfecționare, iar Eric recomandând rezistența. M-am dus să mănânc. Toate mișcările le-am executat mecanic.

— Ai de gând să mănânci ceva din toate astea? mă întreabă Shauna, dând din cap spre farfuria mea plină cu mâncare.

Ridic din umeri.

— Poate...

Îmi dau seama că se pregătește să mă întrebe ce s-a întâmplat, așa că schimb subiectul.

— Ce mai face Lynn?

— Tu ar trebui să știi mai bine decât mine, îmi spune ea, ținând cont că-i vezi temerile și toate alea.

Îmi tai o bucată din halca de carne și o mestec.

— Cum e? mă întreabă ea precaută, ridicând din sprânceană spre mine. Vreau să spun, să le vezi toate temerile.

— Nu pot să vorbesc cu tine despre temerile ei, îi spun. Doar știi asta.

— Asta e regula ta sau a Neînfricării?

— Contează?

Shauna oftează.

— Uneori am impresia că nici măcar n-o cunosc, asta-i tot.

Continuăm să mâncăm fără să ne mai vorbim. Asta îmi place cel mai mult la Shauna: nu simte nevoia să umple spațiile goale. Când terminăm, ieșim din sala de mese împreună, iar Zeke ne strigă din cealaltă parte a Carierei.

— Hei! ne salută el.

Învârte o rolă de bandă adezivă pe deget.

— Aveți chef să luați ceva la pumni?

— Da! răspundem la unison eu și Shauna.

Ne îndreptăm către sala de antrenamente, Shauna punându-l la curent pe Zeke despre săptămâna petrecută la ingrădătură:

— Acum două zile, idiotul cu care eram în patulă a început s-o ia razna, jurând c-a văzut ceva acolo ... S-a dovedit a fi o pungă de plastic ...

Zeke își petrece brațul pe după umerii ei. Eu îmi trec degetele peste încheieturi și încerc să nu le stau în cale.

Când ne apropiem de sala de antrenament, mi se pare că dinăuntru se aud niște voci. Mă încrunt și deschid ușa cu piciorul. Înăuntru se află Lynn, Uriah, Marlene și... Tris. Ciocnirea lumilor mă sperie puțin.

— Mi s-a părut mie că aud ceva pe-aici, spun eu.

Uriah trage spre o țintă cu unul dintre pistoalele cu bile de cauciuc pe care Neînfricații le păstrează pentru a se distra — știu sigur că nu-i aparține lui, așa că trebuie să fie al lui Zeke — iar Marlene mestecă ceva. Când mă vede, îmi zâmbește și îmi face semn cu mâna.

— Și s-a dovedit că e idiotul de frate-meu, zice Zeke. N-ai ce să cauți aici după ore. Ai grijă, că altfel Four îi spune lui Eric, și atunci o să fii ca și scalpat.

Uriah își îndeasă pistolul la spate, în betelia pantalonilor, fără să-i pună piedica. Probabil va sfârși cu o gaură în fesă dacă o să i se descarce în pantaloni. Nu-i spun nimic.

Țin ușa deschisă și le fac semn să iasă. Când trece pe lângă mine, Lynn zice:

— N-o să-i spui lui Eric.

— Nu, nu-i spun, confirm eu.

Când trece Tris, întind o mână, care se potrivește de minune între omoplații ei. Nici măcar nu știu dacă a fost sau nu cu intenție. Și nici măcar nu-mi pasă.

Ceilalți pornesc pe coridor, iar planul nostru inițial de a ne petrece timpul în sala de antrenamente este dat uitării, de vreme ce Uriah și Zeke încep să se ciondănească, iar Shauna și Marlene împart un rest de brioșă.

— Stai o clipă! îi spun lui Tris.

Ea se întoarce spre mine, părând îngrijorată, așa că încerc să-i zâmbesc, deși acum mi-e destul de greu să fac asta.

Am remarcat tensiunea din sala de antrenamente când am postat clasamentul mai devreme în seara asta — nu m-am gândit niciodată când calculam punctele pentru clasament că poate ar fi trebuit să o așez pe o poziție inferioară pentru a o proteja. Ar fi fost o insultă pentru aptitudinile ei în timpul simulărilor să o pun mai jos pe listă, dar poate că ea ar fi preferat insulta în locul divizării tot mai pregnante dintre ea și colegii ei transferați.

Cu toate că este palidă și epuizată și are tăieturi în jurul unghiilor și o privire șovăielnică, știu că nu e cazul. Fata asta nu ar vrea niciodată să fie așezată în siguranță la mijlocul unei haite, niciodată.

— Locul tău e aici, știi asta? o întreb. Locul tău e printre noi. Se va sfârși curând, așa că... trebuie doar să te ții bine, OK?

Brusc, îmi simt ceafa arzând și mă scarpin cu o mână, incapabil să mă uit în ochii ei, cu toate că pot să-i simt privirea ațintită asupra mea în timp ce tăcerea ne cuprinde.

Apoi își strecoară degetele între ale mele, iar eu o privesc fix, uimit. Îi strâng mâna, ușor, și îmi dau seama, cu toată agitația și oboseala mea, că deși am atins-o de vreo șase ori — de fiecare dată într-un moment de rătăcire —, asta e prima dată când ea îmi întoarce gestul.

Apoi se răsuțește pe călcâie și o ia la fugă pentru a-și ajunge prietenii din urmă.

Iar eu rămân pe coridor, singur, rânjind ca un idiot.

Tot încerc vreo oră să adorm, foindu-mă sub așternuturi pentru a găsi o poziție confortabilă. Însă mă simt de parcă cineva mi-ar fi înlocuit salteaua cu un sac de pietre. Sau poate că mintea mea e prea agitată pentru a putea dormi.

În cele din urmă renunț, îmi pun pantofii și jacheta și ies spre Turlă, așa cum fac de fiecare dată când nu pot să dorm. Mă gândesc să mă duc din nou în peisajul fricii, însă după-amiază am uitat să reînnoiesc provizia de ser pentru simulare și ar fi un deranj prea mare s-o fac acum. În schimb, mă duc în camera de control, unde Gus mă salută cu un mormăit și ceilalți doi lucrători nici nu observă că am intrat.

Nu încerc să verific din nou fișierele lui Max — am senzația că știu tot ce trebuie să știu, că urmează să se întâmple ceva urât și că eu habar n-am cum pot opri asta.

Trebuie să-i spun *cuiva*, am nevoie de *cineva* care să împărtășească asta cu mine, să-mi spună ce să fac. Însă nu există nicio persoană de încredere căreia aș putea să-i divulg asta. Nici măcar prietenilor mei născuți și crescuți în Neînfricare; cum pot să știu că ei nu au implicat încredere în liderii lor? N-am de unde să știu.

Dintr-un motiv sau altul, chipul lui Tris îmi răsare în minte, franc, dar serios, în timp ce îmi strânge mâna pe coridor.

Trec prin transmisiunile camerelor de supraveghere, privesc străzile orașului și apoi revin la sediul Neînfricaților. Cele mai multe culoare sunt atât de întunecate, încât n-aș putea să văd nimic, chiar de ar fi ceva acolo. În căștile mele aud doar susurul apei din prăpastie și şuieratul vântului pe alei. Oftez,

imi sprijin capul în mână și privesc imaginile care se schimbă, una după alta, permițându-le să mă ademenească în ceva asemănător cu somnul.

— Four, du-te și te culcă, mă sfătuiește Gus din cealaltă parte a încăperii.

Mă trezesc brusc și încuviințez din cap. Dacă nu supraveghez cum trebuie transmisiunile, nu e o idee bună să mă aflu în camera de control. Mă deloghez din cont și străbat coridorul spre ascensor, clipind întruna pentru a sta treaz.

În timp ce mă îndrept spre holul principal, aud un țipăt care vine de jos, dinspre Carieră. Nu e un strigăt tipic de Neînfricat și nici strigătul unei persoane speriate și încântate, ci tonul distinct al groazei.

Pietricelele se împrăștie în urma mea în timp ce gonesc spre fundul Carierei, respirând precipitat și cu greutate, însă regulat.

Trei oameni înalți și înveșmântați în negru se află lângă parapetul de dedesubt. Sunt adunați în jurul unui al patrulea, o țintă mai mică. Și cu toate că nu văd mare lucru, știu să recunosc o luptă. Mă rog, nu prea se poate numi luptă când sunt trei contra unu.

Unul dintre agresori se răsucește pe călcâie, mă vede și sprintează în direcția opusă. Când mă apropii, văd că singurul agresor rămas ține ținta deasupra prăpastiei.

— Hei! strig eu.

Văd părul ei, blond, însă cam atât. Mă lovesc de unul dintre agresori — Drew, îmi dau seama, după culoarea părului, roșu-portocaliu — și îl izbesc de parapetul prăpastiei. Îl lovesc peste față o dată, de două ori, de trei ori, iar el se

prăbușește la pământ. Îl lovesc cu piciorul și nu pot să gândesc, nu pot să gândesc deloc.

— Four..., rostește Tris cu o voce groasă și răgușită, iar asta e singurul lucru pe care îl aud aici.

E prinsă cu mâinile de parapet, atârând deasupra prăpastiei asemenea momelii de cârligul undiței. Celălalt, ultimul agresor, a dispărut.

Alerg spre ea, o apuc de umeri și o trag peste marginea parapetului. O lipesc de mine. Ea își îngroapă fața în umărul meu, răsucindu-și degetele în tricoul meu.

Drew e prăbușit la pământ. Îl aud gemând în timp ce o duc departe — nu spre infirmerie, unde s-ar gândi și ceilalți doi să o caute, ci în apartamentul meu, care se află pe un coridor solitar și izolat. Mă împing în ușa apartamentului și o duc în brațe spre patul meu. Îmi trec degetele peste nasul și pomeții ei, pentru a mă asigura că nu are nicio fractură, apoi îi iau pulsul și mă apropiu de fața ei să aud dacă respiră. Totul pare a fi în regulă. Nici măcar cucuiul de la ceafă, care e umflat și zgâriat, nu pare serios. Nu a suferit răni grave, deși lucrurile ar fi putut să se sfârșească urât.

Mâinile îmi tremură când mă îndepărtez de ea. Ea nu e grav rănită, însă Drew ar putea fi. Nici măcar nu știu de câte ori l-am lovit până ce ea mi-a strigat numele și m-a trezit. Începe să-mi tremure și restul trupului, și mă asigur că există o pernă pe care să-și sprijine capul, după care ies din apartament pentru a mă întoarce la parapetul de lângă Carieră. Pe drum, încerc să reiau în minte ultimele câteva minute, încerc să-mi reamintesc ce anume am lovit și când și cât de tare, însă toată treaba asta se pierde într-un acces de mânie.

Mă întreb dacă așa se simțea și el, gândesc în sinea mea, aducându-mi aminte de expresia sălbatică și frenetică a lui Marcus de fiecare dată când era mânios.

Când ajung la parapet, Drew e încă acolo, zăcând pe jos într-o poziție ciudată, chircită. Îi petrec brațul peste umerii mei și îl duc la infirmerie, pe jumătate ridicat și pe jumătate târât.

Când ajung înapoi în apartament, mă duc imediat la baie să-mi spăl sângele de pe mâini — câteva încheieturi ale degetelor îmi sunt despicate, tăiate în urma impactului cu chipul lui Drew. Dacă Drew era acolo, celălalt agresor sigur era Peter, însă cine a fost a treia persoană? Nu Molly — silueta era prea înaltă, prea mare. De fapt, nu există decât un singur novice care să aibă acea mărime.

Al.

Îmi verific reflexia, de parcă mă aștept să văd mici bucățele din Marcus întorcându-mi privirea. Am o tăietură în colțul gurii — oare Drew m-a lovit la un moment dat? Nu contează. Lacunele memoriei mele nu contează. Ceea ce contează e că Tris respiră.

Îmi țin mâinile sub jetul de apă rece până ce aceasta devine limpede, apoi mă șterg de prosop și mă duc să iau niște gheață din congelator. În timp ce mă îndrept cu gheața spre ea, observ că e trează.

— Mâinile tale, rostește ea, și e un lucru ridicol, extrem de stupid, să-și facă griji pentru *mâinile* mele, când ea tocmai a atârnat ținută de gât deasupra prăpastiei.

— Mâinile mele, îi spun iritat, nu sunt treaba ta.

Mă aplec deasupra ei, îi pun punga cu gheață sub cap, unde mai devreme am simțit un cucui. Ea ridică puțin capul și îmi atinge ușor gura cu buricele degetelor.

Nu m-am gândit niciodată că puteam să simt așa ceva la atingerea unei alte persoane, ca o descărcare electrică. Degetele ei sunt delicate, curioase.

— Tris, spun eu. N-am nimic.

— Ce-ai căutat acolo?

— Mă întorceam din camera de control. Am auzit un țipăt.

— Ce le-ai făcut?

— L-am depus pe Drew la infirmerie acum o jumătate de oră. Peter și Al au fugit. Drew pretinde că au vrut doar să te sperie. Cel puțin, asta cred că încerca să spună.

— E în stare gravă?

— O să scape cu viață. În ce stare, asta nu mai știu, spun eu cu dispreț.

N-ar fi trebuit s-o las să vadă această latură a mea, această latură care se desfată cu durerea lui Drew. N-ar trebui să *am* această latură.

Mă strânge de braț.

— E bine, îmi spune.

Mă uit la ea. Și ea are acea latură, sigur o are. Am văzut ce expresie avea când a bătut-o pe Molly, de parcă voia să continue chiar dacă adversara ei era sau nu inconștientă. Poate că noi doi suntem la fel.

Chipul i se schimonosește și începe să plângă. Aproape de fiecare dată când cineva a plâns în fața mea, m-am simțit constrâns, de parcă doream să scap de compania lui pentru

a putea respira. Cu ea nu mă simt așa. Cu ea nu-mi fac griji că se așteaptă la prea multe din partea mea sau că are nevoie de ceva de la mine. Mă las pe podea, astfel încât să avem aceeași înălțime, și o privesc cu atenție preț de o clipă. Apoi o ating pe obraz, având grijă să nu îi apăs vreuna dintre vânățile în curs de formare. Îmi trec degetul mare peste pometele ei. Pielea îi e caldă.

Nu există niciun cuvânt cu care să pot descrie felul în care arată, dar chiar și acum, cu chipul ei tumefiat și palid, are ceva impresionant, ceva ce n-am mai văzut niciodată.

În acel moment sunt capabil să accept inevitabilitatea sentimentelor mele, cu toate că nu o fac cu bucurie. Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să am încredere în cineva. Și, din cine știe ce motiv, știu, știu că e ea.

Va trebuie să încep prin a-i spune numele meu.

Mă apropii de Eric la coada de la micul dejun, stând cu tava în spatele lui, în timp ce el folosește o lingură cu mâner lung pentru a-și pune niște scrob pe farfurie.

— Dacă ți-aș zice că unul dintre novicii tăi a fost atacat aseară de alți câțiva novici, îi spun, ți-ar păsa vreun pic?

El își împinge ouăle într-o parte a farfuriei și ridică dintr-un umăr.

— S-ar putea să-mi pese că instructorul lor nu e în stare să-și controleze novicii, spune Eric în timp ce eu iau un bol de cereale și se uită țintă spre degetele mele despicate. S-ar putea să-mi pese că acest așa-zis atac ar fi al *doilea* sub supravegherea aceluia instructor... în vreme ce născuții Neînfricați se pare că nu au această problemă.

— Tensiunea dintre transferați a fost dintotdeauna mai mare — ei nu se cunosc, nu cunosc această facțiune, iar trecutul fiecăruia este complet diferit, îi spun eu. Dar tu ești liderul lor, n-ar trebui să fie responsabilitatea ta de a-i ține „sub control”?

Ia un clește și își pune o felie de pâine prăjită peste ouă. Apoi se apropie de urechea mea și îmi spune:

— *Tobias*, te afli într-o situație foarte delicată, sâsâie el. Te cerți cu mine în fața celorlalți. „Pierzi” unele rezultate ale simulărilor. E clar că îi preferi pe novicii care ies pe locurile inferioare ale clasamentului. Până și Max e de acord cu mine acum. Dacă a *existat* un atac, nu cred că va fi prea fericit în ceea ce te privește și s-ar putea să nu obiecteze când îi voi sugera să fii dat afară.

— Atunci vei rămâne fără un instructor cu o săptămână înainte de finalizarea inițierii.

— Pot s-o termin chiar eu.

— Îmi și *imaginez* cum s-ar desfășura asta sub supravegherea ta, îi spun, mijind ochii. Nici măcar n-ar trebui să fie eliminat vreunul. Vor muri cu toții sau vor da bir cu fugiții.

— Dacă nu ai grijă, n-o să trebuiască să-ți *imaginezi* nimic. Ajunge la capătul cozii și se întoarce spre mine: Mediile competitive creează tensiune, Four. E normal ca acea tensiune să fie eliberată cumva. Îmi zâmbește vag și pielea dintre piercinguri i se întinde. Fără îndoială, spune, un atac ne-ar demonstra cine sunt cei puternici și cine sunt cei slabi într-o situație reală, nu crezi? În felul acesta, n-ar mai trebui să ne bazăm deloc pe rezultatele testelor. Am putea lua o decizie

mult mai bine fondată cu privire la persoanele care nu au ce căuta aici. Asta dacă... ar avea loc vreun atac.

Aluzia e clară: ca supraviețuitoare a atacului, Tris ar fi considerată mai slabă decât ceilalți novici și ar sfârși prin a fi eliminată. Eric n-ar sări în ajutorul victimei, ci mai degrabă ar sprijini expulzarea ei din Neînfricare, așa cum a făcut înainte ca Edward să plece de unul singur. Nu vreau ca Tris să fie obligată să devină fără facțiune.

— Corect, spun eu pe un ton vesel. Păi, mă bucur că n-a avut loc niciun atac în ultima vreme.

Torn niște lapte peste cereale și mă duc la masa mea. Eric nu le va face nimic lui Peter, Drew sau Al, iar eu nu pot face nimic fără să îi nesocotesc ordinele și să sufăr repercusiunile. Dar poate... poate că nu trebuie să fac asta de unul singur. Îmi pun tava între Zeke și Shauna și spun:

— Am nevoie să mă ajutați cu ceva.

După ce închei explicațiile cu privire la peisajul fricii și îi trimit pe novici la masă, îl trag pe Peter în camera de observație de lângă camera goală de simulare. Înăuntru sunt câteva șiruri de scaune, pregătite pentru novicii care vor aștepta să dea ultimul test. De asemenea, înăuntru sunt Zeke și Shauna.

— Trebuie să purtăm o mică discuție, îi explic eu.

Zeke se lansează asupra lui Peter și îl izbește de perete cu o forță alarmantă. Peter se lovește cu putere la cap și se strâmbă de durere.

— Salutare! zice Zeke, iar Shauna se îndreaptă spre ei, învârtind un cuțit în palmă.

— Ce e asta? întrebă Peter.

Nu pare cătuși de puțin speriat, nici măcar atunci când Shauna ia cuțitul de mâner și îi lipește vârful de obrazul lui, creând o gropiță.

— Încercați să mă *speriați*? întrebă el batjocoritor.

— Nu, îi răspund. Încercăm să ne facem înțeleși. Nu ești singurul cu prieteni dispuși să facă rău.

— Nu cred că instructorii de inițiere au voie să amenințe novicii, nu-i așa? spune Peter și adoptă o mină speriată, una pe care aș lua-o drept nevinovată dacă nu l-aș cunoaște. Totuși, va trebui să-l întreb pe Eric, doar ca să mă asigur.

— Nu te-am amenințat. Nici măcar nu te ating. Și, conform filmărilor din această încăpere, stocate pe calculatoarele din camera de control, noi nici măcar nu suntem aici în acest moment.

Zeke rânjește de parcă nu se poate abține. A fost ideea lui.

— Eu sunt cea care te amenință, zice Shauna, aproape mârâind. Încă o izbucnire violentă și-am să te învăț eu cum stă treabă cu dreptatea.

Ține vârful cuțitului deasupra ochiului său și îl coboară lent, vârându-i-l în pleoapă. Peter înlemnește și aproape că nici nu mai respiră.

— Ochi pentru ochi. Vânătaie pentru vânătaie.

— Se prea poate ca lui Eric să nu-i pese când te iei de colegii tăi, îi spune Zeke, dar nouă ne pasă, și există mulți Neînfricați asemenea nouă. Oameni care nu cred c-ar trebui să pui mâna pe ceilalți membri ai facțiunii. Oameni cărora le plac bârfele și care le răspândesc cu iuțeala focului. Nu ne va lua mult timp să le spunem ce fel de vierme ești. Și nici lor nu

le va lua mult timp să-ți faci viața deosebit de dificilă. Vezi tu, în Neînfricare, reputațiile tind să se păstreze.

— Vom începe cu potențialii tăi angajatori, adaugă Shauna. De supraveghetorii din camera de control se poate ocupa Zeke; de liderii de lângă îngrăditură mă pot ocupa eu. Tori îi cunoaște pe toți cei din Carieră — Four, tu ești prieten cu Tori, nu-i așa?

— Da, sunt, răspund eu. Mă apropiu de Peter și îmi înclin capul într-o parte. Se prea poate să poți provoca durere, novice... dar noi îți putem nenoroci viața.

Shauna ia cuțitul de pe ochiul lui Peter.

— Gândește-te bine!

Zeke îi dă drumul lui Peter și îi netezește tricoul, zâmbind întruna. Cumva, combinația dintre ferocitatea Shaunei și veseliea lui Zeke e suficient de bizară pentru a fi amenințătoare. Zeke îi face cu mâna lui Peter și plecăm.

— Tu vrei oricum să vorbim cu oamenii, nu-i așa? mă întrebă Zeke.

— O, da! Categorie. Nu doar despre Peter. Ci și despre Drew și Al.

— Poate că dacă o să supraviețuiască inițierii, am să-i pun din greșeală o piedică și-o să cadă fix în prăpastie, spune Zeke pe un ton optimist, făcând un gest de cădere liberă.

A doua zi dimineață, lângă prăpastie se află o mulțime de oameni, cu toții nemișcați și tăcuți, cu toate că mirosul de mâncare ne ademenește pe toți spre cantină. Nu trebuie să întreb pentru ce s-au adunat aici.

Din câte am înțeles, asta se întâmplă aproape în fiecare an. O moarte. La fel ca a lui Amar, bruscă, îngrozitoare și lamentabilă. Cadavrul îi este ridicat din prăpastie precum peștele dintr-un cârlig. De obicei e cineva tânăr — un accident provocat de o acrobație îndrăzneată eșuată, sau poate nu un accident, ci o minte rănită de întunericul, presiunea și durerea Neînfricaților.

Nu știu cum să mă simt în privința acestor morți. Vinosat, probabil, pentru că nu am văzut eu însumi durerea. Trist, întrucât unii oameni nu pot găsi o altă metodă de a evada.

Oamenii din față rostesc numele decedatului și ambele sentimente mă lovesc din plin.

Al. Al. Al.

Novicele meu — *responsabilitatea* mea, și eu am eșuat, întrucât am fost atât de obsedat să-i prind pe Max și pe Jeanine, sau să-l învinuiesc pentru toate pe Eric, sau cu nesiguranța mea dacă să-i avertizez pe cei din Abnegație. Nu — niciunul dintre acele lucruri nu cântărește mai tare decât acesta: că m-am distanțat de ei pentru propria mea protecție, când ar fi trebuit să-i scot din locurile întunecate de aici și să îi duc în unele mai luminoase — să râdă cu prietenii pe stâncile prăpastiei, să își facă tatuaje în toiul nopții după un joc de Provocări, să se îmbrățișeze după ce sunt afișate ierarhizările... Astea sunt lucrurile pe care aș fi putut să i le arăt — chiar dacă nu l-ar fi ajutat, ar fi trebuit să încerc.

Dar acum știu un lucru: după ce inițierea din acest an se va încheia, Eric nu va mai fi nevoit să încerce din răspuțeri să mă dea afară, căci voi pleca singur.

Al. Al. Al.

Oare de ce toți oamenii morți devin eroi în Neînfricare? De ce trebuie să li considerăm astfel? Poate că ei sunt singurii pe care li putem găsi într-o facțiune cu lideri corupți, colegi competitivi și instructori cinici. Morții pot fi eroii noștri, întrucât nu ne pot dezamăgi mai târziu; ei nu fac decât să devină din ce în ce mai buni în timp, în vreme ce noi uităm tot mai mult de ei.

Al era nesigur și sensibil, pe urmă gelos și violent, iar apoi a dispărut. Bărbați mai blânzi decât Al au trăit și bărbați mai duri decât Al au murit și nu există nicio explicație pentru asta.

Însă Tris își dorește una, tânjește după una, o văd pe chipul ei, un soi de foame. Sau mânie. Sau ambele. Știu că nu e ușor să placi o persoană, s-o urăști și apoi s-o pierzi înainte să lămurști toate acele sentimente. O urmez atunci când se îndepărtează de Neînfricații care scandează, întrucât sunt suficient de arogant pentru a crede că o pot face să se simtă mai bine.

Da. Sigur. Sau poate că o urmez deoarece m-am săturat să mă îndepărtez de toți oamenii și nu mai sunt atât de sigur că asta e cel mai bun lucru pentru mine.

— Tris, spun eu.

— Ce faci aici? mă întrebă pe un ton amar. N-ar trebui să-ți prezinți omagiile?

— Dar tu?

Mă apropii de ea.

— Nu poți să prezinți omagii când nu simți așa ceva.

Sunt surprins, preț de o clipă, că poate fi atât de aspră — Tris nu e întotdeauna amabilă, însă rareori se poartă cu dispreț. Îi ia doar o secundă pentru a clătina din cap.

— N-am vrut să zic asta.

— Aha.

— E caraghios, spune ea, îmbujorându-se. Se aruncă în prăpastie și Eric spune că e curajos? Eric, care a încercat să te pună să arunci cu cuțite spre capul lui Al? adaugă ea scârbită. El n-a fost curajos! A fost deprimat și laș și la un pas să mă omoare! Astea sunt lucruri pe care să le omagiem aici?

— Și ce-ai vrea să faci? întreb eu, pe cât de amabil pot — adică mai deloc. Să-l condamne? Al e deja mort. Nu mai are cum să-l audă și e prea târziu.

— Nu e vorba *despre* Al, se răstește ea. E vorba despre toți cei care văd! Toți care văd acum în aruncarea în prăpastie o opțiune viabilă! Adică, de ce să *nu* o faci, dacă pe urmă toată lumea spune că ești un erou? De ce să n-o faci, dacă toată lumea o să-și amintească numele tău?

Dar, desigur, e vorba despre Al, iar ea știe asta.

— E...

Văd cum se străduiește să-mi explice, cum se luptă cu ea însăși.

— Nu pot... Asta nu s-ar fi întâmplat *niciodată* în cadrul Abnegației! Nimic din astea! *Niciodată*! Locul ăsta l-a deformat și l-a distrus, și nu-mi pasă că spunând astea sunt calificată ca Bătoasă, nu-mi pasă, nu-mi *pasă*!

Paranoia mea e atât de adânc înrădăcinată, încât mă uit imediat după camera de supraveghere care se află în peretele de deasupra țâșnitoarei, ascunsă de lampa albastră fixată

acolo. Oamenii din camera de control ne pot vedea și, dacă avem ghinion, ar putea să aleagă acest moment pentru a ne ascultă. Îmi și imaginez, Eric numind-o pe Tris trădătoare a facțiunii, trupul lui Tris pe asfaltul din apropierea liniilor de tren...

— Ai grijă, Tris! o avertizez.

— Asta-i tot ce poți să-mi spui? mă repede ea, încrun-
tându-se la mine. Că trebuie să *am grijă*? Asta-i tot?

Înțeleg că răspunsul meu nu e ceea ce se aștepta să audă, dar pentru o persoană care tocmai s-a luat de nechibzuința Neînfricaților, se comportă exact ca unul dintre ei.

— Ești la fel de rea ca și cei din Candoare, știi asta? o întreb eu.

Cei din Candoare spun mereu tot ce le trece prin minte, fără să se gândească vreodată la consecințe. O trag departe de țâșnitoare, și apoi sunt aproape de chipul ei și văd ochii ei morți plutind în apa din râul subteran și nu pot suporta asta, nu când ea tocmai a fost atacată și cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-aș fi auzit țipătul.

— N-o să-ți mai spun asta a doua oară, așa că ascultă-mă cu atenție. Îmi pun mâinile pe umerii ei: Ei vă supraveghează. Pe *tine*, în special.

Îmi aduc aminte cum a privit-o Eric după aruncarea cuțitelor. Întrebările lui despre datele șterse ale simulării ei. Eu am pretins că apa a provocat acele daune. El s-a gândit că era interesant că acel accident a avut loc la nici cinci minute după ce simularea lui Tris a luat sfârșit. *Interesant*.

— Dă-mi drumul, protestează ea.

O fac, imediat. Nu-mi place când vorbește așa.

— Și pe tine te supraveghează?

Mereu m-au supravegheat, mereu mă vor supraveghea.

— Eu tot încerc să te ajut, dar tu refuzi să fii ajutată.

— Da, sigur. *Ajutorul* tău, ripostează ea. Că-mi înțepi urechea cu un cuțit și mă batjocorești și urlă la mine mai mult decât urlă la oricine altcineva, astea sigur îmi sunt de ajutor!

— Te batjocoresc? Te referi la momentul când am aruncat cuțitele? Nu te batjocoream! spun și clatin din cap. Îți aduceam aminte că, dacă dai greș, altcineva o să-ți ia locul.

Pentru mine, atunci când s-a întâmplat, aproape că a părut evident. M-am gândit că, de vreme ce ea părea să mă înțeleagă mai bine decât cei mai mulți oameni, avea să înțeleagă și asta. Dar firește că n-a făcut-o. Nu e telepatică.

— De ce? mă întreabă.

— Pentru că... ești din Abnegație, îi răspund. Și... atunci când ești altruistă ai cel mai mult curaj. Dacă-ș fi în locul tău, m-aș strădui mai mult să arăt că impulsul altruist îmi dispare, fiindcă, dacă-l descoperă cine nu trebuie... în fine, bine n-o să-ți fie.

— De ce? De ce le-ar păsa lor de intențiile mele?

— Intențiile sunt singurele lucruri de care le pasă lor. Ei încearcă să te facă să crezi că le pasă de ceea ce faci, dar nu e așa. Ei nu vor să te comporți într-un anume fel. Nu vor să gândești într-un anume fel. Așa, ești ușor de descifrat. Așa, nu reprezintă o amenințare pentru ei.

Îmi lipesc palma de perete, lângă capul ei, și mă las pe ea, gândindu-mă la tatuajele care formează o linie pe spatele meu. Nu tatuajele m-au făcut un trădător al facțiunii. E ceea ce însemnau ele pentru mine — să fug departe de ideile

inguste ale tuturor facțiunilor, de ideile care înlătură diferite părți din mine și care mă reduc la o singură versiune a mea.

— Nu înțeleg de ce le pasă de ceea ce cred, cât timp mă comport așa cum vor ei.

— Te porți așa cum vor ei acum, dar ce-o să se-ntâmples când creierul tău conectat la Abnegație o să te îndrume să faci altceva, ceva care lor nu le-ar fi pe plac?

Deși îmi place tare mult de el, Zeke e exemplul perfect. Născut în Neînfricare, crescut în Neînfricare, a ales Neînfricarea. Pot să contez pe el să vadă toate lucrurile în același fel. A fost învățat de mic să facă asta. Pentru el, nu există alte opțiuni.

— Poate că n-am nevoie de ajutorul tău. Ți-a trecut vreodată asta prin minte? mă întreabă ea.

Întrebarea asta mă face să râd. Firește că n-are nevoie de mine. Când i-am dat eu de înțeles asta?

— Nu sunt slabă, să știi. Pot să mă descurc și prin forțele proprii.

— Tu crezi că primul meu instinct e să te protejez. Pentru că ești micuță, sau că ești fată, sau Bătoasă. Dar te înșeli.

Sunt și mai aproape de ea. Îi ating bărbia și, preț de o clipă, mă gândesc să acopăr de tot distanța dintre noi.

— Primul meu instinct e să te presez până cedezi, doar ca să văd cât de tare trebuie să presez, îi zic, și e o confesiune ciudată, periculoasă; nu vreau să-i fac rău, niciodată n-am vrut, și sper că ea știe că nu la asta mă refer. Dar îi rezist, adaug.

— De ce e asta primul tău instinct? mă întreabă ea.

— Pentru că frica nu te decuplează — te trezește. Am văzut asta. E ceva fascinant.

Ochii ei în toate simulările fricii, gheață și oțel și flăcări albastre. Fata minionă și subțire, cu brațe musculoase. O discrepanță pe două picioare. Îi mângâi maxilarul, apoi gâtul.

— Uneori, pur și simplu, vreau s-o văd iar. Vreau să te văd trează.

Măinile ei îmi ating talia și se lipește de mine, sau mă lipește pe mine de ea, nu-mi pot da seama. Măinile i se mișcă pe spatele meu, și o *doresc*, într-un fel pe care nu l-am mai simțit până acum, nu doar un soi de impuls fizic lipsit de rațiune, ci o dorință reală și specifică. Nu pentru „cineva”, doar pentru *ea*.

Îi ating spatele, părul. Deocamdată e suficient.

— Ar trebui să plâng? mă întreabă ea și îmi ia o secundă să-mi dau seama că vorbește din nou despre Al.

Minunat, dacă această îmbrățișare a făcut-o să vrea să plângă, trebuie să recunosc că nu știu absolut nimic despre dragoste. Ceea ce s-ar putea să fie adevărat.

— E ceva în neregulă cu mine? mă întreabă.

— Tu crezi că eu știu totul despre lacrimi?

Ale mele sosesc fără vreun avertisment și dispar după câteva secunde.

— Dacă l-aș fi iertat... crezi c-ar mai fi trăit acum?

— Nu știu.

Îmi pun mâna pe obrazul ei, întinzând degetele până în dosul urechii. Ea chiar e mică. Nu-mi pasă.

— Mă simt ca și cum ar fi vina mea, îmi spune.

Și eu la fel.

— Nu e vina ta.

Îmi lipesc fruntea de a ei. Îi simt respirația caldă pe chipul meu. Aveam dreptate, e mai bine decât să stau la distanță, mult mai bine.

— Dar ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-l iert.

— Poate. Poate că toți ar trebui să facem mai mult, zic eu, după care scuipe fără să gândesc o platitudine din Abnegație. Dar nu putem decât să lăsăm vinovăția să ne aducă aminte că trebuie să ne comportăm mai bine data viitoare.

Se îndepărtează imediat și simt acel impuls familiar, să fiu rău cu ea ca să uite ce am spus, ca să nu-mi mai pună nicio întrebare.

— Tu din ce facțiune provii, Four?

Cred că știi.

— N-are importanță. Important e unde sunt acum. Un lucru de care ai face bine să-ți amintești și pentru tine.

Nu mai vreau să fiu aproape de ea; e tot ce vreau să fac.

Vreau s-o sărut; acum nu e momentul potrivit.

Îmi lipesc buzele de fruntea ei și rămânem nemișcați. Nu mai merge să dai înapoi, cel puțin nu pentru mine.

Ea a spus un lucru care mi-a rămas în minte toată ziua. *Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în cadrul Abnegației.*

La început, mă trezesc gândind: *ea pur și simplu nu știe cum sunt ei cu adevărat.*

Însă eu mă înșel și ea are dreptate. Al nu ar fi murit în Abnegație și nici nu ar fi atacat-o acolo. Se prea poate ca ei să nu fie atât de buni pe cât îi consideram odată — sau voiam să-i consider —, dar e cert că nu sunt nici răi.

Atunci când închid ochii, văd harta cu sectorul Abnegației, cea pe care am găsit-o pe calculatorul lui Max, întipărită pe pleoapele mele. Chiar dacă îi avertizez sau chiar dacă n-o fac, sunt oricum un trădător față de una dintre aceste facțiuni. Prin urmare, dacă loialitatea e imposibilă, ce anume ar trebui să mă motiveze?

Durează ceva timp să născocesc un plan, să mă gândesc ce pot face în această privință. Dacă ea ar fi fost o fată Neînfricată normală și eu aș fi fost un băiat Neînfricat normal, aș invita-o să ieșim împreună și ne-am săruta lângă prăpastie și poate m-aș da mare cu tot ceea ce știu despre sediul Neînfricaților. Dar pare a fi un lucru prea normal, după lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia, după ce i-am văzut cele mai întunecate cotloane ale minții.

Poate că asta e problema — e o relație inegală, întrucât eu o cunosc, știu de ce anume se teme și ce iubește și ce urăște, însă ea nu știe despre mine decât ce i-am spus. Și ceea ce i-am spus e atât de vag, încât n-o ajută cu nimic, deoarece eu am o problemă cu detaliile.

Atunci știu ce trebuie să fac; problema e cum să o fac.

Pornesc calculatorul din sala peisajului fricii și îl configurez să îmi urmeze programul. Iau două seringi cu serul simulării din depozit și le pun în cutiuța neagră pe care o am special pentru asta. Pe urmă pornesc spre dormitorul transferaților, nefiind sigur cum să fac să rămân singur cu ea, suficient cât să o rog să vină cu mine.

Dar apoi o văd împreună cu Will și Christina lângă parapet, și ar trebui s-o strig pe nume și s-o rog să vină cu mine,

dar nu pot s-o fac. Sunt nebun că vreau s-o las în mîntea mea? S-o las să-l vadă pe Marcus, să-mi afle numele, să știe tot ce m-am strădui să ascund?

Pornesc din nou pe potecile Carierei, simțind cum îmi freamătă stomacul. Ajung în holul principal, iar luminile orașului încep să se stingă în jurul nostru. Îi aud pașii pe trepte. A venit după mine.

Întorc cutia neagră în mîna mea.

— Dacă tot ești aici, spun eu nonșalant, ceea ce e ridicol, ai putea să mergi cu mine.

— În peisajul fricii tale?

— Da.

— Și pot să fac asta?

— Serul te conectează la program, dar programul e cel care determină peisajul de parcurs. Iar în momentul de față, e fixat să ne treacă printr-al meu.

— Și m-ai lăsa să văd toate astea?

Nu prea pot să mă uit în ochii ei.

— Din ce alt motiv crezi că intru?

Stomacul mă doare și mai tare.

— Sunt unele lucruri pe care vreau să ți le arăt.

Deschid cutia și scot prima seringă. Ea își înclină capul și îi injectez serul, așa cum facem întotdeauna în timpul simulărilor fricii. Dar în loc să mă injectez eu însumi cu cealaltă seringă, îi întind ei cutia. La urma urmei, se presupune că e felul meu de a egala lucrurile.

— N-am mai făcut asta până acum, îmi mărturisește ea.

— Uite-aici.

Ating locul. Ea tremură puțin când introduce acul, iar durerea adâncă e familiară, însă nu mă mai deranjează de ceva timp. Am făcut-o de nenumărate ori. Mă uit la ea. Nu mai pot da înapoi, nu mai pot da înapoi. E timpul să vedem din ce suntem făcuți amândoi.

O iau de mână, sau poate că ea o ia pe-a mea, și intrăm împreună în sala peisajului fricii.

— Să văd dacă-ți dai seama de ce mi se spune Four.

Ușa se închide în urma noastră și înăuntru se face beznă. Ea se apropie de mine și spune:

— Și care e numele tău adevărat?

— Vreau să văd dacă-ți dai seama și de asta.

Simularea începe.

Încăperea se deschide spre un cer albastru imens, iar noi doi ne aflăm pe acoperișul clădirii, înconjurați de orașul care strălucește în lumina soarelui. E frumos pentru câteva clipe, înainte ca vântul să-și facă apariția, aspru și puternic, iar eu o cuprind cu brațul, întrucât știu că în acest loc ea e mai fermă decât mine.

Îmi vine greu să respir, ceea ce e normal pentru mine aici. Simt că rafalele de vânt mă sufocă, iar înălțimea mă face să vreau să mă ghemuiesc și să mă ascund.

— Trebuie să sărim, nu? întrebă ea, iar eu îmi amintesc că nu pot să mă ghemuiesc și să mă ascund; acum trebuie să înfrunt asta.

Încuviințez din cap.

— La trei, da?

Încuviințez din nou. Tot ce trebuie să fac e să o urmez, asta-i tot ce trebuie să fac.

Ea numără până la trei și mă trage după ea în timp ce aleargă, de parcă ar fi o barcă și eu ancora, trăgându-ne pe amândoi în jos. Cădem și eu mă lupt cu fiecare părticică din mine împotriva senzației, în timp ce teroarea zbură în fiecare nerv al meu. Apoi sunt pe pământ, apăsându-mi pieptul cu mâna.

Ea mă ajută să mă ridic. Mă simt prost, aducându-mi aminte că ea s-a cățarat pe roata de la Carusel fără nicio problemă.

— Și, mai departe?

Vreau să-i spun că nu e un joc; temerile mele nu sunt niște atracții în parcul de distracții, în care ea se poate da fericită. Dar probabil că nu le consideră ca fiind așa ceva.

— E...

Peretele apare de nicăieri, izbindu-se de spatele ei, de spattele meu, de șoldurile noastre. Forțându-ne să stăm lipiți, mai aproape decât am fost vreodată.

— Închidere, spun eu, și e mai rău decât de obicei cu ea aici, luându-mi jumătate din oxigen.

Gem puțin, aplecându-mă deasupra ei. Urăsc locul ăsta. Urăsc locul ăsta.

— Hei, spune ea. Nu e nimic. Uite ...

Îmi pune brațul în jurul ei. Mereu am considerat-o costelivă, fără nimic în plus pe ea. Însă are o talie moale.

— E prima dată când mă bucur că sunt atât de mică, zice ea.

— Mhî, mormăi eu.

Vorbește despre cum ar trebui să evadăm de-aici. Strategia peisajului fricii. Încerc să mă concentrez asupra respirației.

Apoi ne trage pe amândoi în jos, pentru a face cutia și mai mică, și se întoarce cu spatele pe pieptul meu, astfel că sunt complet învăluit în jurul ei.

— E mai rău, spun eu, deoarece, cu agitația mea în privința cutiei și tulburarea de a o atinge, nu mai pot gândi limpede. Categorie e...

— Șșșt, face ea. Pune-ți brațele în jurul meu.

Îmi petrec brațele în jurul taliei ei și îmi îngrop fața în umărul ei. Miroase a săpun din Neînfricare și a ceva dulce, ca de măr.

Uit unde mă aflu.

Ea vorbește din nou despre peisajul fricii, iar eu ascult, însă sunt atent și să o simt.

— Prin urmare, încearcă să uiți că suntem aici, concluzionează ea.

— Mda?

Îmi lipesc gura de urechea ei, de data asta intenționat, pentru a menține distragerea, dar și din cauză că am senzația că nu sunt singurul distras.

— E-atât de ușor, hm?

— Știi ceva, cei mai mulți dintre băieți s-ar bucura să fie închiși cu o fată într-un spațiu atât de strâmt.

— Nu și cei care suferă de claustrofobie, Tris!

— Bine, bine.

Îmi conduce mâna spre pieptul ei, lipind-o exact deasupra inimii. Nu mă gândesc decât la ceea ce-mi doresc, lucru care, brusc, n-are nimic de-a face cu ieșitul din această cutie.

— Îmi simți bătăile inimii? Poți să le simți?

— Da.

— Simți cât de regulat e pulsul?

Zâmbesc cu gura lipită de umărul ei.

— E accelerat.

— Mda, bine, asta n-are nici cea mai mică legătură cu cutia.

Firește că nu are.

— Ori de câte ori mă simți că respir, respiră și tu. Concentrează-te la asta.

Respirăm împreună, o dată, de două ori.

— Ce-ar fi să-mi povestești de unde provine frica asta? Poate că dacă vorbim despre ea, ne va ajuta... cumva.

Mă simt de parcă temerea asta ar fi trebuit să dispară deja, însă Tris mă menține la un nivel înalt de stânjeneală, împiedicându-mă să finalizez această frică. Încerc să mă gândesc de unde vine cutia asta.

— Hm... bine.

Bine, fă-o, spune ceva adevărat.

— Asta provine din... fantastica mea copilărie. Pedepsele din copilărie. Mica debara de la etaj.

Închis pe întuneric ca să meditez la ceea ce am făcut. Era o pedeapsă mult mai bună decât altele, însă, uneori, stăteam acolo prea mult timp, disperat să iau o gură de aer proaspăt.

— Mama ținea hainele noastre de iarnă în debara, spune ea, și mi se pare caraghios c-a spus asta după ceea ce tocmai i-am povestit, însă îmi dau seama că nu știe ce altceva să facă.

— Chiar nu mai vreau să vorbesc despre asta, spun gâfâind.

Nu știe ce să-mi spună, nimeni nu ar ști ce să-mi spună, căci durerea copilăriei mele e prea patetică pentru ca cineva să se poată descurca cu ea — pulsul îmi crește din nou.

— Bine. Atunci ... Pot să vorbesc eu. Întreabă-mă ceva. Ridic capul. A funcționat mai devreme, când eram atent la ea. Inima ei care o luase la goană, trupul ei lipit de al meu. Două schelete îmbinate, acoperite de mușchi; doi transferați din Abnegație, care se străduiesc să lase în urmă tentativele de flirt.

— De ce ți-a luat-o inima la goană, Tris?

— Păi ... Abia dacă te cunosc.

Îmi închipui că se încruntă.

— Abia te cunosc și sunt înghesuită cu tine într-o cutie, Four, ce părere ai?

— Dacă am fi în peisajul fricii tale ..., spun eu. Aș fi acolo?

— De tine nu mi-e frică.

— Normal că nu ți-e. Dar nu la asta mă refeream.

Nu voiam să spun *Ți-e frică de mine?*, ci *Sunt suficient de important pentru tine pentru a apărea în peisajul fricii tale?*

Probabil că nu. Are dreptate, de-abia mă cunoaște. Și totuși, inima i-a luat-o la goană.

Râd, iar pereții se desfac, de parcă hohotele mele de râs i-au zguduit și i-au distrus, iar aerul ne lovește din toate părțile. Inspir adânc și ne dezlipim unul de altul. Mă privește cu suspiciune.

— Poate că trebuia să intri în Candoare, întrucât nu te pricepi deloc să minți, îi spun eu.

— Cred că testul meu de aptitudini a exclus posibilitatea asta destul de limpede.

— Testul de aptitudini nu-ți spune nimic.

— Ce vrei să spui? Testul tău n-a fost motivul pentru care ai ajuns la Neînfricați?

Ridic din umeri.

— Nu tocmai, nu. Eu...

Văd ceva cu coada ochiului și mă întorc brusc. O femeie cu un chip comun, în genul celor pe care le uiți repede, stă singură în cealaltă parte a încăperii. Între noi și ea se află o masă cu un pistol pe ea.

— Trebuie s-o omori, zice Tris.

— De fiecare dată.

— Nu e o persoană reală.

— Pare reală. O simt de parc-ar fi reală.

— Dac-ar fi fost reală, te-ar fi omorât deja.

— Bine. O s-o ... fac, spun și pornesc spre masă. Asta nu e ... ceva atât de rău. Nu implică atât de multă panică.

Panica și teroarea nu sunt singurele tipuri de temeri. Există și alte tipuri, mult mai îngrozitoare. Anxietatea și groaza extremă.

Încarc arma fără să stau pe gânduri, o îndrept spre femeie și mă uit la ea. E palidă la față, de parcă știe ce urmează să fac și acceptă acest lucru.

Nu e îmbrăcată în nicio culoare de facțiune, dar ar putea la fel de bine să fie din Abnegație, stând acolo, așteptându-se să o rănesc, așa cum ar face ei. Așa cum vor face ei, dacă Max, Jeanine și Evelyn vor duce la îndeplinire ceea ce și-au propus.

Închid un ochi, pentru a mă concentra asupra țintei mele, și trag.

Ea cade, iar eu mă gândesc cum l-am bătut pe Drew până ce aproape c-a rămas inconștient.

Tris mă apucă de braț.

— Hai, să mergem. Hai mai departe.

Trecem de masă și tremur de frică. Așteptarea ultimului obstacol ar putea fi ea însăși o frică.

— Iar începe, spun eu.

O siluetă întunecată se strecoară în cercul de lumină pe care îl ocupăm acum, plimbându-se de-a lungul marginii, astfel încât să i se vadă doar pantoful. Apoi pășește spre noi, Marcus, cu ochii lui negri și cu hainele gri și cu tunsoarea scurtă care îi scoate în evidență conturul craniului.

— Marcus, șoptește ea.

Mă uit la el. Așteptând prima lovitură.

— Aici vine partea la care o să-mi deduci numele.

— El e...

Acum, ea știe. Întotdeauna va ști; n-o pot face să uite nici dacă aș vrea.

— Tobias.

A trecut atât de mult timp de când cineva mi-a rostit numele așa, de parcă ar fi o revelație, nu o amenințare.

Marcus își desfăce cureaua înfășurată în jurul pumnului.

— E pentru binele tău, zice el, iar eu vreau să zbier.

Se multiplică imediat, înconjurându-ne, iar curelele se târăsc pe lespezile albe. Mă fac mic, încovoindu-mă, așteptând, așteptând. Cureaua este dusă la spate și tresar înainte să lovească, dar... nu se întâmplă nimic.

Tris stă în fața mea, cu mâna ridicată, încordată din cap până-n picioare. Scrașnește din dinți când cureaua se înfășoară în jurul brațului ei, apoi o smulge cu putere și lovește. Momentul e atât de puternic, încât sunt uimit cât de intens pare, cât de tare plesnește cureaua pe pielea lui Marcus.

El se aruncă spre Tris, iar eu pășesc în fața ei. De data asta sunt pregătit să ripostez.

Însă momentul nu sosește niciodată. Luminile se schimbă și peisajul fricii ia sfârșit.

— Asta a fost? întrebă ea, în timp ce eu privesc în continuare spre locul în care se afla Marcus. Astea sunt cele mai rele temeri ale tale? De ce ai numai patru... Aha! Se uită la mine: De asta ți se spune...

Mi-era teamă că, dacă afla despre Marcus, avea să se uite la mine cu milă și să mă facă să mă simt slab și mic și pustii.

Dar l-a văzut pe Marcus și s-a uitat la *el*, cu mânie și fără teamă. M-a făcut să mă simt... nu slab, ci puternic. Suficient de puternic pentru a riposta.

O prind cu mâna de cot, o trag spre mine și o sărut încetișor pe obraz, iar pielea ei, lipită de a mea, mă arde. O țin strâns și-mi îngrop fața în curbura gâtului ei.

— Hei, zice ea, oftând. Am trecut și prin asta.

Îmi strecor degetele prin părul ei.

— *Tu* m-ai ajutat să trec prin asta, îi spun.

Seara târziu o duc la stâncile în care petrec vremea uneori cu Zeke și Shauna. Eu și Tris ne așezăm pe o stâncă dreaptă suspendată deasupra apei, iar stropii îmi udă pantofii, însă nu e atât de frig cât să-mi pese. La fel ca toți novicii, își face griji pentru testul de aptitudini, iar mie îmi vine greu să vorbesc cu ea despre acest subiect. Mă gândeam că, odată ce aveam să-i dezvălui un secret, restul aveau să curgă de la sine, însă am descoperit că sinceritatea e un obicei pe care ți-l formezi de-a lungul timpului, și nu un buton pe care îl apeși ori de câte ori simți nevoia.

— Astea sunt lucruri pe care nu le destăinuiesc oamenilor, să știi. Nici măcar prietenilor, spun în timp ce privesc apa întunecată și lucrurile pe care le duce — bucăți de gunoi, haine aruncate, sticle plutitoare care seamănă cu niște bărcuțe ce pornesc într-o călătorie. Rezultatul meu a fost cel așteptat. Abnegația.

— Aha, zice ea, încruntându-se. Dar i-ai ales, chiar și-așa, pe Neînfricați?

— De nevoie.

— De ce-ai fost nevoit să pleci?

Mă uit în altă parte, nefiind sigur dacă ar trebui să dau glas motivelor mele, întrucât recunoașterea lor mă face să fiu un trădător al facțiunii, mă face să mă simt ca un laș.

— A trebuit să scapi de tatăl tău, spune ea. De-asta n-ai vrut să fii un lider al Neînfricaților? Pentru că, dac-ai fi, poate ar trebui să-l vezi iar?

Ridic din umeri.

— De-asta, și pentru că am simțit mereu că locul meu nu e tocmai printre Neînfricați. Oricum, nu așa cum sunt ei acum.

Nu e tocmai adevărat. Nu sunt sigur dacă e momentul potrivit să-i spun ceea ce știu despre Max și Jeanine și despre atac — în mod egoist, vreau să păstrez acest moment pentru mine, încă puțin.

— Dar ești... incredibil! exclamă ea.

Ridic din sprâncene. Ea pare stânjenită.

— Adică, după standardele Neînfricaților. Nu s-a mai auzit să aibă cineva numai patru temeri. Cum e posibil ca locul tău să nu fie aici?

Ridic iarăși din umeri. Cu cât trece timpul mai mult, cu atât mai ciudat e să-mi dau seama că peisajul fricii mele nu e încărcat de temeri, ca în cazul celorlalți. O mulțime de lucruri mă fac să fiu agitat, neliniștit, stânjenit... dar când sunt pus față-n față cu acele lucruri, pot să *reacționez*, nu sunt nicio dată paralizat. Dacă nu am grijă, cele patru temeri ale mele mă vor paraliza. Asta e singura diferență.

— Am eu o teorie care spune că altruismul și curajul nu sunt chiar atât de diferite, rostesc și privesc Cariera, care se înalță deasupra noastră; de aici pot vedea doar o porțiune mică din cerul nopții. Toată viața te instruiști să uiți de tine, așa că, atunci când ești în primejdie, devine instinctul tău primordial. Aș putea să fiu la fel de bine și în Abnegație.

— Mda, bine. Eu am părăsit Abnegația fiindcă nu eram indeajuns de altruistă, oricât de mult m-aș fi străduit.

— Nu e întru totul adevărat, o contrazic cu un zâmbet. Fata aceea care a permis să arunce cineva cu cuțite în ea doar ca să-și cruțe un prieten, care l-a lovit pe tata cu cureaua ca să mă apere pe mine — fata aceea altruistă nu erai tu?

În lumina asta, ea arată de parcă vine dintr-o altă lume, ochii ei sunt atât de deschiși la culoare, încât aproape că strălucesc în întuneric.

— Ai fost foarte atent la mine, nu? mă întreabă ea, de parcă tocmai mi-a citit gândurile.

Însă nu se referă la faptul că îi privesc chipul.

— Îmi place să-i observ pe oameni, spun eu viclean.

— Poate că tu trebuia să intri în Candoare, Four, întrucât nu te pricepi deloc să minți.

Îmi pun mâna jos, lângă a ei, și mă apropii mai tare.

— Perfect.

Nasul ei lung și îngust nu mai e umflat după atac, și nici gura. Are niște buze frumoase.

— Te-am urmărit fiindcă îmi plăci. Și... nu-mi mai spune „Four”, bine? E plăcut să-mi aud din nou numele.

Pe moment pare uluită.

— Dar tu ești mai mare decât mine... Tobias.

Sună atât de bine când îl rostește. Ca și când nu am de ce să mă rușinez.

— Da, formidabila asta diferență de doi ani e chiar *insurmontabilă*, nu-i așa?

— Nu încerc să mă minimalizez singură, spune ea încăpățanată. Doar că nu înțeleg. Sunt mai mică. Nu sunt frumoasă. Eu...

Râd și o sărut pe tâmplă.

— Nu te preface, spune ea, cu răsufierea ușor tăiată. Știi că nu sunt. Nu sunt nici urâtă, dar sigur nu sunt frumoasă.

Cuvântul „frumoasă”, și tot ceea ce reprezintă el, pare atât de nefolositor în momentul ăsta, încât nu-l mai suport.

— Foarte bine. Nu ești frumoasă. Și? Îmi mut buzele pe obrazul ei, încercând să-mi adun ceva curaj. Mie îmi place cum arăți, spun și apoi mă dau înapoi. Ești super-inteligentă. Ești curajoasă. Și, chiar dacă ai descoperit adevărul despre Marcus... nu mă privești în felul acela. Ca și cum aș fi... un cățeluș bătut sau mai știu eu ce.

— Ei bine, zice ea, nu ești.

Instinctele nu m-au înșelat: merită să mă încred în ea. Cu secretele, cu rușinea, cu numele pe care l-am abandonat. Cu adevărurile frumoase și cu cele îngrozitoare. Știu asta.

Îmi lipsesc buzele de ale ei. Ochii ni se întâlnesc și zâmbesc și o sărut din nou, de data asta mult mai sigur pe mine.

Nu e suficient. O trag mai aproape, o sărut mai tare. Ea se trezește la viață și-și pune brațele în jurul meu și se lipește de mine, dar asta tot nu e suficient, cum ar putea fi?

O conduc înapoi în dormitorul transferaților, cu pantofii mei încă umezi din pricina picăturilor de apă care săreau din râu, iar ea îmi zâmbește în timp ce se strecoară pe ușă. Pornesc spre apartamentul meu și nu durează mult ca norul meu de fericire să fie din nou copleșit de sentimentul de nesiguranță. Undeva, între momentul în care am văzut acea curea înfășurându-se în jurul mâinii ei în peisajul fricii și momentul în care i-am spus că altruismul și curajul erau adesea unul și același lucru, am luat o hotărâre.

Ajuns la colț, nu mă îndrept spre apartamentul meu, ci pornesc spre scara care duce afară, chiar lângă apartamentul lui Max. Încetinesc când trec pe lângă ușa lui, temându-mă că pașii mei îl vor trezi. Irațional.

Inima îmi bubuie în piept când ajung în capul scărilor. Un tren tocmai trece prin fața mea, iar caroseria lui argintie captează lumina lunii. Merg pe sub linia de tren și pornesc spre sectorul Abnegației.

Tris provine din Abnegație — o parte din puterea ei înnăscută, cea care o împinge să-i protejeze pe cei mai slabi decât ea, a moștenit-o de la ei. Și nu suport gândul ca bărbații și femeile care seamănă cu ea să cadă sub puterea armelor

Neînfricate-Erudite. Se prea poate ca ei să mă fi mințit, și poate că eu i-am dezamăgit când am ales Neînfricarea, și poate că acum îi dezamăgesc pe Neînfricați, dar nu trebuie să mă dezamăgesc pe mine însumi. Iar eu, indiferent de facțiunea în care mă aflu, știu ce trebuie să fac.

Sectorul Abnegației e atât de curat, încât nu găsești niciun gunoi pe străzi, trotuare sau peluze. Clădirile gri identice, deși sunt distruse în unele părți din cauză că oamenii altruști au refuzat să le repare când sectorul celor fără facțiune are atâta nevoie de acele materiale, sunt îngrijite și cu nimic ieșite din comun. Străzile de aici ar putea fi ușor confundate cu un labirint, însă nu am fost plecat suficient de mult cât să uit drumul spre casa lui Marcus.

Mă gândesc că e ciudat cât de repede a devenit casa lui în loc de casa mea.

Poate că nu trebuie să-i spun; i-aș putea spune unui alt lider al Abnegației, însă el e cel mai influent, și încă există o anumită parte din el care e tatăl meu, care a încercat să mă protejeze din cauză că sunt Divergent. Încerc să-mi aduc aminte de sentimentul de putere pe care l-am simțit în peisajul fricii când Tris mi-a arătat că el era doar un om, nu un monstru, și că eu îl puteam înfrunța. Însă Tris nu e cu mine acum, și mă simt fragil, de parcă aș fi plămădit din hârtie.

Străbat aleea spre casă și picioarele îmi sunt țepene, de parcă nu mai au articulații. Nu bat; nu vreau să-i trezesc și pe alții. Bag mâna sub preș după cheia de rezervă și descui ușa.

E târziu, dar lumina e încă aprinsă la bucătărie. Când intru, el se află deja într-un loc în care îl pot vedea. În spatele lui, masa de la bucătărie e plină de hârtii. E desculț — pantofii lui

se află pe covorul din camera de zi, cu șireturile desfăcute — și are ochii la fel de umbriți ca în coșmarurile mele cu el.

— Ce cauți aici?

Mă studiază din cap până-n picioare. Mă întreb la ce anume se uită, până ce îmi dau seama că port negrul Neînfricaților, bocanci și o jachetă, cerneală de tatuaj pe gât. Se apropie și observ că sunt la fel de înalt ca el și mult mai puternic decât am fost vreodată.

Acum n-ar mai putea niciodată să mă doboare.

— Nu mai ești bine-venit în casa asta, spune el.

— Nu... Mă îndrept de spate, dar nu din cauză că lui nu-i plac oamenii gârboviți. Nu-mi pasă, spun eu, iar sprâncenele i se ridică brusc, de parcă tocmai l-am luat prin surprindere.

Poate că am făcut-o.

— Am venit să te avertizez, îi spun. Am descoperit ceva. Planuri de atac. Max și Jeanine o să atace Abnegația. Nu știu când sau cum.

Mă privește preț de câteva clipe, într-un fel care mă face să mă simt de parcă aș fi măsurat, iar apoi expresia i se schimbă într-una batjocoritoare.

— Max și Jeanine urmează să ne atace, zice el. Doar ei doi, înarmați cu niște seringi de simulare? Își mijește ochii. Te-a trimis Max aici? Ai devenit lacheul lui Neînfricat? Ce, vrea să mă sperie?

Când m-am gândit să-i avertizez pe cei din Abnegație, eram sigur că cea mai dificilă parte urma să fie intrarea mea în această casă. Nu m-am gândit niciodată că el nu m-ar crede.

— Nu fi prost, îi spun. Nu i-aş fi spus niciodată asta când am locuit aici, însă după doi ani în care am adoptat intenţionat limbajul Neînfricaţilor, asta îmi iese natural pe gură. Dacă ai suspiciuni în privinţa lui Max, e dintr-un motiv, şi îţi spun că e unul întemeiat. Ai dreptate să fii suspicios. Vă aflaţi cu toţii în pericol.

— Îndrăzneşti să vii în casa mea după ce ţi-ai trădat facţiunea, zice el pe un ton coborât, după ce ţi-ai trădat familia... şi să mă insulti? Clatină din cap. Refuz să fiu intimidat pentru a face ceea ce vor Max şi Jeanine. Şi în mod categoric refuz să fiu intimidat de fiul meu.

— Ştii ce? îi zic enervat. Uită de asta. Ar fi trebuit să-i spun altcuiva.

Mă întorc spre uşă, iar el se răsteşte:

— Nu-mi întoarce spatele!

Mă strânge tare de braţ. Mă uit lung spre mâna lui, simţindu-mă ameţit preţ de o clipă, ca şi când aş fi ieşit din trupul meu, separându-mă deja de moment, astfel încât să-i pot supravieţui.

Îl poţi înfrunta, gândesc în sinea mea în timp ce îmi amintesc cum Tris a tras cureaua în spate în peisajul fricii pentru a-l lovi pe el.

Îmi smucesc braţul şi sunt prea puternic ca el să mă poată ţine. Totuşi, reuşesc să adun suficient curaj doar atât cât să plec, iar el nu îndrăzneşte să strige după mine, nu când vecinii ar putea să ne audă. Mâinile îmi tremură puţin, aşa că le bag în buzunar. Nu aud uşa din faţă închizându-se în urma mea şi e clar că mă urmăreşte.

Nu a fost întoarcerea triumfală pe care mi-am imaginat-o.

Mă simt vinovat când intru în Turlă, de parcă există peste tot Neînfricați care stau cu ochii pe mine, judecându-mă pentru ceea ce tocmai am făcut. Am acționat împotriva liderilor din Neînfricare, și pentru ce? Pentru un om pe care îl urăsc, care nici măcar nu m-a crezut? Am senzația că nu a meritat să risc, nu a meritat să fiu un trădător al facțiunii.

Privesc prin podeaua de sticlă la prăpastia de sub mine, la apa liniștită și întunecată, care se află prea departe pentru a reflecta lumina lunii. Acum câteva ore stăteam chiar aici, pregătindu-mă să-i dezvălui unei fete pe care de-abia o cunoșteam toate secretele pe care m-am chinuit din răspuțeri să le protejez.

Ea era demnă de încrederea mea, chiar dacă Marcus nu era. *Ea* și mama ei și restul facțiunii în care ea crede încă mai merită să fie protejate. Așa că asta am de gând să fac.

ÎN CONTINUARE,
TREI SCENE INEDITE DIN

DIVERGENT

POVESTITE DE TOBIAS!

„PRIMA SĂRITOARE: TRISI!”

„AI GRIJĂ, TRISI!”

„ARĂȚI BINE, TRIS.”

„PRIMA SĂRITOARE: TRISI!“

MA UIT LA CEAS. Primul novice ar trebui să sară din moment în moment.

Plasa așteaptă lângă mine, lată și zdravănă și luminată de soare. Ultima oară când m-am aflat aici a fost anul trecut, de Ziua Alegerii, și, înainte de asta, ziua în care eu am sărit. Nu voiam să-mi aduc aminte de senzația de a mă apropia treptat de marginea clădirii, mort de spaimă în minte și în trup, de plonjeul îngrozitor, de mișcarea disperată a mâinilor și picioarelor, de lovitura fibrelor plasei pe brațele și gâtul meu.

— Cum a fost farsa? mă întreabă Lauren.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama la ce se referă: programul, așa-zisa dorință a mea de a-i face o glumă lui Zeke.

— Încă n-am făcut-o. Orarul nostru nu prea s-a sincronizat azi.

— Știi, dacă ai fi dispus să te pui pe învățat, ne-ai fi de folos la departamentul tehnic, îmi spune ea.

— Dacă faceți recrutări, ar trebui să vorbești cu Zeke. El e mult mai bun decât mine.

— Da, dar Zeke nu știe când să-și țină fleanca, îmi explică ea. Noi nu căutăm neapărat abilități, ci mai degrabă compatibilitate. Petrecem mult timp împreună.

Zâmbesc. Lui Zeke îi place să stea la taclale, dar mie nu prea. Uneori e plăcut să nu fii nevoit să te gândești ce să mai spui.

Lauren se joacă cu unul dintre cerceii din sprânceană în timp ce așteptăm. Încerc să-mi întind gâtul ca să văd vârful clădirii, însă tot ce văd e cerul.

— Pun pariu că e unul dintre născuții mei Neînfricați, zice ea.

— Mereu e un născut Neînfricat, așa că nu punem niciun pariu.

Născuții Neînfricați beneficiază de un avantaj care nu mi se pare corect. De obicei, ei știu ce se află la finalul saltului, cu toate că încercăm să le ascundem asta pe cât posibil — singura dată când folosim această intrare în sediu e de Ziua Alegerii, dar Neînfricații sunt curioși și explorează sediul când cred că nimeni nu-i vede. De asemenea, ei cresc cultivând în adâncul lor dorința de a face mișcări îndrăznețe, de a acționa drastic, de a se dedica trup și suflet lucrurilor pe care se hotărăsc să le facă. Ar fi nevoie de un transferat foarte ciudat care să știe să facă asta fără să fie învățat.

Apoi o văd.

Nu e o pată neagră, așa cum mă așteptam, ci cenușie, roștogolindu-se prin aer. Aud trosnetul plasei când aceasta se întinde în jurul suporturilor de metal și mișcările pe care le face pentru a o legăna. Preț de o secundă mă uit lung, uluit, la veșmintele pe care le poartă. Apoi întind mâna în plasă, ca să se prindă de ea.

Fata își strânge degetele în jurul mâinii mele și o scot de-acolo. În timp ce se rostogolește peste margine, o apuc de brațe ca să-și recapete echilibrul. E mică și slabă — cu aspect fragil, de parcă impactul cu plasa ar fi trebuit s-o spulbere. Are ochii mari și de un albastru luminos.

— Mulțumesc, îmi zice.

Se prea poate să pară fragilă, dar are o voce fermă.

— Nu-mi vine să cred, zice Lauren, cu și mai multă fudurie Neînfricată decât de obicei. O Bătoasă să sară prima? Așa ceva n-am mai auzit.

Are dreptate. Nu s-a mai auzit. Ba chiar nu s-a mai auzit ca o Bătoasă să se alătore Neînfricaților. Anul trecut n-a existat niciun transferat de la Abnegație. Și înainte de asta, vreme îndelungată, n-am fost decât eu.

— Are ea un motiv pentru care i-a părăsit, Lauren, îi spun eu, simțindu-mă departe de acest moment, de propriul meu trup. Mă adun și îi spun novicei: Cum te cheamă?

— Hm...

Ea șovăie și, pentru o clipă scurtă și bizară, mă simt de parcă o cunosc. Nu din anii petrecuți în Abnegație, nu de la școală, ci la un nivel mai profund. Ochii și gura ei caută un nume, iar ceea ce găsește nu o satisface, așa cum mi s-a întâmplat și mie. Instructorul meu de inițiere mi-a oferit o șansă de a fugi de fosta mea identitate, așa că îi pot oferi și eu una.

— Mai gândește-te, îi spun, zâmbind puțin. Altă dată n-o să mai poți alege.

— Tris, rostește ea, de parcă e deja sigură de el.

— Tris, repetă Lauren. Fă anunțul, Four!

La urma urmei, această transferată din Abnegație e novicea mea.

Mă uit peste umăr, la mulțimea de membri Neînfricați care s-au adunat pentru a-i vedea pe novici sărind, și o anunț:

— Prima săritoare: Tris!

În felul acesta, ei își vor aminti de ea, nu pentru griul pe care îl poartă, ci pentru primul ei act de vitejie. Sau nebunie. Uneori sunt unul și același lucru.

Toată lumea ovaționează și, în timp ce sunetele umplu caverna, un alt novice plonjează în plasă cu un țipăt asurzitor. O fată îmbrăcată în negrul și albul Candorii. De data asta, Lauren e cea care se duce să o ajute. Pun mâna ușor pe spatele lui Tris, pentru a o conduce spre scări, în cazul în care nu e la fel de stabilă pe cât pare.

— Bun-venit printre Neînfricați! îi spun.

„AI GRIJĂ, TRISI!”

UNUL DIN ABNEGAȚIE, cinci din Candoare, doi din Erudiție. Aștia sunt novicii mei.

Mi s-a spus că cei din Candoare și din Neînfricare au un indice de reciprocitate destul de ridicat în ceea ce-i privește pe transferați — de obicei pierdem la fel de mulți pe cât câștigăm. Consider că e de datoria mea să-i ajut pe acești opt novici să reziste cel puțin până la prima rundă de eliminări. Anul trecut, când Eric și Max au insistat asupra eliminărilor, i-am înfruntat cât am putut. Dar se pare că eliminările au rămas așa cum au vrut ei, toate pentru Neînfricarea pe care Max și Eric vor s-o creeze — o facțiune de o brutalitate absurdă.

Însă intenționez să-i părăsesc pe Neînfricați de îndată ce aflu care e planul lui Max și Jeanine, iar dacă asta se va întâmpla în toiul inițierii, cu atât mai bine.

Odată ce toți născuții Neînfricați — inclusiv Uriah, Lynn și Marlene — sunt alături de noi, pornesc spre tunel, făcându-le semn să mă urmeze. Străbatem culoarul întunecat, îndreptându-ne spre ușile Carierei.

— Aici e locul în care ne separăm, spune Lauren, când ajungem în dreptul ușilor. Novicii născuți Neînfricați sunt cu mine. Presupun că voi nu aveți nevoie să faceți turul complexului.

Zâmbește, iar născuții Neînfricați o urmează pe culoarul care ocolește Cariera, ducându-i direct spre cantină. Îi urmăresc plecând și, odată ce au dispărut, mă îndrept de spate. Am învățat de anul trecut că pentru a mă lua în serios de la bun început, trebuie să fiu dur cu ei de la bun început. Nu am parte de șarmul natural al lui Amar, care câștiga loialitatea oamenilor cu un singur zâmbet sau o glumă, așa că trebuie să compensez prin alte metode.

— În majoritatea timpului, lucrez în camera de control, însă în următoarele câteva săptămâni sunt instructorul vostru, îi anunț eu. Numele meu este Four.

Una dintre fetele din Candoare — înaltă, cu ten ciocolatiu și o voce energică — se hotărăște să vorbească.

— Four? Ca patru, cifra?

Simt începutul unei revolte. Oamenii care nu știu ce semnifică numele meu au adesea tendința să râdă de el, iar mie nu-mi place să fiu luat în râs, mai ales de un grup de novici recent ieșiți din Alegere, care habar nu au în ce s-au băgat.

— Da, îi răspund țăfnos. E vreo problemă?

— Nu, spune fata.

— Bine. Acum ne pregătim să mergem în Carieră, un loc pe care, într-o zi, veți ajunge să-l iubiți. Acolo...

Fata din Candoare mă întrerupe din nou.

— Carieră? Inteligentă denumire.

Simt o undă de iritare și mă apropiu de ea fără să intenționez cu adevărat s-o fac. N-am de gând să accept ca oamenii să

facă glume despre tot ceea ce spun, mai ales la începutul inițierii, când atitudinea novicilor este atât de maleabilă. Trebuie să le arăt că nu e în regulă să se pună cu mine, și trebuie s-o fac acum.

Mă aplec spre chipul ei și o privesc fix preț de câteva secunde, până ce văd cum zâmbetul i se risipește.

— Cum te cheamă? o întreb pe un ton calm.

— Christina, îmi răspunde.

— Ei bine, Christina, dac-aș fi vrut să am de-a face cu replicile inteligente ale celor din Candoare, aș fi intrat în facțiunea lor, li spun. Prima lecție pe care o s-o înveți de la mine e cum să-ți ții gura închisă. Ai priceput?

Ea încuviințează din cap. Mă întorc, cu inima care îmi bubuie în urechi. Cred că asta a fost suficient, dar nu pot fi sigur până ce inițierea nu începe cu adevărat. Deschid ușile duble care dau spre Carieră și, preț de o clipă, e ca și cum aș vedea-o pentru prima oară: acel spațiu imposibil de imens, debordând de viață și energie; pulsul apei din prăpastie, lovindu-se de stânci; ecourile conversațiilor de pretutindeni. De cele mai multe ori o evit, întrucât e mereu aglomerată, însă astăzi o iubesc. Nu mă pot abține.

— Dacă mă urmați, spun eu, o să vă arăt prăpastia.

* * *

Transferata din Abnegație se așază la masa mea. Pentru un moment, mă întreb dacă știe cine sunt sau dacă nu cumva o atrage o forță invizibilă de Bățos de care nu pot scăpa. Dar nu arată ca și când m-ar cunoaște. Și nu știe ce e ăla un hamburger.

— N-ai mai mâncat hamburger până acum? o întrebă Christina.

Incredibil. Așa sunt cei din Candoare, uimiți că nu toți oamenii trăiesc așa cum o fac ei. E unul dintre motivele pentru care nu-mi sunt pe plac. E ca și când restul lumii nu există pentru ei, însă, pentru cei din Abnegație, restul lumii e tot ceea ce există, și e plin de nevoi.

— Nu, li răspunde Tris. Are o voce foarte groasă pentru o persoană atât de mică și pare mereu serioasă, indiferent de ceea ce spune. Așa se numește?

— Bățoșii se hrănesc cu mâncăruri simple, explic eu, încercând argoul Neînfricat.

Nu prea iese natural când i-l aplic lui Tris; mă simt de parcă îi datorez curtoazia pe care i-aș oferi-o oricărei femei din fosta mea facțiune: atitudine respectuoasă, ochii în pământ și o conversație politicoasă. Trebuie să mă forțez să-mi amintesc că nu mai fac parte din Abnegație. Și nici ea.

— De ce? se miră Christina.

— Extravaganța este considerată o dovadă de slăbiciune inutilă.

Spune asta de parcă recită din memorie. Poate că așa și face.

— Nu mă mir că i-ai părăsit.

— Mda, zice Tris, dându-și ochii peste cap, lucru care mă surprinde. Numai din cauza mâncării a fost.

Încerc să nu zâmbesc. Nu sunt sigur că funcționează.

Apoi intră Eric și în sala de mese se așterne tăcerea.

Numirea lui Eric ca lider Neînfricat a fost primită cu tulburare și, în unele cazuri, cu furie. Nu a mai existat nicio dată până acum un lider atât de tânăr și mulți oameni au vociferat împotriva acestei decizii, făcându-și griji din cauza vârstei și a trecutului său Erudit. Max a avut grijă să

reducă la tăcere toate acele neliniști. La fel și Eric. Unii erau astăzi fățiș împotriva lui și a doua zi tăcuți și înspăimântați, ca și când i-ar fi amenințat. Cunoscându-l pe Eric, probabil că exact asta a și făcut, cu vorbe convingătoare care se răsuceau până deveneau o răutate, isteată și calculată ca întotdeauna.

— Cine e? întreabă Christina.

— Îl cheamă Eric, îi răspund. E un lider al Neînfricaților.

— Serios? Dar e atât de tânăr!

Îmi încleștez maxilarul.

— Vârsta nu are importanță aici.

Doar legăturile cu Jeanine Matthews au.

Eric se îndreaptă spre noi și își dă drumul pe scaunul de lângă mine. Eu mă uit lung la mâncarea mea.

— Ei, n-ai de gând să mă prezinți? întreabă el pe un ton vesel, de parcă am fi amici.

— Ele sunt Tris și Christina, îi spun eu.

— Ooo! face Eric, zâmbindu-mi cu superioritate. O Bătoasă!

Pentru o clipă, mă tem că o să le spună de unde provin eu, așa că îmi pun mâna peste genunchi, strângându-l tare, pentru a nu mă întinde să-l plesnesc. Dar el nu spune decât:

— Vedem noi cât rezști.

Tot vreau să-l plesnesc. Sau să-i aduc aminte că ultimul transferat din Abnegație pe care l-am avut, care stă chiar lângă el, a reușit să-i scoată un dinte, așa că cine știe ce-o să-i facă următorul. Însă cu aceste noi practici stabilite — lupte care continuă până ce unul dintre adversari nu mai poate sta în picioare, eliminări după doar o săptămână de antrenamente corp la corp —, are dreptate, mă îndoiesc că va

rezista prea mult, ținând cont cât de mică e. Nu-mi place asta, dar trebuie s-o recunosc.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme, Four? mă întreabă Eric.

— Simt un junghi de spaimă, temându-mă, pentru o clipă, că a aflat de faptul că-i spionez pe el și pe Max. Ridic din umeri.

— Nimic, zău.

— Max mi-a spus că a tot vrut să vă întâlniți, dar tu nu apari niciodată, continuă Eric. Mi-a cerut să aflu ce se petrece cu tine.

Mi se pare ușor să mă debarasez de mesajele lui Max, de parcă ar fi niște gunoaie pe care vântul le împinge spre mine. Se prea poate ca pe Eric să nu-l mai deranjeze reacțiile negative asupra numirii sale ca lider al Neînfricaților, însă ele continuă să-l supere pe Max, căruia nu i-a plăcut niciodată de protejatul lui atât cât trebuia. El m-a plăcut pe mine, cu toate că nu sunt sigur de ce, de vreme ce eu stau izolat, în timp ce colegii mei Neînfricați sunt mereu împreună.

— Transmite-i că sunt mulțumit cu poziția pe care o dețin în prezent, îi spun eu.

— Așadar, vrea să-ți ofere un post.

Iată din nou sondarea suspicioasă, țâșnind din gura lui precum puroiul dintr-un nou piercing.

— Așa s-ar părea.

— Și nu ești interesat.

— Nu sunt interesat de doi ani încoace.

— Ei bine, să sperăm că înțelege, atunci.

Mă lovește în umăr, de parcă se vrea a fi un gest prietenesc, însă forța lui aproape că mă împinge înspre masă. Îi

arunc o căutătură urâtă în timp ce se îndepărtează — nu-mi place să fiu hărțuit, mai ales de pricăjiții care se dau în vânt după Erudiți.

— Voi doi sunteți... prieteni? întreabă Tris.

— Am fost în aceeași clasă la inițiere. Mă hotărâsc să dau o lovitură preventivă, pentru a le întoarce împotriva lui Eric înainte ca el să le întoarcă împotriva mea: S-a transferat de la Erudiți.

Christina ridică din sprâncene, însă Tris, fără să-i pese de cuvântul „erudiți” sau de suspiciunile care sigur îi sunt înscrise pe piele după o viață întreagă petrecută în Abnegație, spune:

— Și tu te-ai transferat?

— Am crezut c-o să am probleme doar cu cei din Candoare, pentru că pun prea multe întrebări, îi spun eu. Acum am bătăi de cap și cu Bățoșii?

La fel cum s-a întâmplat mai devreme cu Christina, intenționez să fiu aspru pentru a le trânti ușile în nas, înainte să se deschidă prea tare. Însă gura lui Tris se schimonosește de parcă ar fi gustat ceva acru:

— Sigur e din cauză că ești atât de abordabil. Știi cum. Ca un pat cu cuie.

Se îmbujorează în timp ce mă uit lung la ea, dar nu își mută privirea în altă parte. Are ceva care mi se pare familiar, cu toate că mi-aș fi adus aminte dacă aș fi întâlnit vreodată o asemenea fată ironică din Abnegație, chiar și pentru câteva clipe.

— Ai grijă, Tris! o avertizez eu.

Ai grijă ce-mi spui, la asta mă refer, ai grijă ce spui altora, în această facțiune care prețuiește tot ce e greșit, care nu

înțelege că, atunci când vii din Abnegație, culmea vitejiei e să nu le permiți să te doboare, nici măcar în momentele cele mai insignifiante.

Exact când îi rostesc numele, îmi dau seama cum de o cunosc. Ea e fiica lui Andrew Prior. Beatrice. Tris.

„ARĂȚI BINE, TRIS.”

NU SUNT SIGUR că-mi aduc aminte ce glumă m-a făcut să râd, dar Zeke a spus-o, și a fost extrem de amuzantă. În jurul meu, Cariera se leagănă de parcă aș fi într-un scrânciob. Mă țin de parapet pentru a-mi menține echilibrul și dau de dușcă chestia asta pe care o beau, indiferent cum s-o numi ea.

Atac asupra Abnegației? Ce atac asupra Abnegației? De-abia îmi amintesc.

Ei bine, asta e de fapt o minciună, dar nu e niciodată prea târziu să te obișnuiești cu plăcerea de a te minți pe tine însuși.

Văd un cap blond mișcându-se în mulțimea de oameni și cobor privirea pentru a întâlni chipul lui Tris. E pentru prima dată când nu poartă mai multe straturi de haine, iar gulerul tricoului nu e ridicat până la gât. Îi pot vedea formele... *Încetează!* mă admonestează o voce din mintea mea înainte să pot continua cu acest gând.

— Tris!

Cuvântul iese de pe buzele mele, nu-l mai pot opri, nici măcar nu mă deranjez să încerc asta. Pornesc spre ea, ignorând privirile ciudate ale lui Will, Al și Christina. E ușor să

nu-i bag în seamă, deoarece ochii ei sunt mai luminoși, mai pătrunzători decât înainte.

— Arăți... altfel, îi spun.

Vreau să spun „mai mare”, însă nu doresc să-i dau de înțeles că înainte părea mai tânără. Se prea poate să nu aibă forme în toate locurile în care au celelalte femei, însă nimeni n-ar putea să-i privească fața și să vadă un copil. Nu există niciun copil care să fie atât de feroce.

— Și tu, îmi spune ea. Ce faci?

Beau, gândesc în sinea mea, dar probabil a observat și singură asta.

— Cochetez cu moartea, îi spun, râzând. *Beau* în apropierea prăpastiei. Probabil că nu e o idee bună.

— Nu, nu e.

Nu râde. Pare a fi precaută. Precaută față de cine, de mine?

— N-am știu că ai un tatuaj, îi spun, studiindu-i clavicula. Acolo se află trei păsări negre — simple, însă ai senzația că zboară pe pielea ei.

— Sigur, *ciorile*, adaug eu.

Vreau să o întreb de ce și-ar tatua pe trup una dintre cele mai îngrozitoare temeri ale ei, de ce și-ar dori să-și poarte pe vecie însemnul fricii, în loc să-l îngroape, stânjenită. Poate că nu îi e rușine de temerile ei, așa cum îmi este mie de ale mele.

Mă uit înapoi la Zeke și Shauna, care stau lângă parapet, lipiți unul de altul.

— Te-aș invita să stai cu noi, îi spun, dar tu nu trebuie să mă vezi așa.

— Așa, cum? întreabă ea. Beat?

— Mda... mă rog, nu.

Brusc, nu mi se mai pare amuzant.

— Așa cum sunt în realitate, cred.

— M-aș preface că nu văd.

— Frumos din partea ta.

Mă aplec spre ea, mai aproape decât intenționez, și îi simt mirosul părului, îi simt pielea rece, netedă și delicată a obrazului ei lipit de al meu. Aș fi stânjenit că mă port atât de prostete, atât de direct, dacă ea s-ar da înapoi chiar și pentru o secundă. Dar n-o face — ba chiar se trage puțin mai aproape de mine.

— Arăți bine, Tris, îi spun, deoarece nu sunt sigur că o știe, și ar trebui.

De data asta râde.

— Fă-mi un serviciu: ține-te la distanță de prăpastie, bine?

— Bineînțeles.

Îmi zâmbește. Și mă întreb, pentru prima oară, dacă mă place. Dacă e în stare să-mi zâmbească atunci când sunt așa... ei bine, s-ar putea să mă placă.

Știu un lucru: pentru a mă ajuta să uit cât de îngrozitoare este lumea, aș prefera-o pe ea în locul alcoolului.

MULȚUMIRI

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc:

Soțului, familiei (Roth-Rydz-Ross, Fitch, Krauss, Paquette, Johnson și tuturor celor dintre aceștia) și prietenilor (deopotrivă scriitori și non-scriitori, de la primul până la ultimul), pentru sprijinul, generozitatea și iertarea voastră, fără de care sigur aș pieri. Zău, vorbesc serios.

Joannei Volpe, prietenă și agentă, pentru toată bunătatea și înțelepciunea și Toate Lucrurile (Bune). Lui Katherine Tegen, prietenă și redactor, pentru toată înțelepciunea editorială și munca asiduă. Întregii echipe de la HarperCollins, pentru genialitatea lor în toate domeniile: Joel Tippie, Amy Ryan, Barb Fitzsimmons, Brenna Franzitta, Josh Weiss, Mark Rifkin, Valerie Shea, Christine Cox, Joan Giurdanella, Lauren Flower, Alison Lisnow, Sandee Roston, Diane Naughton, Colleen O'Connell, Aubry Parks-Fried, Margot Wood, Patty Rosati, Molly Thomas, Onalee Smith, Andrew Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathy Faber, Liz Frew, Heather Doss, Jenny Sheridan, Fran Olson, Deb Murphy, Jessica Abel, Samantha Hagerbaumer, Andrea Rosen, David Wolfson, Jean McGinley, Alpha Wong, Sheala Howley, Ruiko Tokunaga,

Caitlin Garing, Beth Ives, Katie Bignell, Karen Dziekonski, Sean McManus, Randy Rosema, Pam Moore, Rosanne Romanello, Melinda Weigel, Gwen Morton, Lillian Sun, Rosanne Lauer, Erica Ferguson și, desigur, Kate Jackson, Susan Katz și Brian Murray. N-aș fi putut avea niciodată o editură mai bună.

Lui Danielle Barthel, pentru răbdarea ta și încurajările speciale față de aceste povestiri. Lui Pouya Shahbazian, pentru că mi-a arătat cum să fiu calmă în timpul furtunii (încă lucrez la asta). Tuturor celor de la New Leaf Literary, pentru că lucrează al naibii de mult și fac o treabă atât de bună. Lui Steve Younger, în aceeași măsură pentru umor și abilități legale.

Și ultimilor, dar nu celor din urmă: tuturor fanilor *Divergent* (Novici!) de pe glob. Entuziasmul vostru pentru aceste personaje m-a încântat peste măsură, m-a făcut să scriu aceste povestiri și m-a ajutat în momentele dificile.

Mi se pare potrivit să închei cu un

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.grupulcorint.ro

ISBN: 978-606-8723-07-5

9786068723075

Format: 16/54x84; Coli tipo: 16

Tiparul executat la

8-dul Tudor Vladimirescu, nr. 21,
sector 5 București, ROMÂNIA

fedprint
tipografie

Tel: 411.20.33; 411.07.78 office@fedprint.ro

© NELSON FITCH

VERONICA ROTH

a absolvit Northwestern University, cu o specializare în scriere creatoare. Romanul ei de debut, **DIVERGENT**, s-a bucurat de un mare succes, devenind la scurt timp după publicare bestseller *New York Times*.

În prezent, Veronica locuiește în apropiere de Chicago, împreună cu soțul ei, și își dedică tot timpul scrisului.

Pentru mai multe informații, vizitați
WWW.VERONICAROTHBOOKS.COM.

JACKET ART TM & © VERONICA ROTH 2014
JACKET ART AND DESIGN BY JOEL TIPPIE

O SINGURĂ ALEGERE

O SINGURĂ ALEGERE
ÎL SALVEAZĂ DE TRECUTUL SĂU

O SINGURĂ ALEGERE
ÎI MARCHEAZĂ VIITORUL

O SINGURĂ ALEGERE
SCOATE LA IVEALĂ PRIMEJDIILE

O SINGURĂ ALEGERE
ÎL SCHIMBĂ PENTRU TOTDEAUNA

O SINGURĂ ALEGERE
ÎL VA ELIBERA

ACEASTĂ EDIȚIE INCLUDE:
TRANSFERATUL • NOVICELE •
FIUL • TRĂDĂTORUL
ȘI
TREI SCENE INEDITE
DIN DIVERGENT

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-606-8723-07-5

www.grupulcorint.ro

LEDA,
marcă înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL
CORINT

RECOMANDATĂ DE

BRAVO